

ΗΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΡ. 125

Κροτάμια με λαι
ψηφί λαι τισαίτου

Στιγμές

ΕΥΤΥΧΙΑΣ, πού μπο-
ρείτε να χαρήτε άφοβα

• Το κραγιόν "ΜΑΟΡΙ", είναι
ανεξίτηλον αλλά και τελείως
άβλαβές.

• Κυκλοφορεί σε ΟΚΤΩ φωτει-
νούς χρωματισμούς.

"ΜΑΟΡΙ"

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ "CANA"

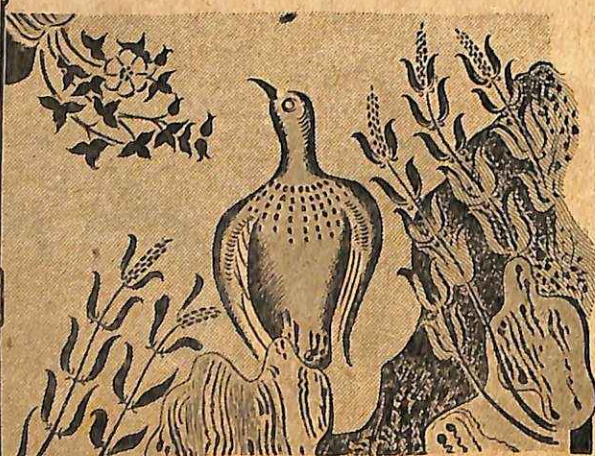
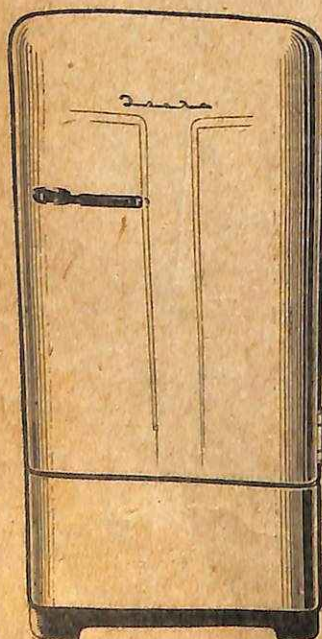

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
για κάθε χρήση
★ ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΪΑΣ
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΧΑΝΙΩΤΗ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 2Α (ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΜΠΑ)
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 95 • ΤΗΛ. 21.015

ΜΙΝΩΑ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ ΤΗΣ ΙΖΟΛΑ

Και τόν χειμώνα ακόμη εί-
ναι αδύνατον να διατηρη-
θούν τα τρόφιμά σας, χω-
ρίς επικίνδυνες αλλοιώ-
σεις για την υγεία σας. Το
ηλεκτρικό ψυγείο ΜΙΝΩΑ
της ΙΖΟΛΑ διατηρεί τα τρό-
φιμά σας, χειμώνα - καλο-
καίρι. Επίσης χειμώνα-κα-
λοκαίρι, θα σάς προσφέρει
αφθονο κρύο νερό, γιατί η
δίπλα δεν γνωρίζει εποχή.

ΜΙΝΩΑ: Μία επιτυχία της Έλληνικής βιομηχανίας

ΙΖΟΛΑ
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ Έκδότης

Άρχισυντάκτης ΑΛ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οίκον. Διευθ.: ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ γωνία Σταδίου και Σανταρόζα 1 ♦ Τηλέφ. 36-76

Τηλέφ. τυπογραφείων 36-555. Τηλέφ. πιστηρίων 26-343

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

ΟΡΙΑ...

ΣΥΝΗΘΩΣ όταν ένας ύ-
πάλληλος περνά από την
ένεργο υπηρεσία στη
συντάξιμη περίοδο, το
συναίσθημα ότι μπαίνει σιγά-
σιγά στο περιθώριο της ζωής
του υποβάλλει κάποια μελαγ-
χολία.

—Αλλά τα πράγματα συνέβη-
σαν αντίθετα στον κ. Δημήτρη
Χ. Κρίμα στη στενοχωρία που
περάσαμε ή φίλη μου κι' εγώ
πηγαίνοντας στην πρόσκλησί-
του.

—Να πάρουμε λίγα λουλού-
δια.

—Τί λες καμήνη. Έκεί έ-
χουμε κηδεία κι' εμείς θ' αρρι-
βάρωμε ανθοστόλιστες;

—'Ας πάρουμε τότε λίγα
γλυκά.

—Καλέ πένθος έχουν οι άν-
θρωποι. Για συντροφιά μας κά-
λεσαν, για παρηγοριά.

—

Κι' έτσι ξεκινήσαμε με κε-
νάς τας χείρας και γεμάτο κε-
φάλι από το... τραγικό, γεγο-
νός. Είχαμε αργήσει κι' όλες
ανάμασώντας το θλιβερό θέα-
μα πού θ' αντικρύζαμε. Και
καταλαβαίνετε την έκπληξή μας
όταν φτάνοντας έξω από το
σπίτι, το είδαμε φωταγωγημέ-
νο όπ' άκρη ως άκρη, ακούσα-
με το πικ-άπ στο φόρτε του
και μία γνωστή ανδρική φωνή
στην διασάων, ανάμεσα στο
γενικό πανδαιμόνιο.

—'Ο Δημήτρης τραγουδάει!

—'Αδύνατον!
Κι' όμως ο Δημήτρης όχι μό-
νο τραγουδούσε, όπως σε λίγο
διαπιστώσαμε, αλλά έλαφρός
σαν πεταλούδα, δεν πρόφτανε
ν' αλλάξει ντάμες στο... σουίγκ
ενώ η γυναίκα του πηγαίνονε-
ρόταν κουβαλώντας όλα τα κα-
λά του Θεού.

—

—'Η φίλη μου κι' εγώ καθήσα-
με σε μίαν άκρη του σαλονιού,
απροσανατόλιστες, έκτος ατμο-
σφαιρας, όπως συμβαίνει όταν
αργήση κανείς στο θέατρο και
δεν μπορεί να παρακολουθήση
την παράσταση, μία τέτοια μά-
λιστα παράσταση διηλούσαν,
άδουσαν και υπερηχητική, πού
κάθε τόσο συμπλήρωνε ή φωνή
του κ. Δημήτρη λέγοντας στη
γυναίκα του:

—'Ε, Κατίνα, καιρός δεν εί-
ναι για τα τυροπητάκια;
Και σήκωνε τα κεφτεδάκια ή
κυρία Κατίνα κι' έφερνε τα τυ-
ροπητάκια.

—Τί λες Κατίνα, ώρα δεν
είναι για το γουρουνόπουλο;

Και σήκωνε τα τυροπητάκια
ή κυρία Κατίνα κι' έφερνε το
γουρουνόπουλο ενώ ή φίλη μου
κι' εγώ ανταλλάσαμε χαρακτη-
ριστικές ματιές.

—Και να μη μπορή κανείς
να της πη και στα δικά της...

—Ποιά «δικά της»;
—Να πάρη συντάξι κι' ή
Κατίνα, να ξεκουραστή κι' αυ-
τή από τα ισόβια καταναγκα-
στικά έργα.

—

—'Αλήθεια... Σκεφθήκατε ποτέ
ότι υπάρχει στον κόσμο ένας
άμισθος εργάτης χωρίς Κυρια-
κάτικη ανάπαυση, χωρίς άργιες
και ήμισργιες, αλλά απεναντίας
Κυριακές και σκόλες φορτώνε-
ται με τη διπλή, από τις καθη-
μερινές, δουλειά; Και το χειρό-
τερο, δεν τον παίρνει ποτέ το
όριο ηλικίας;

—Κι' όμως είναι τόσο κοντά
μας αυτός ο υπεράνθρωπος χει-
ρώνакας. 'Αν δεν αντιλαμβά-
νόμαστε την προσπάθειά του,
είναι γιατί ή πατροπαράδοτη
συνήθεια μας κάνει να δρίσκα-
με φυσική την αυταπάτη και
την προσφορά του εαυτού του
στο βωμό της οικογενειακής έ-
στίας. Περισσότερο από μία
φορά, δάκρυα είδα στα μάτια
του. Δάκρυα από κούρασι κα-
θαρή, να σκουπίζονται με τη
λερωμένη ποδιά.

—

—'Η καμήνη ή νοικοκυρά... 'Η
ακάματη αυτή εργάτρια, πού έ-
χει την ψευδαίσθησι ότι διευθύ-
νει τα πάντα, ενώ από τα πάν-
τα διευθύνεται. Μηχανή, κατε-
θυνόμενο, αυτόματο. Και τί ά-
δικία! 'Ενώ από καμιά μηχανή
δεν έχομε διαονητικές απαι-
τήσεις, από το μηχανήμα πού
ονομάζεται «νοικοκυρά», απαι-
τούμε όχι σκέτο μυαλό, αλλά
Ιθύνοντα νού! Τίποτα δεν της
έπιτρέπεται να παραλείψη. Ξέ-
χασε ότι ο ένας δεν τρώει το
σπανακόρυζο; Μούτρα στο τρα-
πέζι. Ξέχασε να στείλη τα πα-
πούτσια τ' άλλου στο στιλ-
λωτήριο; Σαματάς.

—

Καμήνη νοικοκυρά... Κι' αν
ακόμα σου εύχθοιμε και στα
δικά σου και πιάση ή εύχ ή μας,
το μόνο βέβαιο είναι ότι δεν
θάσαι σε θέσι να χορέψης...
σουίγκ!

ΜΑΡΙΑ ΙΩ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ

—'Η γωνιά της νέας κοπέλλας

5 ΙΔΕΕΣ
ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ
ΙΔΙΑ ΒΑΣΙ...

ΑΝ δεν έχετε πολλά μέσα, και
θέλετε να χρησιμοποιήσετε
ποικιλοτρόπως το καλό σας
φορέμα, μη ξεκινήσετε κάνοντας οί-
κονομία την ώρα πού θα ψωνί-
σετε ένα ύφασμα ακριβό, ώστε
το φόρεμά σας να είναι πάντο-
τε της ώρας και «καλό» ακόμα
κι' αν το έχετε μονοφόρι. 'Η οί-
κονομία θα προκύψη από τους
διαφορους συνδυασμούς, πού
μπορείτε να κάνετε με το βασί-
κό φόρεμα, έτσι ώστε να εμφανίζεται έντελώς αλλοιώτικο και
να κάνει τη δουλειά 5 διαφορετικών φορεμάτων. Οι γαρνιτούρες
μπορούν να γίνουν και από παλιά σας φορέματα, αν δρjτε, τί-
ποτε κατάλληλο.

1 Ένα λεπτότατο άριστο μαλ-
λινόκι αποτελεί τη βάση. Κλασ-
σική φορδειά φούστα, ντεκολ-
τέ και κιμονό μανικάκι κοντό.
Ποικίλλεται όποτε θέλετε με ζω-
νες, κολιέ, μπουτονιέρες κ.λ.π.

3 Ένα μπλουζάκι δογκάντζα
δημιουργεί μία νέα άτυπική έμ-
φανισή, πού ντυμένη, Φόγκος
έμπρός και λουστρινένια ζώνη.

2 Συμπληρώνεται με δελούδινο
μπολερό ή μπολερό άπ' το 1-
διο ύφασμα με δελουδινες γαρ-
νιτούρες. (Για έπισκέψεις κλπ.)

4 Ριγέ μεταξωτό, λεπτό γκοδ
ή ταφτάς ή ό,τι άλλο φανταζί-
ταιριάζει, θα μεταχειρισθήτε
για το πλάστον αυτό και για
τη φορδειά ζώνη πού δένει.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΒΓΑΛΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ

Της μεγάλης Αμερικανίδας συγγραφέως ΒΙΚΥ ΜΙΑΟΥΜ

ΘΑ ήμουν 5 χρονών. Προσπαθούσα να μάθω να κολυμπώ, όταν το σχολειό απ' όπου κρατιόμουν έσπασε: απολιθωμένη από το φόβο, βούλιαξα σε μολύβι στο βυθό της πίσινας. Βέβαια, μ' έβγαλαν άμέσως, αλλά ύστερα απ' αυτό, επί πολλά χρόνια, κάθε προσπάθεια για να μάθω κολυμπά έκανε την καρδιά μου να χτυπά δυνατά, την αναπνοή μου να κόβεται, τα νεύρα μου να τεντώνονται...

—Αφήσου ελεύθερη! Κάνε τη σάνιδα! Ξαπλώσου επάνω στο νερό χωρίς να σφίγγεις! μου φώναζαν.

Αλλά κανένας δε μου εξηγούσε πώς να αφήσω τον έαυτό μου ελεύθερο. Γι' αυτό και δε μπόρεσα ποτέ να μάθω να κολυμπώ.

Την ίδια περίπου εποχή, στο πάρκο που πήγαινα και έπαιζα κάθε μέρα, άρχισε να εμφανίζεται τακτικά ένας ηλικιωμένος άνθρωπος, με έντονη παρουσία, που έφερε φαί στα πονηλιά και τα περισσότερα του πάρκου. Έμενε εκεί επί ώρες παρακολουθώντας τα παιχνίδια μας, μάς έλεγε αστεία που μάς γοήτευαν και, όταν η μπάλα μας κυλούσε προς το μέρος του μάς την έστειλε πίσω με μια καταπληκτική ευκίνηση και ακρίβεια.

Ήθελε να τον άποκαλούμε θείο Πέτρο. Καί, κάποια μέρα, πληροφορηθήκαμε ότι ο θείος Πέτρος ήταν σε όλη του τη ζωή κλόουν σε ένα περίφημο τσίρκο. Φυσικά, η αίγλη του μεγάλωσε ακόμη περισσότερο...

Κάποια μέρα, παραπάτησα καθώς έτρεχα, και έπεσα. Ο θείος Πέτρος που βρέθηκε δίπλα, με ανασήκωσε. Τα γόνατά μου ήταν γεμάτα αίματα και είχα στραμπούληξει τον καρπό του δεξιού χεριού μου.

Χτύπησες γιατί δε ξέρεις να περπατάς, μου έδωσε. Και όμως, αυτό είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να μάθαινε κανείς στη ζωή: να περπατά χωρίς να χτυπήσει, από μια κάρικλα, από την πλάτη ενός αλόγου, είτε από την κορυφή της επιτυχίας. Στην ηλικία σου, είχα πείσει τόσες πολλές φορές, που είχα σπάσει σχεδόν όλα μου τα κόκκαλα. Αργότερα, έμαθα να περπατά χωρίς να χτυπά. Θά σου δείξω.

Εκείνο το καλοκαίρι, ο θείος Πέτρος μου έδειξε όλες τις ακροβατικές που μαθαίνουν στα παιδιά του τσίρκου! γλυστρήματα, επικίνδυνα πηδήματα, τούμπες. Έκείνος όμως δε μου φώναζε απλά: «Αφήσε τον έαυτό σου ελεύθερο!» όπως έκαναν οι άλλοι: μου εξηγούσε και μου μάθαινε πώς να κάνω.

Φαντάσου πώς είσαι μια παλιά κάλτσα, μαλακή και χαλαρή, μου έλεγε. Κατάλαβες; Μια παλιά κάλτσα μπορεί να πέσει όποιαδήποτε, χωρίς να πάθει το παραμικρό. Μια παλιά κάλτσα δε μπορεί ούτε να χτυπήσει, ούτε να σπάσει! Αυτό είναι λοιπόν!... Αφήσου ελεύθερη! Νοιάξες όλο σου το σώμα χαλαρό, ελεύθερο;

Και τότε, με ανασήκωσε ψηλά, και με άφινε να πέσω γά-

μα. Δεν πονούσα διόλου, ούτε χτυπούσα...

Αυτό υπήρξε ένα από τα σπουδαιότερα μαθήματα της ζωής μου. Έπαινα σ' αυτό εστιάριζα μια ολοκληρωμένη πειθαρχία, πειθαρχία του σώματος αλλά και του πνεύματος.

Οι περισσότεροι άνθρωποι χαλαρώνουν το σώμα τους μόνο την ώρα που ξεκουράζονται. Έγώ όμως κατάλαβα πως είναι πολύ χρήσιμο να εργάζεσαι κανείς με χαλαρό το σώμα. Ίδιως έμαθα όταν μια μέρα μου είναι πολύ κουραστική (πολλά ραντεβού, στερήσεις, κίνδυνοι, στενωχίες), εφαρμόζω πάντα την τακτική της «παλάσας κάλτσας» και έτσι τα βράζω πέρα.

Ήμουν 15 χρονών όταν μετέφερα τη μητέρα μου στην κλινική για να την έχρησιζαν επείγοντας. Οι γιατροί διατηρούσαν πολύ λίγες ελπίδες. Οσο διαρκούσε η χειρουργική, έμεινα στο δωμάτιο της, με τη ψυχή σφιγμένη από την αγωνία, τρέμοντας, με τα χέρια παγωμένα, και τα νεύρα τεντωμένα από τον πόνο. Εκείνη την ώρα, θυμήθηκα το θείο Πέτρο. Μου φάνηκε πως άκουγα τη φωνή του να με ενθαρρύνει και να με συμβουλεύει να χαλαρώσω... να γίνω σαν «παλιά κάλτσα». Και η ανακούφιση έφθασε...

Μέσα σε λίγη ώρα όλη η α-

γωνία που είχα έφυγε. Ένοιωθα πως τα χέρια μου άρχισαν να ξεσταίνονται, ο φόβος με εγκατέλειπε, και καινούργιες σκέψεις, αίσιοδοξες, άρχισαν να γεμίζουν το κενό του μυαλού μου. Ζήτησα από τη νοσοκόμα χαρτί και μολύβι, και άρχισα να γράφω ένα διήγημα.

Ξεκινώντας και τόπο, και χρόνο, συνέχισα το γράψιμο ώς τη στιγμή που έμεναν τα χέρια μου από το χειρουργείο. Η χειρουργική είχε πετύχει και ο κίνδυνος είχε περάσει. Κάθησα δίπλα στο κρεβάτι όπου αναπαύονταν, ναρκωμένη ακόμη, και συνέχισα ήσυχα την εργασία μου. Ουδέποτε άλλοτε έγραψα με τόσο ευκολία, όσο τις τριμερές εκείνες ώρες.

Αργότερα το διήγημα εκείνο πήρε το πρώτο βραβείο σ' ένα λογοτεχνικό διαγωνισμό και χρησιμοποιήθηκε σαν βάση για τη λογοτεχνική σταδιοδρομία μου.

Η τέλεια χαλάρωση δεν αποτελεί μόνο στήλη για τις κρίσιμες ώρες. Τη χροιάζομαι και στη καθημερινή μας ζωή. Αν θέλετε να κάνετε καλή εντύπωση, μην κορδώνεσθε, μη γίνεστε στεγνοί. Οι έγωγεν-τρικοί τύποι σπανιότατα αφήνουν τον έαυτό τους ελεύθερο, και γι' αυτό δημιουργούν γύρω τους μια δυσάρεστη ατμόσφαιρα. Αντίθετα, αν αφήνουμε ελεύθερο και χαλαρό το σώμα

μας και το πνεύμα μας, δεχόμαστε πιο εύκολα τις χαρές και τις λύπες των άλλων, πράγμα που μας κάνει πιο συμπαθείς. Είτε πρόκειται να ζητήσετε μια θέσι, είτε να δεχθείτε καλεσμένους, είτε να οδηγήσετε αὐοικνητο, ή να αναβήσετε τα παδια σας, αφήστε τον έαυτό σας ελεύθερο. Δε μπορεί κανείς να κάνει οτιδήποτε καλά, αν είναι σφιγμένος, κορδωμένος. Ρωτήστε τους χορευτές, τους τραγουδιστές, τους καλλιτέχνες, τους αθλητές, τους αεροπόρους και κάθε δημιουργό σε οποιοδήποτε τομέα και αν κινήται. Θά σας πουν όλοι πόσο σημαντικό είναι το να ξέρετε να χαλαρώνετε...

Είναι μια τέχνη που μπορεί ο καθένας να την αποκτήσει. Το πρώτο που έχει να κάνει είναι να μάθει να κυριαρχεί στον έαυτό του, να παραιμονεύει την κάθε του μυϊκή σύσπασι και να ξέρει να τη σταματά άμέσως. Φορέστε τις πυτζάμες σας, ξεπλύνετε στο πάτωμα. Αφήστε ελεύθερα όλα σας τα νεύρα, όλο σας το μυϊκό σύστημα. Κυττάστε να ανακαλύψετε και τους μικρότερους μυώνες που είναι ταυχόν ακόμη σφιγμένοι, και χαλαρώστε τους. Η αναπνοή σας γίνεται όλο και πιο ήρεμη, μια εντύπωση κενού σας καταλαμβάνει, και τα νεύρα σας ήρεμούν...

Πιστεύω πως η τεχνική της «παλάσας κάλτσας» μπορεί να διευκολύνει πολύ τον κόσμο σκοπό που όλοι μας έχουμε να αντιμετωπίσουμε στη ζωή. Μου συμβαίνει να σκέπτομαι καμιά φορά τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου όταν ήρθε και χαλαρωμένη, θα λέω: «Δεν είμαι παρά μια παλιά κάλτσα... Κύριε, μάζεψέ με».

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

"ΤΑΞΙ ΓΚΕΡΛΣ"

ΕΝΑ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ • ΠΩΣ ΚΕΡΑΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

• Ένας Γάλλος δημοσιογράφος που ταξίδευσε τελευταία στις Ην. Πολιτείες, αφηγείται τις εντυπώσεις του από την επίσκεψή του σ' ένα μεγάλο τάνισινγκ.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 8 Οκτώβριος.—Ένα φουστάνι κόκκινο, ένα φουστάνι κίτρινο, ένα φουστάνι πράσινο, ένα φουστάνι μαύρο, και τα τέσσερα αϊθέρια, στολισμένα με ψεύτικα διαμάντια, και πολύ μεσάτα—σαν τα φουστάνια της Τζίνα Λολομπρότζιτα ή της Μαίριλιν Μονρόε...

Στέκομαι μπρός στη φωτογραφία τεσσάρων γοητευτικών νεαρών γυναικών, που βρίσκονται εκτεθειμένη στην είσοδο του «Ματζέστικ», στο Μπρονξγουάιτ. Το «Ματζέστικ» είναι το ντάνσιγκ της Νέας Υόρκης, όπου μπορεί κανείς να βρει τα πιο όμορφα «τάξι-γκέρλς» του κόσμου.

Πάνω από την είσοδο, ένα τεράστιο φωτεινό πανό καταγράφει τη λεωφόρο, ενώ από τα κρυμμένα μεγάφωνα αναδίδονται λιکنιστικές μελωδίες.

«Μπορείτε να χορέψετε με τις καλλονές αυτές κάθε βράδυ, από τις 8 ως τις 3 1/2 το πρωί. Έλάτε μέσα! Θά περάσετε μια θαυμάσια βραδιά!»

Η επιγραφή αυτή, κολλημένη πλάι στη φωτογραφία της Μις Ρόζ, με έπεισε. Και κατέβηκα τα σκαλιά του «Ματζέστικ».

Βρέθηκα άμέσως μπρός σ' ένα ταμείο, όπου μια νέα και χαριτωμένη κοπέλλα, με ρώτησε χαμογελώντας:

—Πόση ώρα θέλετε να χορέψετε; Καί, βλέποντας την αμνηχανία μου, μαζέδεξε το τοιχοκολλημένο τιμολόγιο. Το συμβουλευθήκα και είδα ότι, με 1 δολλάριο και 35 σέντες (40 δραχμές περίπου), είχα δικαίωμα να μπω στο κέντρο, να πω ένα ποτό και να χορέψω ένα χορό. Με 6 δολλάρια όμως (180 δρχ.), είχα δικαίωμα μισής ώρας χορού!...

Με τη σκέψη πλημμυρισμένη από την είκονα της Μις Ρόζ, πήρα ένα εισιτήριο 6 δολλαρίων και, σπρώχνοντας τη λεπτή πόρτα, βρέθηκα σε μια μικρή, όχι πολύ φωτισμένη αίθουσα.

Ένας προβολέας, από το ταβάνι, έριχνε το φως στο σε ένα είδος θεωρείου, όπου βρίσκονταν καθισμένες οι τέσσερις όμορφες κοπέλλες που είχα ιδεί στη φωτογραφία της εισόδου. Η πίστα ήταν μικρή, χωρούσε μόλις 3 ή 4 ζευγάρια.

Εκείνη τη στιγμή, δυο «τάξι-γκέρλς» χόρευαν στην πίστα ένα άρρεντινικό ταγκό με δυο πελάτες — ένα νεαρό ναύτη και ένα κοντούλι ηλικιωμένο κύριο.

Δίπλα στην είσοδο βρισκόταν το μπαρ, όπου κυριαρχούσε μια χοντροή σεοβιτόρα, που θα είχε ασφαλώς περάσει τα πενήντα. Πλησίασα προς τα εκεί και παρήγγειλα ένα ούισκι.

—Λυπούμαι, μου απάντησε η «μπάρ-γούμαν», οίνοντευματάδω δεν επιτρέπονται. Είναι ο νόμος βλέπετε. Σερβίρουμε μόνο καφέ ή μπύρα.

Πήρα τη μπύρα μου και, καθισμένος στο ψηλό καθίσμα, κύταθα πάλι τις κοπέλλες που κάθονταν στο θεωρείο. Απ'ό, κεί μέσα δεν τους επιτρέπεται να δγούν, παρά μόνο για να χορεύουν. Δεν έχουν δικαίωμα να δγούν για να τριγυρίσουν δεξιά κι' αριστερά και να φλυαρήσουν με τους πελάτες, παρά μόνον αν πρόκειται να καθήσουν σε τραπέζακι, καλώς ή κακά με κάποιον καβαλιέρου μετά το χορό.

Ανάμεσα στα τέσσερα όμορφα πρόσωπα που χαμογελούν διαρκώς, ξεχωρίζω τη Μις Ρόζ. Προχωρώ προς το μέρος της και τη δίνω το εισιτήριό μου. Και τότε η Μις Ρόζ με προσκαλεί να χορέψουμε.

Καθώς στροφολογούμε πάνω στην πίστα, η συντροφός μου με κατατοπίζει στους κανονισμούς του κέντρου. Δεν έχει το δικαίωμα να δγεί από το θεωρείο της, παρά μόνον αν συνοδεύεται από κάποιον πελάτη.

Το σλόου που χορεύαμε, τελείωσε. Άα-

• Η ΡΟΣΑΝΑ ΠΟΝΤΕΣΤΑ όταν ήταν γραμματέας του Μογκύ.

ΛΕΟΝΙΝΤ ΜΟΓΚΥ

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΠΟΥ ΛΑΝΣΑΡΕΙ ΤΑΛΕΝΤΑ

ΔΕΝ γράφω τίποτα για τον ίδιο τον άνθρωπο και τον καλλιτέχνη που μάς έδωσε τόσες συγκινήσεις σε κάθε ταινία του. Θά ξεσκεπάσω μόνο μια πλευρά του πολύπλοκου ταλέντου του: Την ικανότητά του να ανακαλύπτει και να λανσάρει τις μέλλουσες καλλιτέχνιδες που όλες μεσορανούν σήμερα. Κάθε του ταινία σχεδόν μάς παρουσιάζει και ένα νέο αστέρι και συνδέεται με το όνομα μιας καλλιτέχνιδος που γίνεται διάσημη ύστερα.

Όταν για πρώτη φορά ανέλαβε να σκηνοθετήσει μια ταινία, την περίφημη «Μισό» διέκωψε το γύρισμα απότομα την τέταρτη ημέρα. Δεν τό άρεσε η πρωταγωνίστρια. Κατάλαβε πως ο ρόλος της δεν θα γινόταν πιστευτός.

Και παρ' όλο τις διαμαρτυρίες του παραγωγού δοκίμασε 200 κοπέλλες που παρήλασαν από το στούντιο. Και μια δεν τον ικανοποίησε.

Μια μέρα συναντά στο δρόμο μια νέα με εργατικά χέρια, ντυμένη φτωχικά. Είχε πολύ ώραια μάτια από τα οποία ξεχύνονταν μια απέραντη λύπη. Την έπεισε να τον ακολουθήσει στο στούντιο. Κι' ένω στις άλλες υποψήφιες έδινε οδηγίες να εκφράσουν ότι πεινούσαν και υπέφεραν, σ' αυτή δεν είπε τίποτα. «Επαί-ξε θαυμάσια τη σκηνή εκ του φυσικού και πήρε το ρόλο. Ή-

χιζε τώρα ένα ταγκό. Ή Μις Ρόζ χορεύει αληθινά ύπεροχα. Αλλά δε μπορώ να απολαύσω όπως ήθελα το χορό, γιατί... πρέπει να κάνω και τη δουλειά μου: μπήκα στο κέντρο για ρεπορτάζ, και όχι για διασκέδαση.

Μιλώ λοιπόν συνεχώς, βομβαρδίζοντας τη ντιμά μου με ερωτήσεις. Μαθαίνα έτσι πως είναι 22 χρονών, σπουδάζει καλές τέχνες, κατοικεί με τη μητέρα της, και εργάζεται στο «Ματζέστικ» δυο ή τρεις βραδιές τη εβδομάδα.

Το ταγκό τελείωσε. Ζητώ από τη Μις Ρόζ να χορέψουμε ένα τρίτο χορό, αλλά με παρακαλεί να καθήσουμε γιατί διώκει. Μου εξηγεί συγχρόνως ότι το εισιτήριό μου μου δίνει δικαίωμα σε μισή ώρα συντροφιάς και όχι μόνο χορού!

Στο τραπέζακι που καθόμαστε, η Μις Ρόζ πίνει με απόλαυσι το φλυτζάνι του καφέ της. Στο χέρι της κρατάει διαρκώς τα εισιτήρια που έχει συγκεντρώσει απόψε.

Κάνουν εντύπωση στους πελάτες, μου εξηγεί. Όσο περισσότερα εισιτήρια μάς

ταν η περίφημη σήμερα Μαν-τελόν Ρομπινσον ή οποια δα-κρούει ακόμη όταν θυμηθώ το Μογκύ και τον καφέ που τής πρόσφερε τότε, στην εποχή της πείνας και της δυστυχίας της...

Σ' αυτή την ίδια ταινία είχε προσλάβει και την ανελία του Ζαν Γκραμπέν για κάποιο ρόλο. Την άλλη μέρα πήγε με κλάματα για να του πη πως οι γονείς της δεν την άφιναν να ανακατευθ με τον κινηματογράφο.

—Έχω όμως φέρει μια συμβαθήριά μου της Δραματικής Σχολής, πρόσθεσε.

Ο Λεονίντ Μογκύ είδε τότε μια μικρή κοπέλλα 15 χρονών με κάτι φωτεινά μάτια, που τον τραβούσαν σαν μνήντες. Στο γύρισμα, του έκανε εντύπωση το παίξιμό της. Τη σύστησε στον Ρενύ και στον Μάρκ Αλεγκρέ, οι οποίοι δημοιούρησαν τη σημερινή Μισέλ Μοργγκάν.

Όταν γύριζε τις «Φυλά-κες χωρίς σίδερα» πήγε στο

«Ελένη στην ταινία «Ελένη της Τροίας».

Φέτος θά δούμε επίσης κι' άλλες δυο αποκαλύψεις του Λεονίντ Μογκύ. Τη Λία Α-μάντα, στην ταινία του «Το παιδί μιας άλλης», και τη Ζοζέ Μπερνάρ «Στα παιδιά του έρωτος».

Ο κατάλογος των αποκαλύψεών του είναι αρκετά μεγάλος κι' έχει ονόματα όπως της Ρενέ Σαιν Ζυρ, Φλωράνς Αρνό, Μωρίς Μπου, Τζιάννα Σαγκάλε και Άννα Αρμεν-τάρα.

Ο Λεονίντ Μογκύ είναι ο ικανότερος Εύρωπαίος σκηνοθέτης ν' ανακαλύπτει και να λανσάρει τα νέα ταλέντα.

Η «περίπτωσις» Μονρόε

Δεν χωράει αμφιβολία, πως ένας άνθρωπος, σαν το Λεονίντ Μογκύ, είναι απαραίτητος για την ανακάλυψη ενός νέου ταλέντου. Για να «καθιερωθεί», όμως, αυτό το ταλέντο και για να γνωρίσει τη δόξα της παγκόσμιας επιτυχίας, πρέπει να συνεργαστούν και χίλιοι δυο άλλοι «αστάθμητοι» παράγοντες, τυχαία γεγονότα — ακόμη και...

ατύχηματα! Το τελευταίο αυτό, όσο και αν φαίνεται παράδοξο, είναι εν τούτοις γεγονός. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της Μαίριλιν Μονρόε. Ή μοντέρνα αυτή σειρήνα, που θεωρείται σήμερα, ως η υπ' αριθ. 1 «εκρηκτική» γυναίκα της θόδνης, είχε ποτέ

θέατρο κι' ενθουσιάστηκε με την Κορίν Λυσερ και τη Ζινέτ Λεκέρ, ή οποια ήταν ως τότε υπαλάρια. Και όμως ήταν κι' οι δυο περίφημες στην ταινία αυτή.

Στο Χόλλυγουντ ζητούσε μια πρωταγωνίστρια για την ταινία «Τραγικό ραντεβού». Μια μέρα σε κάποια δεξίωση βλέπει μια νέα σπάνιας ομορφιάς.

—Είμαι, η γυναίκα του Μίκυ Ροουέ, η Άβα Γκάρντνερ, του είπαν. Και είναι αυτός που λανσάρει την περίφημη σήμερα Άβα.

Πήγε κάποτε να επισκεφθί μια φίλη του και τη βρήκε να παίρνει το τσάι της με μια κυρία που είχε μαζί της δυο δίδυμες κοπελίτσες.

—Αυτή είναι η πριγκίπισσά μου!, είπε δείχνοντας τη μια και τον πύρα για τρελό. Κι' όμως έπεισε την μικρή και κρυφά την έβαλε να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Αύριο θανάι άργα». Έτσι έγινε το λανσάρισμα της Άννας Πιερράντζελι.

Περίπου με τον ίδιο τρόπο λανσάρει την Άννα Μαρία Φερρέρο στην ταινία «Αύριο ημερώνει άλλη μέρα».

Για πολλά χρόνια είχε γραμματέα μια όμορφη κοπέλλα τη Ροσάνα Ποντέστα. Ηταν δυνατόν να τού ξεφύγη; Θά τη δούμε φέτος ως ώραία επέβαλε!

Όταν ήταν μικρή, και έπαθε μια μικρή στρεβλώσι των όστών στο λαιμό. Για να κρύψει αυτό το ελάττωμα, η Μονρόε κατέδυσε στο... λικνιστικό εκείνο βάδισμα, που την έπέβαλε!

δεν ήταν μικρή, και έπαθε μια μικρή στρεβλώσι των όστών στο λαιμό. Για να κρύψει αυτό το ελάττωμα, η Μονρόε κατέδυσε στο... λικνιστικό εκείνο βάδισμα, που την έπέβαλε!

Η Μις Ρόζ εργάζεται εκεί από τις 8 το βράδυ ως τις 3 1/2 το πρωί, και αν είναι τυχερή, χορεύει συνήθως ως 10 ημίωρα, προς 6 δολλάρια το ένα. Απ' αυτά, ισχύει εκείνη το 40%, δηλαδή 2,40 δολλάρια (73 δρχ.) για κάθε μισή ώρα. Δεν είναι διάλυο λίγα και η δουλειά δεν είναι και τόσο δυσάρεστη...

Η μισή ώρα μου όμως πλησιάζει να τελειώσει. Χορεύω με τη Μις Ρόζ ένα τελευταίο χορό: μια ρούμπα, που τέτοια ούτε έχω ξαναχορέψει, ούτε θα ξαναχορέψω ίσως στη ζωή μου!... Και ύστερα, αποκαίρειώνας την όμορφη κοπέλλα που επιστρέφει κατ' ευθείαν στο θεωρείο της, ανεβαίνω τα σκαλοπάτια της εξέδου. Είχα περάσει μισή ώρα με το ωραιότερο ίσως «τάξι-γκέρλ» του κόσμου, μια νεαρή Αμερικανίδα που κερδίζει μ' αυτόν τον τρόπο — τη ζωή της, κουραστικό αλλά τιμίο — τη ζωή της και τη ζωή της μητέρας της...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Ένα χαριτωμένο διηγηματάκι

Η ΙΣΤΟΡΙΑ άρχισε με το σπάσιμο ενός βάζου, ενός κοινότατου βάζου με κόκκινες και κίτρινες ραβδώσεις, που η Λέα ούτε θυμόταν πια πως είχε βρεθεί ανάμεσα στα άλλα αντικείμενα του νοικοκυριού της.

Το ζεύγος Μαντσίνι, περνούσε τη ζωή του ήσυχα και άθρορυβα. Η Λέα ήταν πρότυπο σύζυγο, καλή, πιστή, άφοσιωμένη και ο Μάριο ένας άντρας με ανάλογα προσόντα, καλός, πιστός, άφοσιωμένος, όπως τουλάχιστον πίστευε η γυναίκα του, ως τη μοιραία ημέρα που επιστρέφοντας από την έξοχή, είδε πεταγμένα στον τενεκέ των σκουπιδιών, τα αποκαίματα ενός σπασμένου βάζου. Εκείνη τη στιγμή βέβαια δεν πήγε ο νους της στο κακό, κι' όταν το μεσημέρι γύρισε ο Μάριο, τον μάλωσε χαδιόρικά:

—Καυμένη, του είπε, είσαι πιό απρόσεκτος από ένα μωρό. Μια βδομάδα σ' άφησα μόνο, κι' έκανες το βάζο σου. Μου έσπασες το βάζοκι που είχα στην κρεβατοκάμαρα.

—Δεν το έσπασα εγώ, είπε ο άντρας άσηχημα.

—Ποιος το έσπασε λοιπόν; —Ξέρω κι' εγώ: Ίσως η

γυναίκα που φέρνει κάθε Σάββατο και σου καθαρίζει. Η Λέα αισθάνθηκε ν' αμφιβάλλει για την ειλικρίνειά του. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως ο Μάριος της ήταν δυνατό να παρεκκλινή από τον ίδιο δρόμο της συζυγικής αρετής.

Αλλά εκείνο το σπασμένο βάζο είχε καταντήσει ο έφοιτος που δηλητηρίαζε όλες τις στιγμές της ζωής της. —Θά έδινά τη μιση μου ζωή για να μάθω την αληθινή ιστορία του σπασμένου βάζου!, εξομολογήθηκε ένα βράδυ σε μια έμπιστη φίλη της.

—Νομίζω πως περισσότερο ενδιαφέρεσαι να μάθεις πως έσπασε το βάζο, παρά αν είναι εν τάξει ο άντρας σου, της απάντησε εκείνη γελώντας.

—Τότε πήγαίνε σ' ένα ψυχίατρο, ή σ' ένα ιδιωτικό αστυνομικό. —Σ' ένα ιδιωτικό αστυνομικό! Η Λέα δε θα τολμούσε ποτέ να σκεφθί κάτι τέτοιο.

Τρεις μέρες όμως αργότερα, χτυπούσε την πόρτα του γραφείου «Ιδιωτικά Πληροφορία». Διακριτικότης, εχεμύθεια κ.λ.π.» και στο τέλος της δεύτερης βδομάδας, μια σύν-

τομη επιστολή την πληροφορούσε ότι ο σύζυγός της, συναντιώταν τακτικά τον τελευταίο καιρό με μια ψηλή ξανθεία νέα, που λεγόταν Άννα και εργαζόταν ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα.

Το ξεκλείδωμα της πόρτας, την πληροφορήσε ότι «το τέρας», έφθανε. Σκούπισε διαστικά τα μάτια της και έτοιμάστηκε για τη μάχη.

—Γεια σου αγάπη μου, είπε εκείνος μπαίνοντας. Πού το εύρισκε το θάσος! Είπε ακόμη μερικές αδιάφορες κουβέντες.

—Αλήθεια, έκανε σε μια στιγμή, αύριο έχω καλέσει την Άννα να φάμε μαζί.

—Ποιά Άννα; ρώτησε η Λέα κατάπληκτη.

—Την κόρη της αδελφής μου, της Έλδβρας. Νά τη δής, έχει γίνει πια σωστή κοπέλλα.

Ξέχασα να σου πω πως ήρθε στη Ρώμη για να εργαστεί. Κατάβρεσσα να της δώθ μια θέσι πωλήτριας σ' ένα κατάστημα. Καί ξέρεις; συνέχισε σε λίγο, αυτή η μουσίσσα θά ήταν που έσπασε το βάζο. Όταν έλειπες, την έστειλα μια μέρα να μου καθαρίσει το σπίτι.

Η Λέα στηρίχτηκε σ' ένα έπιπλο για να μη πέσει. Αίσθανόταν τ' αυτή της να βουίζουν και το πάτωμα να γυρίζει κάτω από τα πόδια της. Μά το συναίσθημα αυτό ήταν τόσο εύχρηστο!...

ΑΝΤΟΝΙΟ ΛΟΡΡΙ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

1 Φόρεμα σε σκέτη γραμμή, με πρωτότυπο κόψιμο κατεβαίνει σαν τρίγωνο προς τη ζώνη, σχηματίζοντας ελεύθερες τσέπες στο στήθος. Παρ' όλη την απλή γραμμή είναι άμπιλε γιατί είναι από χοντρό σατέν.

2 Φόρεμα κοκτέιλ από στυλ μεταξωτό υγέ.

3

3 Έχει βαθειά κουφόπια εμπρός, άτσάκι-στη. Το ύφασμα αναδιπλώνεται λίγο και σχηματίζει ένα είδος όρθιες άτσάκιες πέν-σες στο σημείο που βρίσκεται το τελευταίο κουμπί της τάλιας. Αυτό δίνει μια ψευδαίσθησι γιλέκου. Άνάλογες ελεύθερες όρθιες πένσες μπορούν να τοποθετηθούν στο λαιμό.

4 Από τα πλάγια του φορέματος ξεκινάει ζώνη - κορσέλι που κλείνει με τη μοντέρνα

δρηνόγνια άγκράφα, μαζεύοντας συγχρόνως τα μπροστινά φάρδη σε διπλές πένσες.

4 Φόρεμα τουρντ (ή άλλο μάλλινο). Φαρδύ τρούα - κόρ μανίκι, μεγάλη μανικακόλλησι λίγο χαμηλή. Η ζώνη έχει θηλιά από όπου περνάει το μισό μπροστινό σχηματίζοντας λίγο ντραπέ. (Στο σημείο αυτό δέδαια ή ζώνη θα είναι ένωμένη με το φόρεμα).

Η ΑΞΙΑ ΜΙΑΣ «ΙΔΕΑΣ»

ΤΟΥ ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ γραφείο είναι μικρό, απλό, με φτωχή επίπλωσι, μάλλον σκοτεινό και μάλλον ανήλιο. Μοιάζει σαν... «επώχος συγγενής» πλάι στα «έκ πέντε δωματίων» γραφεία γενικών επιχειρήσεων «Ο Έρμης». Το μικρό γραφείο έχει στην πόρτα του την κάπως παραδοξη επίγραφή: «Γραφείον 'Ιδεών». Όλοκληρο το προσωπικό του — από διευθυντή μέχρι κλητήρα — συνοψίζεται σ' ένα πρόσωπο: στη Γυναίκα. Μια Γυναίκα νέα, ψηλομελάχρονη, κυματιστή, — έκρηκτικό μίγμα Μαγκανομονροϊκό, που τύφλα νάχη μπροστά του ή νιτρογλυκερίνη.

Ο Άντρας, νέος καλοχτενισμένος και σοβαρός, διευθύνει την «παραπλευρώς» μεγάλη επιχείρησι «Ο Έρμης», αλλά, τελευταία, το τηλέφωνό του παθαίνει συχνές δάδες και αναγκάζεται να προστρέχει στο τηλέφωνο της Γυναίκας.

Έτσι και τώρα...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (άπ' την πόρτα ευγενικά).—Με συγχωρήτε, μπορώ να...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με σαγηνευτικό χαμόγελο).—... να τηλεφωνήσετε; Πώς... ευχαρίστως!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Νομίζω, πως έχω κάνει καπάρχησι της καλωσύνης σας.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (ευγενικά).—Σας παρακαλώ...

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Η ευγένεια συναγωνίζεται την ομορφιά σας, αλλά... νοιώθω, πως αυτές οι συχνές επισκέψεις μου καταντούν ενοχλήσι!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με γοητευτική γκριμάτσα, που της δίνει μορφή «έκπληκτης» κούκλας).—Ενοχλήσι; Όχι δά! (τόν κυττάζει στα μάτια—κι' αμέσως με παιχνιδιάρικο ύπνοσμένο). Για μένα, μια φορά, δεν είναι ενοχλήσι!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (ανατινάζεται).—Για σας; (την κυττάζει έρευνητικά) Τι εννοείτε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (παίζοντας).—Μά... αυτό που είπα: 'Εμένα οι επισκέψεις σας δεν μ' ενοχλούν καθόλου, Έκτός αν ενοχλούν... κανέναν άλλο!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μουδιασμένος).—Α... κατάλαβα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με γέλιο).—Τι καταλάβατε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Θα έννοητε τη Ντόρα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Ντόρα τη λένε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Είναι ή φίλη της καρδιάς...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πειραχτικά).—Είναι ή... ήταν!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με ταραχή).—Τι θέλετε να πείτε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (χαριτωμένη άσργκό).—Μά δεν τό... διαλύσατε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Α... θα έννοητε την πρωινή διαφώνία μας!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πειραχτικά).—Διαφώνία ήταν αυτή ή...σκοτωμός;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Ωστε... μάς ακούγατε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με ελλεικρίνεσι).—Σας άκούγα, ως τη στιγμή που οι φωνάρες σας μέ... ξεκούφισαν!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Τόσο... δυνατά τα λέγαμε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με χιουμοριστική (διάθεσι).—ΟΙ διαδότες νόμισαν πως ήταν... προεκλογικός λόγος, για τη Δημοκρατία κι' έκαναν συγκέντρωσι, κάτω, στο δρόμο!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Τότε...περιττό να σας κρύβουμαι! (Ξεσπώντας). *Ηταν ένα φοιτητό πλάσμα ή Ντόρα, αλλά δεν την

είχα καταλάβει... Νόμιζα πως τα έλατώματά της περιωρίζονταν στον άνόητο εγωισμό και στα πρελλά λούσα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—'Ελοπτάματα ύποφερτά!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Αλλά θυγή και ζηλιάρη! Στην άρχη μου άρχισε το γκρί - γκρί, που έρχόμουν εδώ, για το τηλέφωνο. Ζήλευε για σας!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (γέλαστά).—Νά, κάτι, που με κολακεύει!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Αλλά σήμερα έγινε κάτι άνεξήγητο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (χαριτωμένα).—Πεθαίνω από περιέργεια να το μάθω!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Μέσα στο καρνέ μου, με τους τηλεφωνικούς αριθμούς, δροθήκε μια... φωτογραφία σας!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με προσποιητή έκπληξι).—Μη μου το λέτε!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (γουρλώνοντας το μάτι).—Μέ... μαγικό!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (παπαρούνα, από το «έρυθμα» της αιδούς).—Τι ντροπή!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Δεν μπορώ να καταλάβω πως δροθήκε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Μυστήριο!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Το γεγονός είναι πως ή ζήλεια της Ντόρας έφτασε στη διαπασών. Το θεωώρησε, για «πειστήριο» των... σχέσεών μας!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με μια άφάνταστα έμπρηστική ντροπαλότη-τα).—Θεέ μου! Πίστεψε πως μ' έχετε κάνει δική σας;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με δλέμμα, που άρχίζει να γίνεται... «λαίμαργο»).—Πως είπατε; (Ξεροκαταπίνει) Ναι! (συνέχεται) Κι' άπάνω στην έκρηξι

της ζήλειας της, μου τα έ-φούρνισα... όλα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Δηλαδή;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Οτι ποτέ της δεν μ' άγάπησε. 'Οτι κοντά μου την κρατούσε μόνο ό σκοπός που γάμου. Και ότι στο διάστημα αυτό, δεν παρέλειψε να... μ' άπατήσει τρεις—τέσσερις φορές!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πειραχτικά).—Δεν είναι... πολύ!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με άγανάκτη-σι).—Με τρία - τέσσερα πρό-σωπα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—'Α, τότε... μάλιστα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με άνακούφι-σι).—Την έδωξα! Δόξα σοι, ό Θεός!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πονηρά).—Φαντάζομαι, τι θα είπτε για μένα!

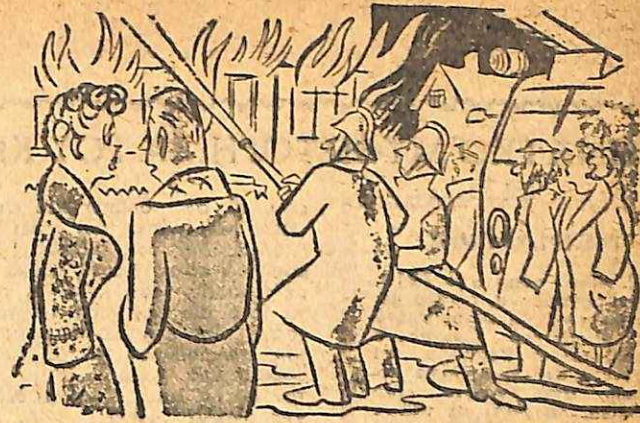
Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Πολλά! Ούου! (στιγμή) Τώρα θυμά-μαι! Κύτταξε τη φωτογραφία σας κι' έλεγε: «Αμ' είναι έ-πικίνδυνη αυτή! Έχει δυό μάτια μαγνήτες» (σπαταίνει, την κυττάζει) Κι' εδώ που τα λέμε, δικηό έχει!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τι άλλο είπτε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Ενα σώμα, που θα σκανδάλιζε και τον 'Α-γιο 'Αντώνιο» (την κυττάζει) Και σ' αυτό δεν έχει άδικο!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τι άλλο είπτε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Ενα σέξ άπλη άκατανίκητο» (την κυ-

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

—Το κοτόπουλο που είχαμε για να τὸ φάμε αύριο, θὰ ἔχη ψηθῇ τώρα!...

της ζήλειας της, μου τα έ-φούρνισα... όλα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Δηλαδή;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Οτι ποτέ της δεν μ' άγάπησε. 'Οτι κοντά μου την κρατούσε μόνο ό σκοπός που γάμου. Και ότι στο διάστημα αυτό, δεν παρέλειψε να... μ' άπατήσει τρεις—τέσσερις φορές!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πειραχτικά).—Δεν είναι... πολύ!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με άγανάκτη-σι).—Με τρία - τέσσερα πρό-σωπα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—'Α, τότε... μάλιστα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με άνακούφι-σι).—Την έδωξα! Δόξα σοι, ό Θεός!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πονηρά).—Φαντάζομαι, τι θα είπτε για μένα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Πολλά! Ούου! (στιγμή) Τώρα θυμά-μαι! Κύτταξε τη φωτογραφία σας κι' έλεγε: «Αμ' είναι έ-πικίνδυνη αυτή! Έχει δυό μάτια μαγνήτες» (σπαταίνει, την κυττάζει) Κι' εδώ που τα λέμε, δικηό έχει!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τι άλλο είπτε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Ενα σώμα, που θα σκανδάλιζε και τον 'Α-γιο 'Αντώνιο» (την κυττάζει) Και σ' αυτό δεν έχει άδικο!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τι άλλο είπτε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—'Ενα σέξ άπλη άκατανίκητο» (την κυ-

τάζει) *Όπως τὸ είπτε είναι! (σαν έκπληκτος) Τώρα τὸ προ-σέχω!

(Μεγάλη σιγή. Μιλάν τα δλέμματα. Παιχνιδάρικα, προ-κλητικά—της γυναίκας. Κατά-πληκτα, θαυμαστικά — τὸν άντρα. Όλα όμῶς ὁ πρόλογος τοῦ γάμου, πὸν θὰ έπακολου-θήσῃ. Καί, λίγες μέρες, μετὰ ἀπ' αὐτόν...).

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τρυφερά).—Μά τι τὸ ήθελες έκείνο τὸ γρα-φείο; Είναι πρῶτα τώρα, να πουλάς; Ιδέες; Τι μῦρεϊ να κάνῃ μιὰ ιδέα;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (πονηρά).—Μιὰ ιδέα; Μά... απλῶστατα: Μιὰ ιδέα ήταν να βάλω κουφά τη φωτογραφία μου, μέσα στο καρνέ σου, την ὥρα που τὸ άκούμπησες στο γραφείο μου για να τηλεφωνήσῃς!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (κατάπληκτος).—Τί;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με θηλυκότη-τα).—Μιὰ ιδέα, πού... σ' έφε-ρε στην άγκαλιά μου!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.—Είσαι... Σα-τανάς! Ένας γοητευτικός Σα-τανάς!

(Την άγκαλιάζει, τη φιλάει κι' ὥπως είναι φυσικό, πέφτει ή

Αύλεια

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΥΠΑΙΝΙΓΜΟΣ

—Λοιπόν καλὸ ταξίδι γυναί-κα. 'Ο Θεός μαζί σου.

—'Αυ' κι' ὁ Θεός άντρα μου, δὲν ταξιδεύει κατὰστρώμα με τέτοιον καιρό!...

ΤΙ ΠΗΡΑΝ

Τὸ αντικείμενο της συζήτη-σεως μετὰ τοῦ άνδρὸνῦνου είναι ή γυναικεία ομορφιά και φυσικά ή σύζυγος υπερασμύ-νεται τοῦ φύλου της.

—Δὲν έχεις παρατηρήσει ά-γάπη μου, εἶπε, ὅτι οἱ πιὸ διά-σημοι σχεδιαστὲς πῆραν ὡς πρότυπον τὸ κεφάλι μιᾶς γυ-ναίκας για να στολίσουν τὰ διάφορα νομίσματα;

—Αὐτὸ δὲν μπορῶ να πῶ ὅτι τὸ παρατήρησα. 'Αντιθέτως ἔχω παρατηρήσει ὅτι αὐτοὶ οἱ διάφοροι σχεδιαστοὶ μὸν ἔχουν πάρει ὅλα τὰ λεφτά μου για να στολίσουν τὸ κεφάλι μιᾶς γυ-ναίκας!...

Η Κερένια Κούκλα

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Η Αθήνα γύρω στα 1910. Στη Γαργαρέττα, σ' ένα μικρό σπιτάκι ζει ο Νίκος, ένας νεαρός, ο οποίος είναι λίγο μεγαλύτερος από τον Νίκο, λατρεύει με πάθος τον άντρα της. Υστερα από οκτώ μήνες μία τρομερή αρρώστια άρχισε να φωλιάζει στο στήθος της Βεργινίας. Η κοπέλλα λυώνει σαν το κερί μέσα με την ημέρα. Ο Νίκος κάνει ό,τι μπορεί για να σώσει την αγαπημένη του γυναίκα. Το κακό όμως δεν υποχωρεί. Διαρκώς η κατάσταση της υγείας της χειροτερεύει. Ο γιατρός και οι γειτόνισσες, λένε στο Νίκο ότι πρέπει να πάρει μια γυναίκα στο σπίτι για να κάνει τις δουλειές του νοικοκυριού. Η Βεργινία που αισθάνεται τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν, ποτείνει στο Νίκο να πάρει τη Λιόλια, ένα όμορφο κορίτσι δεκαεφτά χρονών, μικρανεσιά της. Ο Νίκος δέχεται και η Λιόλια εγκαθίσταται στο σπίτι. Ήταν σχεδόν παιδί ακόμα, που δεν έδειχνε πως τα είχε κλεισμένα τα δεκάδη, καθώς έλεγε η θεία, — ένα κοριτσάκι με κοντό φουστανάκι απαλό και στρουιπούλο σαν κάτι άσπρες γατίτσες που νομίζει πως δεν έχουν κόκκαλα. Είχε μεταξένια καστανά μαλλιά με λυμψίες χυσιές και γέλια κόκκινα και ύγρα, μισανοιγμένα σαν ανδρόφυλλα. Σαν κάποιο ξημερώμα γλυκό ήταν πάνω της, αλόητο.

2ον Καθότανε ντροπαλή στην άκρη του καναπέ και ξέφυγε τη φαντασία του τραπέζιαν-τηλου που ήταν είδος κινεζικό, μαυροκίτρινο, και τόχε αγοράσει η Βεργινία τέσσερες δραχμές από 'να γυρολόγο... Ο Νίκος στεκόταν όρθος στον κομμό και στριφογύριζε απάνω σε δύο του δαχτυλά την αλυσίδα των κλειδιών του... Ένώσω μιλούσε η θεία Έλέγκω, ξεχειλιστή απάνω στην καρδιά της Βεργινίας, τα μάτια του Νίκου κύτταζαν τη σειρά κουμπάκια, τόνα κοντά σταλλά, πουχε μπροστά το σταχτί πολκάκι της Λιόλιας, που της ήτονε μικρό και την έκοβε φοβερά στις άμασάλες: στην κάθε της αναπνοή τα κουμπάκια σπαράζανε μέσα στις κουμπάκια της Βεργινίας, ακόμα πούτον πιά άσπρο άπ' το προσκέφαλό της ταναπουπουλισμένο. Αισθάνθηκε τότες ο Νίκος πως δεν ήταν πιά μονάχος στο σπίτι μ' αυτόν το μυστηριώδη έχθρο, την κρυφή αρρώστια που έτρωγε το κρέας της γυναίκας του κάτω άπ' το πεσί της και της έπινε το αίμα και τη νεότη της. Γύρισε η Βεργινία το κεφάλι της να τονε χαιρετήσει και φάνηκε το άσπρο των ματιών της σταχτερό, χωρίς λάμψη κ' η κόρη ξεχρώμει, σά νάταν η κόρη και τασπράδι ένα πράμα,

μου, να σε βλέπω πιά συχνά τώρα' να βλέπω πως πάει κ' η Λιόλια. Μη σε κλετίζεσαι! περαστικά είναι. Νά κ' έμένα που με βλέπεις τόση κι άλλη τόση, τα ίδια δεν τράβηξα το πρώτο χρόνο της παντρείας μου; Θά πής πως δεν έκανα παιδιά! — Σορκισμένα νάναι! Άμα έχης τον άντρα σου, τί άλλο θέλεις; γιά μπελά μόνο;... Κ' έσύ, Λιόλια, το νού σου! να κυττάς τη Βεργινία που την είχα σαν παιδί μου — προσεχτικά και πρόθυμη σαν κορίτσι του σπιτιού. Κι ό,τι σου πη ο Κύρ Νίκος που είν' ο καμένος κι αυτός σασιτισμένος... Άπό νοικοκυριό πιά άλλο τίποτα, Βεργινία μου. Την έχω στρωμένη. Άμα τά ξερείς δά κ' έσύ!... Περστικά, Κύρ Νίκο! αυτά έχ' η παντρεία. Μικρός - μινός μπήκες στα δάσανα, έ-ε-ε-ε! Όποιος τρώει τά καρδιά σου άπάνει και τά τσέφλια, Κύρ Νίκο μου-ού!...

Και βγήκεν έξω σκασμένη στα γέλια γιά ταστείο της. Κι άπόμειναν οι τρείς μονάχοι... Της φώναξε άχνα της Λιόλιας η Βεργινία και της έλεπε να πάρει τά κλειδιά, να δγάλη λάδι άπ' το ντουλάπι της κουζίνας και να δράση τά ψαράκια που'νε φέρε ο Νίκος άποβραδύς, να δράση το γάλα και ταύγα...

Τά γλήγορα κι άλαφρά πατημάτα της άπηχόσανε στα σνίδια της κάμαρης κ' έξω στις πλάκες της αώλης. Και σε λίγες ώρες έφτασε μέσά και ρώτησε τη Βεργινία να κάμη λίγα ψάρια και στη σκάρα με το λεμόνι; και πάλι τάπ-τάπ-τάπ-έκαναν τά δήματά της... κ' έκανε άνεμο με την κοντή φουστία της, σά γοργοδιάβαινε με τά κλειδιά κουδουνιστά στη τοέπη της ποδιάς της, που η πρώτη της δουλειά ήτονε να τη δγάλη άπό το μπογαλάκι που'χε φέρε μαζί της και να τη φορέση.

...Ένας άέρας αλλοιώτικος, σαν κάποιο φάος, μπήκε στο σπίτι που άς τώρα ήταν άφώτιστο, πνιγμένο άπ' την περιχυτή κούραση και το βαστηγμένο πόθο της άρρωστης γυναίκας.

Όταν γύρισε ο Νίκος άπ' το μαγαζί, έλαμπε άπό τάξη και πάστρο η κάμαρη που μέρες τώρα είχε μείνει άσυγύρηστη: μία γλυκειά ήσυχία ήτονε πεσμένη απάνω στα έπιπλα, στης Βεργινίας το κρεβάτι, με την άσπρη κουβέρτα όμορφα τετωμένη, και στο προσώπο της Βεργινίας, ακόμα πούτον πιά άσπρο άπ' το προσκέφαλό της ταναπουπουλισμένο.

Αισθάνθηκε τότες ο Νίκος πως δεν ήταν πιά μονάχος στο σπίτι μ' αυτόν το μυστηριώδη έχθρο, την κρυφή αρρώστια που έτρωγε το κρέας της γυναίκας του κάτω άπ' το πεσί της και της έπινε το αίμα και τη νεότη της.

Γύρισε η Βεργινία το κεφάλι της να τονε χαιρετήσει και φάνηκε το άσπρο των ματιών της σταχτερό, χωρίς λάμψη κ' η κόρη ξεχρώμει, σά νάταν η κόρη και τασπράδι ένα πράμα,

Είκονογρ.: Α. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Άνοιξε τά χείλια της τά πανιασμένα να του χαμογέλαση κ' είδε ο Νίκος τά γούλια σαν άπό ξέθωρο, σδησμένο κοράλλι, πούκαναν τά δόντια της να φαίνονται κατακίτρινα.

Τί λυπη! τί λυπη!

Κ' η ματιά του έπεσε και στο πρόσωπο της Λιόλιας, που μόλις μπήκε αυτός μέσά, σηκώθηκε άπ' την καρέκλα κοντά στο κρεβάτι που καθόταν κ' έρωθε και τονε χαιρέτησε μ' ένα θυσινί χαμόγελο, ριχνοντας με το χέρι πίσω κάτι σγουρομάλλα άπ' το μέτωπό της. Και το χαμόγελο αυτό, η όψη της ανθισμένη, σά να τον ξεκούρασαν άπ' τη λυπη του μονομιάς, σά να του δώσαν κάποιο θάρρος αλλοιώτικο και μίαν έλπιδα άόριστη γιά κάτι καλό πούτονε νάρθη, άφάνταστο.

Άθελαι, εκεί που κάθισε να φάη, άκολουθούσε με το βλέμμα του τη Λιόλια που μπαίνό-δβαινε κ' οι ματιές του άκούμπούσανε σκεπτικές στα καστανά της τά μαλλιά, που τάχε σηκωμένα πίσω άμψηλά σε μία χοντρή πλεξούδα, κ' έπειτα πάλι έπεφταν απάνω στο στενό της το πολκάκι, στα κουμπάκια που σπαράζανε σε κάθε αναπνοή της...

Κ' η Λιόλια κάθε τόσο έλεγε με μία φωνή χαμηλή και τραγουδιστή:

—Κυρία Βεργινία! να σάς φέρω τώρα το ζουμί σας;... Νά σας κόψω τη μπριζόλα σας; Νά δάλω να ζεσταθώ το γάλα σας ή το θέλετε το βράδυ;... Όά του φάσθ το φαί του Κυρίου Νίκου ή να του ψήσω και δύο αυγά;...

Πώς να δ' ο Νίκος τασπρα μάτια της Βεργινίας καρφωμένα απάνω στο πρόσωπό του, άφου κύτταζε αλλού; Το περίεργο μόνο είναι πως δεν άνταμωθήκαν οι ματιές του απάνω στης Λιόλιας το κομμάτι, γιάτι και της Βεργινίας τασπρα μάτια περπατούσανε μαζί με τά καμώματα της Λιόλιας και πήγαιναν άπ' τη Λιόλια στο Νίκο και πίσω...

Ό σκεπτικά μάτια του νέου άγοριού, τί φαίτ' έσεις που γλυκαινούσανε σαν ήσανε πρώτα πικραμένα και τυφλά άπ' το σκοτάδι κ' έξαφνα άγναντευε ένα λουλούδι γλυκό που σιγοκαμπαίνιζε μέσα στην αύρα της ψυχής σας; Λάμπει πάλι χρυσός ο ήλιος της νεότητός σας και ξυπνάει η λαχτάρα σας σαν κάποια μοσχοβολιά πούτον κρυμμένη θαθεία - θαθεία κάτω άπό τους μαρμαμένους μενεξέδες...

Κ' η Βεργινία είδε τά μάτια του άγοριού της να γλυκαινώνται, νανοίγουνε διάπλατα σαν άνην στον ήλιο, όταν άκούμπούσαν απάνω στα μαλλιά της Λιόλιας και στα χείλια της τά ύγρα κι άνοιγμένα πάντα σαν κόκκινα ανδρόφυλλα και στο πολκάκι της με τη σειρά κουμπάκια, και δεν έδλεπε τίποτε άλλο άπ' όσα ήτονε γύρω της κι άπ' όλη τη ζωή που είχε ακόμα μέσα της κι άπ' ό-

λη την άρρώστια που της είχε ζωσμένο το κομμάτι της και της τότρωγε — τίποτα! έξον άπ' το μονάχα...

...Πού θά τη δάλωμε να κοιμηθώ, έλεπε η Βεργινία του Νίκου, άμα ήρθε το πρώτο βράδυ. Και σά νάπαντούσε γι' αυτόν, πρόσθεσε με δία: Στην κουζίνα είναι πλάκες και δεν έχωμε στρίπποδα... ούτε και ρούχα.

—Νά πέση στο κρεβάτι μαζί σου κ' έγώ στρώνω χάμω.

Η Βεργινία κούνησε το κεφάλι της πως «όχι».

—Τότε να στρώση την άντρομπίνα μπροστά στο κρεβάτι κοντά σου, μήπως και θελήσης τη νύχτα τίποτις...

—Δεν φθάνουν οι κουβέρτες.

—Της δίνωμε το πάπλωμα κ' έμεις σκεπαζόμαστε με το νυφικό μας.

Μιά λάμψη πέρασε άπό τά ξεθωριασμένα μάτια της Βεργινίας σαν άντιφωγιά από κάποια φλόγα πούκαιγε άωστη στα βάθη της ψυχής της...

Έτσι κοιμήθηκαν εκείνη τη νύχτα η άσπρη Βεργινία και ο μαυριδερός ο Νίκος σκεπασμένοι με το νυφικό τους πάπλωμα άπό άτλάζι γαλάζιο, με κίτρινη φόδρα, με τους πολλούς μπακαλάδες και τις όμορφες στριφορραφές όλόγυρα, που άπ' τη νύχτα του γάμου τους έμεινε κλεισμένο μέσα το σεντούκι και μόνο κάθε μεγάλη σχολή στρωνόταν άποπώνω άπ' το κρεβάτι κι άπλωνε τη γλυκειά του λάμψη σά θάλασσα κυριακάτικη...

Άληθεία σά θάλασσα γαλάζια και έκστατική έμοιαζε καθώς ήτονε φορδύ και μακρύ και χυνόταν ίσαμε κάτω στο πάτωμα.

Τού Νίκου, πούτονε γυρισμένος κατά το τοίχο, μόλις φαινότανε λίγο το κασπαρό μαλλί που τόχε τούφα πάνω άπ' το μέτωπο. Μά της Βεργινίας το πρόσωπο ήτον όλο άπόξω, σά να φοβότανε μην πνιγώ, κι άσπριζε σά μία χούφτα άφρός απάνω σ' ένα κύμα άπλωτό — άφρός που δεν ήθελε να λιώση. Και στα βάθη του αυτό το κύμα έκρυβε τη δύναμη και την άρρώστια — κ' η άρρώστια λαχταρούσε τη δύναμη την κοιμισμένη... Και το κύμα έπέφτε άπό πάνω άπό της Βεργινίας το άδυνατισμένο κομμάτι φιλοφύσε της Λιόλιας, που κοιτότανε στο πάτωμα, το γλυκό παρθενικό κεφάλι...

Όλη τη νύχτα τά μάτια της Βεργινίας άσπρίζανε μες το σκοτάδι πν άπύθηκε δαρύ και βοουρό σαν άπόσθινε το καντήλι, όρθάνοιχτα... κ' έκαναν τον ίδιο δρόμο πούκαναν όλη την ημέρα: άπ' το μέρος του Νίκου κατά το μέρος της Λιόλιας — χωρίς να δέπουν...

...ως πού ξημερώσε.

Και περνούσαν οι μέρες... Όταν ο Νίκος τη ρωτούσε τώρα τη Βεργινία πως ήτον και της μιλούσε με τόση γλυκά, με τόσα πολλά λόγια — αυτός που άλλη φορά σε μίαν έβδομάδα μέσα δεν εύρισκε τόσες λέξεις να της πη — και με μίαν ήρεμή φωνή που σά νάτρεμε κρουσταλλένια κάτι χαρούμενο μέσα της, και μονάχος του της έδινε να παίρνη τά γιατρικά της και της μετρούσε τις στάλες σά να τις χαιρόταν κι αυτές ακόμα, και της έκοβε τη μπριζόλα και της βαστούσε το πιάτο της σούπας της με το χτυπητό αυγό, γιά να μη

σηκώνη πολύ το χέρι της και κουράζεται, — η Βεργινία κυτούσε μονάχα τά μάτια του. Και πολλές φορές συνέδεκε να χυθή το γιατρικό κ' η σούπα έπάνω της, γιάτι κι αυτός κυτούσε αλλού.

Και περνούσαν οι νύχτες...

Τί νύχτες ήταν εκείνες! Δεν ήτον ο Νίκος που κοιμότανε στο πλευρό της; — τόσο θαθεία, τόσο θαθεία! — Γιάτι δεν την έσφιγγαν τά δυνατά του χέρια σαν πρώτα; γιάτι δε γύρευαν τά χείλια τά δικά της; — το ζεστό κομμάτι το δικό της που κρύωνε αινώνως!...

Άχ' η Πικρα κ' η Σιγαλιά έπαινον άγρυπνες στο προσκέφαλό της και της έπιαναν τά στήθα και της πάγωναν τά χέρια ίσαμε τά νύχια... και την καρδιά του Νίκου.

Όλη η ζωή που της έμεινε είχε μαζευτή αυτόν τον καιρό στα μάτια της: αυτά μιλούσαν, αυτά φώναζαν, αυτά έτρεχαν απάνω - κάτω και σηκώνανε χέρια παρακαλέστια, αυτά σπαράζαν και σήηνανε λιγέθυμα. Η ίδια δεν είχε πιά δύναμη να τά κάνει ό! αυτά κ' η φωνή της δεν μπόραγε να πη τά όσα ήθελε...

Δεν πέρασαν δεκαπέντε μέρες, κ' η Βεργινία κατάλαβε πως γιά νάναι του Νίκου τά μάτια πάντα γλυκά σαν τώρα κ' η φωνή του τόσο διάτορη και κρουσταλλένια και κρυφοχαρούμενη, αυτή ήτον πιά περιττή — και κατάλαβε τότες πως δεν της χρόσιμε πιά ούτε της ίδιας να ξαναύρη την υγεία της.

Κι αυτό την έρωξε πιά βαρεία κάτω.

Όταν ξανάρθε ο γιατρός της έγραψε κι άλλη δακτυλί-

τιδα, κάθε δυ άρες τώρα, και πάλι δυναμωτικά κ' έλεπε να σηκωθώ άπ' το κρεβάτι — μά και να ήθελε, μπορούσε;

Και ο Νίκος καθεμέρα γινόταν πιά πεταχτός, πιά χαρούμενος. Σαν περπατούσε στο δρόμο άνασθήκανε τις φτέρνες πνιν νάγγιζον το χώμα, έριχνε πίσω το κεφάλι και κύτταζε όλόγυρα με μάτια φεγγερά να δη τον κόσμον όλο πούτανε δικός του... κι άνασθαινε θαθεία με τά ρουθούνια διάπλατα, σά να μην τούφθανε ο άέρας γύρω γιά τά δυνατά πλεμόνια του... Στο μαγαζί του λέγανε: «Μωρέ Νίκο! τί έπαθες, μωρέ Νίκο; μπας και σουρθε καμμία κληρονομιά;» — Κι' αυτός γελούσε: «Έγώ τί έπαθα, γιά έσεις τί πάθατε και κοιμόσαστεν όρθοί!»

Νά τονε βλέπατε πως έπιανε το σκαρπέλο και τη σγύρμπια στο χέρι και τη χτυπούσε με τη ματσόλα με το έζλο σά νάθελε να τά κάμη όλα τριψαλά! Ο μάστορας του φώναζε: «Εί! Νίκο! έχει έκαστο δρασμε αυτή η καρδιά! Δεν είμαστε καλά, λέω γιά! Αυτός ό-μως μάζευε τά χαλινάρια του τη στιγμή πούπρεπε και γύριζε τάργαλειο με μία στρουγγυλή και τρυφερή κίνηση σαν αγκάλιασμα. Υπήγορη και άπαλή σά χαδί κρυφό, κ' έξυνε κ' έγλυφε το αυγό που σκάλιζε και την άχιβάδα που το φλασκόφυλλο και τον άκανθο, ως πού το σίδερο γινότανε φωτιά μέσα στα χέρια του. Και το ζεστό σίδερο φιλοφύσε φιλούσε το έζλο κι αυτό γινότανε μαλακό και γλυκό, σά να ζωντάνευε, κ' άνοιγε σαν ταχείλι στα φίλια, κ' έβγαίναν όλο φυλλαράκια και βλαστοί πα-

νάριοι, μυριοπερίπλοκοι, και σταφύλια, που χύνονταν άπό ένα κέρα, και γυναίκες με δυζιά πεταχτά και Κένταυροι με τις ουρές όρθες και με τόξα που σάιτεταν άόρατους έχθρους κι άγριάνθρωποι με τράγινα μεριά και μυτερα αυτιά και Χίμαιρες και Σφίγγες με φτερά... Πόση δουλειά έδωαινε τώρα άπό τά χέρια του!

Κι όμως πρώτος άπ' όλους, μόλις βαρούσε η καμπίνα, τα δροντούσε όλα χάμω κ' έτρεχε σπίτι, κόβοντας δρόμο άπ' την Πλάκα και την Άγία Αικατερίνη κ' έπειτα πίσω άπ' το Στρατιωτικό Νοσοκομείο, γιά να οικονομή και το καθεμερινό έξοδο του τροχιόδρομου — καθώς έλεγε στον εαυτό του. Μά άλήθεια ήτον πως τούρχόταν έτσι να κουνηθώ, να τρέξη, και δεν τονε βαστούσε πιά στα καπούλια του Κωλοσούρη να κάνει χάζι τά σκέρτα του!! Έμπαινε μέσα στο σπίτι σαν άνεμοστρόβιλος!... δροντούσε τις πόρτες και τις καρέκλες... γελούσε με το καθετί και με την άρρώστια ακόμα τη Βεργινία.

—Σά λεμόνι μου είσαι πάλι σήμερα, Βεργινίτσα μου! — θά σε στίκω να σε κάνω λεμονάδα...

Και σε λίγο πάλι έλεγε: —Μπά δεν έχεις τίποτις! Άπ' την ημέρα που υπήκε η Λιόλια στο σπίτι είσαι πολύ καλύτερα. Και τά προχτές σαν ήθε η θεία Έλέγκω μονάχη σου της τόπες. Δεν λέω αλήθεια; Νά πού γελάς κ' η ίδια! —γελάς, έ!

Μά της Βεργινίας το πρόσωπο καθεμέρα γινόταν πιά άσπρο, πιά διάφανο. Κάτι γούβες γαλάζιες φανήκανε στα μη-

λίγγια. Τά μάτια της άπό κάτω ήσανε μαύρα προς το μενεξέλι, σά χτυπημένα, τά δάσφαρα με πρησμένους γούρους δυσσινιούς — κι αυτά ήταν τά μόνα χρώματα πούχε άπάνω της. Το στόμα της έδειχνε κυρωμένο σ' ένα τόξο, πού θάτον ακόμα πιά τρομερό αν ήτονε γέλιο κι όχι κλάμα βαστηγμένο μιάς ψυχής που σπαράζει...

Τώρα ο Νίκος έρχόταν το άπόγευμα άπό νωρίς στο σπίτι πολλές φορές και δε ματάβαινε καθόλου ύστερ' άπ' το γιόμα. Είχαν τώρα, λέει, λιγότερη δουλειά στο μαγαζί γιάτι ο πλουσίος πούχτιζε ένα σπίτι παλάτι στο Μακρυγιάννη και του σκόλιζε ο Νίκος τις δριζύνες πόρτες γιά όλο το σπίτι και τους καρυδένιους ταμπλάδες της τραπεζαρίας, είχε γράψει στην Εύρωπη γιά ιδιαιτέρη έξυλεια κι άργούσε νάρθη. Έτσι έπαιρνε κι αυτός τά σχέδια του σπίτι και καθόταν και χαράκωνε και φωτόσκιαζε κ' έσθινε με τη γουαλαστία ίσαμε πού δροσίδιαζε — και δουλειοντας σφύριζε άκατάπαυτα, σαν τον κόσσυφα...

Η Λιόλια περνούσε άπό μπροστά άπ' το τραπέζι του και κρυφοκυτούσε τη ζωγραφίες πούφτειανε ο Νίκος. Και άμα έβλεπε πως ο Νίκος περισσότερο αυτήν κυττούσε πατά τη μύτη του μολυβιού του κοκκίνιζε ως ταύτια.

Και όχι μόνον τότες... Άμα θ' άνοιγε την πόρτα ο Νίκος να μπή στο σπίτι κι άκούγούταν η φωνή του, μόλις πού της έλεγε κουβέντα ή της έδινε τίποτα στο χέρι, αυτή γινότανε παπαρούνα. Κ' εύρισκ' αίτια και έξεφυγε άπό την κάμαρη κ' έτρεχε κάτω στην κουζίνα. Κι άπό κάτω, άπό το ύγρο και σκοτεινό υπόγειο, άκούγούσανε σε λιγάκι η φωνή της να τραγουδή κρουσταλλένια, όπως τραγουδεί ένα καναρίνι μέσα στο κλουβί του. Μά μόλις άνέβαινε απάνω στην κάμαρη, σάπαινε — όπως σωπαίνει το καναρίνι όταν του ριχνουν άποπάνω ένα σεντόνι.

Κι ο Νίκος άφινε τη δουλειά του, έκοβε το σφύριγμα κι άφηκεζόταν της Λιόλιας το τραγούδι και θυμόταν τις παλιές του τις καντάδες και τούρχότανε να τραγουδήσει μαζί της...

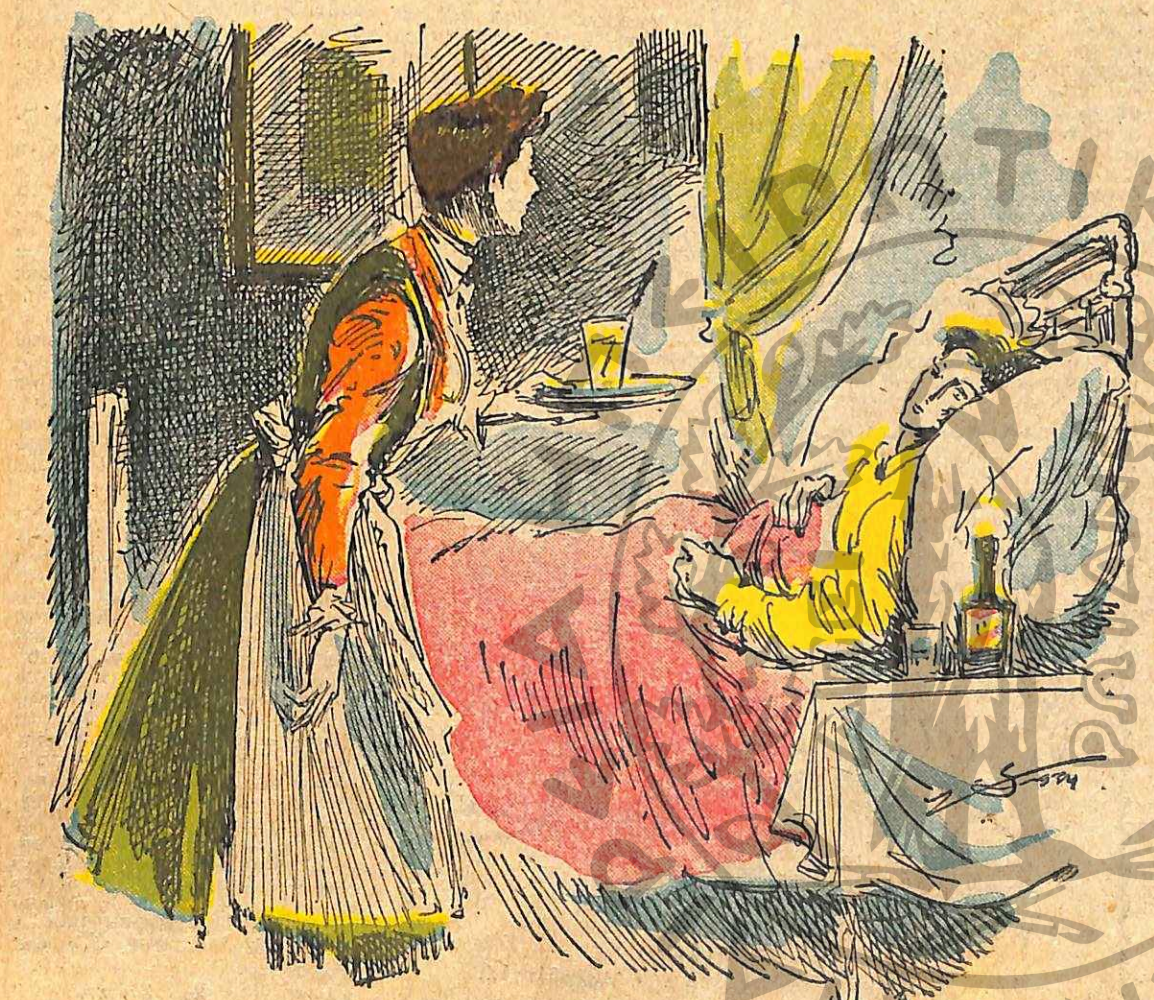
Κ' η Βεργινία θυμόταν τά τραγούδια του Νίκου — κ' έχανε το κεφάλι της κάτω άπ' το γαλάζιο πάπλωμα, σά να ναυαγούσε μέσα σ' ένα κύμα άπελπισίας.

Ήτονε φλεβόρης τώρα κι άποκρίες!

Την Κυριακή της Τυρινής άργησε να γυρίση ο Νίκος το μεσημέρι. Κάποιος χτύπησε την πόρτα απέξω! Τρέχει η Λιόλια νάνοιξη... και γιομίζει άπό χαρτοπάλεμο και μπαίνει ο Νίκος σκασμένος στα γέλια που έκαμε τη Λιόλια και τρώμας. Μυρίε ο Νίκος δυνατά κρασίλα. Έπειτα πήγε και στης Βεργινίας το κρεβάτι και την πασπαλίσε κι αυτή με τά πολυχρώμα χαρτάκια. Έτσι φαινόταν ακόμα πιά κίτρινη, σά λείψανο μασκασμένο.

—Μ' ήρε στο δρόμο η θεία Έλέγκω, έλεπε ο Νίκος, Θάρθη, μούπε, στις τρείς να πάρη τη Λιόλια να πάνε να δούνε μασκαραδες άπό να σπίτι πού την προσκάλεσε μιά γνωστή της... και να πάω, λέει, έγώ το βράδυ να τηνε φέρω...

Καθόσανε να φάνε. Στο φαί ο Νίκος περισσότε-

— Κυρία Βεργινία! να σάς φέρω τώρα το ζουμί σας!

ρα γέλια έκανε παρά μπουκιές πούδαζε στο στόμα του· κρασί όμως έπινε μπόλικο. Γελούσε με τη Βεργινία που μασούσε την μπριόλα της με το χαρτόνι που δούρευε, με τη Λιόλια που βαρρούσε, πώς έπεσαν τα χαρτάκια από πάνω της μέσα στο φαί της κι όλο τινάζονταν — ενώ της τάριχνε αυτός χωρίς να το παίρνει χαμπάρι.

Καθώς σηκώθηκαν απ' το τραπέζι κ' έβρινε η Λιόλια μια στιγμή γυρισμένη, χώνει το χέρι του ο Νίκος στο λαιμό της βαθαίει και της γυμνάζει την πλάτη κομψά. Έβαλε τις φωνές η Λιόλια, κ' έτρεξε με τα γέλια κάτω στην κουζίνα. Ο Νίκος από πίσω. Την κυνηγούσε στην αύλη κι αυτή ξεφώνιζε απ' τα γέλια. Ξαναμπήκανε μέσα στην κάμαρη κ' έτρεξε η Λιόλια να φυλαχτεί κοντά στη Βεργινία, πίσω απ' το κρεβάτι. Ήτον κατακόκκινη, σά μαγιατόκο τριαντάφυλλο χιονισμένο απ' τα χαρτάκια· τα μαλλιά της στέκονταν ανάθενα σά χρυσό σύννεφο. Αισθανόταν το κεφάλι της κοουδούνι απ' αυτήν την ασυνήθιστη θαλασσοπληξία που της έκανε σχεδόν τρόμο.

...Σαν αντίκρισε τα μάτια της Βεργινίας, που είχε άνασκη- κωθή στο προσκήλιο κ' έσφιγγε με το χέρι το στήθος της· τα όσα του προσώπου της νομομίας ξεφύλλισαν... της ήρθαν τα κλάματα κ' έπεσε στα πόδια του κρεβατιού με το πρόσωπο μες τις κουβέρτες.

Πήγε ο Νίκος κοντά της να πη πώς δεν τρέχει να την πικράνει. Μα η Βεργινία τους κοιτάζε και τους δυο έτσι αλλοιωτικά!

Το κεφάλι του Νίκου ήτονε βαρύ. Τον είχαν κεράσει το πρωί οι φίλοι, ήπιε και το μεσημέρι, ζαλιστηκε κι απ' το τρέξιμο... Έπεσε στον καναπέ κι αποκοιμήθηκε.

Ήρθε η κυρά 'Ελέγκω κ' έφυγε με τη Λιόλια — κι ο Νίκος δεν το πήρε χαμπάρι. Όταν ξύπνησε και είδε πούτανε φευγάτες, του κακοφάνηκε. Κατέβηκε στην αύλη κ' έβαλε το κεφάλι του κάτω απ' τη δρύση. Έπειτα ήρθε μπροστά στον καθρέφτη και χτενίστηκε και συγυρίστηκε για δέω· έβαλε και την πετσουδά του να καθήσει ανάλαφρα απάνω στα βρεμένα κατσαρά μαλλιά του.

— Πάω να σου φέρω την Κερά- Δημήτρανα, από πλάι η καμινιά της κόρη να σου βαστάει συντροφιά. Άλλα που αυτές! — άμωθ θάναι σπύτι τέτοια μέρα!... Άν δεν τις βρώ, να περάσω να πω της Εύρυδικης... Δεν τη θέλεις; — Μα δεν μπορείς να μείνεις και μονάχη σου! μήπως και θελήσης τίποτα ως που να γυρίσω με τη Λιόλια... Τάχεις όλα κοντά σου, βτι σου χρειάζεται; — Δε θάρησωμε! — Και βρόντηξε πίσω του την πόρτα.

Σε λίγο ήρθε η Εύρυδικη, η καπελνλού (που κάλλιο να μην έρχότανε), με κάτι τσουλούφια ως μέσα στα μάτια και με μάγουλα μπλου άποκάτω από την πούδρα — μια ξεμπερδεμένη που φαίνονταν πως είχε περάσει δια πυρός και σιδήρου και πολλών αντρών ένων και άστεα· γνώρισε. Δυο φορές ζωτοχήρα, άν θέλετε! «Καθώς κατήντησαν τώρα οι άντρες, έλεγε, κάλλιο να μη παντρευέται μια κόρη· δεν έννοούν τί θα τ' αναικεία μινά». — Μα

δεν την θυπόδιζε αυτό να κάνει την μισοκακόμοιρη; αυτή να δη έξω τέτοια μέρα!... κι ο Κύριος Νίκος να μην έρ- χότανε να την παρακαλέσει, αυτή τόχε σκοπό νάρρη να καθήση με την αγαπημένη της τη Βεργινία....

«Συχαίνεται κανείς πιά και τον έαυτό του να βλέπει τις άηδίες του κόσμου μέρες που είναι και θέλει να πη κ' ένα λόγο. Μήπως έμεινε ψυχρή γενητή στο σπύτι απ' όλη τη γειτονιά! Οι κότες μοναχά κ' οι γάτες...»

Και πού να τζέρε οποιος την άκουσε πώς θα πήγαινε το δράδι μασκέ άσιγγάνε στην Κασταλία! Η Βεργινία πολλές σχέσεις με τις γειτονίσσες δεν είχε — και στο πόδι που ήτον άκομα. Με την πλαινή, τη χήρα του δικαστικού κλητήρα, στο ίδιο σπύτι πιά, έξ ανάγκης· τότε γιατί κάνα λαμόνι, τότε γιατί το γουδι ή την πλίστρα της σκάφης και πρό πάντων γιατί το σίδερο, που είχ' ένα όμορφο παποράκι ή Βεργινία, κ' έκείνες οι κόρες της χήρας είχαν αιώ- νιως κάτι «λεπτόν» να πατή- σουν. Μ' άφδτον της ήρθ' έκει- νη ή άναθεματισμένη λιγοθυ- μιά στο δρόμο έξ αίτίας από τα λόγια που της είπανε, δεν είχε μάτια, να δη καμινιά ή Βεργινία. Έπειτα ήρθ' η Λιό- λια!... που είχε νού πιά και δύναμη για κουβέντες.

Και το είχε παράπονο ή Εύ- ρυδικη αυτό, που δεν ήξερε δη- λαδής ή Βεργινία να δεχνοίρη τις αληθινές της φίλες. Κι άσ- χισε για τις πλαινές· οι δεί- ξες, οι πείρες, που τους είχε περάσει ή ιδέα πως θα να τους άδειάζε τον τόπο ή καφερή ή Βεργινία· έπου να φαν τις γλώσσες τους, κ' ήταν έτοιμη ή γριά — που να μη τη πώ! — να του πασάρη μιάν απ' τις κόρες της του Κύριου Νίκου — και ίσως και τις δυο, τη μια με το στεφάνι και την άλλη ά- στεφάνωτη — Θέ μου, σχώρα με!...

«Άμ, τί θαρρείς! τέτοιοι άνθρωποι έχουν ιερο και όσιο; άνθρώποι είν' αυτοί; Είδαν τό παλληκάρι — γιατί είναι ό- μορφο παιδί και λεβέντης ό άν- τρούλης σου — να τον χαιρε- τραί! — δουλευτής, που μπο- ρεί να ζήση τη γυναίκα του με το κομποδό της, νάχη, σά να τούμε, και τη διασκέδασή της και το λούσο της — μη βλέ-

πεις εσύ που δεν έχεις τίποτα απ' τον κόσμο.»

Και μπρός απ' τα μάτια της Βεργινίας φάνταζε σαν ό- ραμα φεγγόβολο ένα μεγάλο άσπρο φτερό πουχε στο κα- πέλο της μια όμορφη, κυρία, που την είδε μια μέρα να περ- νάη με τάμαξί απ' τη λεωφόρο Συγγρού... και το φτερό άνέ- μισε και κυματίζε μαλακά στην αύρα σά σύννεφο που έλυνε, σαν άφρός... και της χάδευε τα χρυσά μαλλιά, χωρίς ποτέ να φεύγη από κοντά τους, χω- ρίς να σδην... Άχ, πόσο της άρεσε εκείνο το φτερό! — και του τόχε είπη του Νίκου να της πάρη ένα όμοιο για τη Λαμπρή... και τώρα! — και βούρκωσαν τα μάτια της.

«Περσαστικά νάνα!», πρό- σθεσε ή Εύρυδικη σαν την είδε που άάκρυσε, «— και να εοδεύ- εσαι και για ζένον άνθρωπο — εκείνο το κορίτσι δα που πή- ρες! Αυτά είν' τα τυχερά! Μήπως τρέλεις κ' εσύ που το πήρες; Ξέρει κανείς τί θα γίνει απ' αυτά τα πράματα! Την είδα που λες τώρα δα που προ- νούσαν απ' το σπύτι με μια γριά. Μιά στρογγυλοπρόσωπη δεν είναι; παχουλή; μ' όμορφα μαλλιά; με μια τραγιάσκα; Θειά της, λέει, είν' εκείνη ή γριά — μου τόχαν πη οι Βαλ- λωσινες στην πίσω αύλη. Εί- ναι και δική σου θειά απ' τη μητέρα σου;... Έμ, άφου έρχε- ται και συγγενής, καλύτερα.»

Και χαμογέλασε μ' ένα χα- μύγελο πουροχόταν τόσα απ' την Κόλαση. «Γιατί πάντα ένα ζένο κορί- τσι μες το σπύτι», άρχισε πα- ροκάτω με καινούργιον άέρα στα πλεμόνια της, γιατί της φουσούσαν οι διαβόλοι με τα φουσερά τους, «πουναι και τόσο νέος άντρας και καλοκαμωμέ- νος — αλήθεια πόσα χρόνια τον περνάς, ή σ' άπερνάει; Νάερες, καμένη, πώς τονε ματιάζου-νε τέ κορίτσια και τί άκούγει πίσω του!... Μέσ' απ' τα μπριζι-μπριζι μου έμέ- να που να μου ξεφύγη τίποτα! — θα να πέθαινες δέκα βολές. Νά προσέχης! — αυτό μόνο σου λέω. Γιατί όποιος τόχει το νερό μες την αύλη, δεν πάει στο ποτάμι... Μου φάνηκε πο- νηρή ή μικρή. Ξέρεις τί σου είν' αυτές οι μικρές, καθώς έ- γινε τώρα ο κόσμος!...»

Έτσι δεν έπαυε ή γλώσσα της κυρίας Εύρυδικης να στά- ζη γλύκα ως που βράδιασε. Την άλάλιασε την άμυδρη τη Βεργινία, που της άπαντούσε με κάτι ξεψυχισμένα λόγια, με κανένα κούνημα του χεριού, στην άρχη, κ' έπειτα καθόλου πιά· παρά κοιτόταν με το πρό- σωπο χαοτί βαθεία μέσα στο προσκήλιο, κι άφινε και της έσούδλιζε την ψυχή και της πε- ρίχυνε το κορμί της με ζεστά λάδια και με νερά παγωμένα — το άρωστό της το κορμί πλάκα κάτω απ' το γαλάζιο πάπλωμα — ως που λιγοθύ- μισε.

Την συνέφερε σέ λιγάκι πιά ή καλή της ή φιλενάδα με σπύριο του καμινέτου που της έτρωπε τα μπριζγια και τα χέ- ρια. Έπειτα κατέβηκε στην κουζίνα και ήρε λίγη κανέλα μέσα σ' ένα κουτί τενεκεδένιο που ήταν διάφορα μπαχαρικά και της έβρασε ένα φυτζάνι με λίγο πιπεράκι και της τό- δωσε να πιή για να στυλώση την καρδιά της. Άπό τέτοια δα άλλο τίποτα ή κυρά Εύρυ- δικη — του κάκου δεν ήτονε μαμμή ξεσκολισμένη.

Κ' έπειτα ξανάρχισε — απ' άλλη μεριά τώρα. Της φάνηκε περίεργο γιατί να λειπή απ' το σπύτι το κορίτσι. Τί το θέ- λανε; Για να χρειασθί σέ μιάν ανάγκη! — έ; «Νά μην ήσουν κ' εγώ και να πάθαινες τη λι- γοθυμία, όλομόναχη! Κύριε σώσε! Έχω μιάν ιδέα πώς πάει να ίδη το καμινάτο!...»

Η Βεργινία της έκαμε «ναί» με το κεφάλι. — «Ορίστε μας! Έμ, τότες άς καθότανε σπιτάκι της μια και καλή. Τρέχα γύρευε τώρα πότε θα γυρίση... Μήπως θα τηνε φέρη κιόλα πίσω ο Κύρι- ος Νίκος! έ; Νά τα! Μάτια μου, θέλει και καθαλιέρο! Δε στάλεγα έγώ; — όπως πήγε, νάρθη! — τί; και να δης που έξ αίτίας της άαγεί κι ο Κύριος Νίκος. Αυτός δα σέ βαστάει στα χέρια — όλη ή Γαργαρέτα έχει να το κάνη... Κάπου θα μπλέχτηκαν!... Όχτώ ή ά- ρα!... Άμ, νισάβι πιά! Άπ' τις τρείς την είδα να πηγαίν- τον κατήφορο... Τώρα νύχτω- σε... ο κόσμος όλος είναι στα σπιτία τους. Κι αυτοί που ει- ναι για τους χορούς ή για να πάγε μασκαράδες στα ζένα σπιτία, γυρίζουνε σπιτάκι τους να έτοιμαστούνε, να τσιμπή- σουν κάτι...»

Κι άνησυχούσε αληθινά που άργούσανε, γιατί ήθελε κι αυ- τη να πάν να ντυθή άταγγάνα για το χορό της Κασταλίας. Και τώρα πώς να την άβινε μονάχη της τη Βεργινία, που ακόμα καλά καλά δεν είχε συνέρθει!

Είπε που θα πεταγότανε να δη μήπως γύρισαν οι πλαινές, γιατί είχε και δουλειά να πάη σπύτι: μια παραγγελία δια- στικά γι' αύρια, ένα καπε- λάκι τρέλλα, όλο παπαρούνες και πράσινα στάχυα με τα κο- τάνια πίσω κρεμαστά, που θα το φόραγε μια από τις μεγά- λες στα Κούλουμα στην Κηφι- σία. «Σου λέν έπειτα πώς τα κάμανε στη Φρανσίν και στην Καίτη Παππά και πώς τους κόστισαν έναν κόσμο — και θαγίνουν απ' αυτά εδω τα χέ- ρια. Τάφωσα κ' εγώ, που λες για την τελευταία στιγμή, γιατί είπα μέσα μου: βτι έχω εγώ τη Βεργινία μου!... δεν πάν να κουρεύονται κ' οι με- γάλες και τα Κούλουμα τους...»

Και ξεγυλότρηση δέω απ' την πόρτα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο

ΗΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Του συνεργάτου μας ΤΑΚΗ ΛΑΓΙ...

Β' Τά κατωστήματα νεωτερισμών και οι πολυτελείς τουαλετες

ΚΑΤΑ τα πρώτα χρόνια, που ή 'Αθή- να έγινε πρωτεύουσα του κράτους (1834—1837), τα κατωστήματα νεωτερισμών ήταν πολύ λίγα. Κι αν πιστεύουμε στα όσα γράφει ή Κυ- ρία της Τιμής της βασιλίσσας, και αυτά δεν ήταν αξιόλογα. «Ευρίσκει τις ένταυθα πολύ καλά πράγματα, αλλά δεν υπάρχει ποικιλία. Προς τούτοις, οι Έλληνες έμποροι, ύπερπούν εισέτι πολύ, όσον άφάρη την φιλοκαλίαν και ιδίως ως προς τα είδη του συρμού. Το αυτό συμβαίνει και με τας Έλληνίδας κυρίας, αίτινες φέρουσιν μιν ώραιά και πολύτιμα ύφασματα, ύπερβαλλόντως ό- μως ζωήρων χρωμάτων, ιδίως κυανά και έρυθρά. Έν τούτοις άγαπώνσι να στολί- ζωνται και δεν ύπερπούν ήμιν πασώς ως προς την διακόσμηση των φορεμά- των».

Κι οι άγγελίες αυτές του 1839, δη- μοσιευμένες στις τότε έφημερίδες, έπιβε- δώνονταν τα όσα γράφει ή Νόρδενφλύχτ. Διαβάστε και τις δυο με προσοχή: «Είς το έμπορικόν κατάστημα του Λαζα- ρή ήλθον προ ήμερών τζίτια εξαιρέτου ποιότητος. Όθεν προσκαλούνται όλοι αι κυρίαί της τρίτης τάξεως άν έχουν ανάγ- κην να διευθυνθώσι εις αυτόν». Αυτά λέει ή πρώτη που άφορούσε τις κυρίες τρίτης τάξεως. Η δεύτερη, όμως, είναι κάπως γενικώτερη: «Είς του Μαργαρίτη το έμπο- ρικόν κατάστημα έφεραν της τελευταίας μόδας παπουτζία και τζιβαλάκια γυναι- κεία και τζιγκουλάτα της καλύτερας ποιό- τητος». Μ' άλλα λόγια, μαζί με τα γυναι- κεία παπούτσια πουλούσαν και σοκολάτα.

Σε λίγα χρόνια τα πράματα άλλαζον. Η 'Αθήνα γεμίζει από κατωστήματα νε- ωτερισμών και κάνουν κάθε τόσο εισαγω- γές από την Εύρωπη. Τότε εμφανίζονται και οι πρώτες δαντέλες της Κύπρου, που κυριλεκτικά κατακτούν τις Έθνοαίες, ά κόμα κι αυτή τη βασίλισσα Άμαλία. Και το κατάστημα του Μαλτέζου Παύλου Μί- νι, που ήταν πάνω από το καφενείο της «Ήρρας 'Ελλάδος» δεν προφάνει να κά- νη εισαγωγή δαντέλες απ' την Κύπρο.

Η 'Αθηνάια πιά άρχίζει να ντύνεται ώραιά, αλλά και άκριβά. Ξοδεύει όχι λί- γα για τα φορεμάτα της. Τόσα, που κά- νει έντύπωση και σ' αυτούς τους Εύρω- παίους. Γι' αυτό θα αντιγράψουμε μερι- κά ακόμα άποσπάσματα από τα ένδιαφέ- ροντα γράμματα της Νόρδενφλύχτ. Σαν γυναίκα που ήταν, νοιαζόταν για τη μό- δα και μäs έδωσε πολύτιμες πληροφορίες για την άθηνάικη ζωή μεταξύ του 1837 έως 1842. Γράφει λοιπόν: «Η βασίλισ- σα και εγώ ήγοράσαμε ένταυθα πίλους, τους όποιους θα ήδυνάμεθα κάλλιστα να φέρωμεν και έν Περιόρις. Κατά 15θμε- ρίαν έρχονται εκ Μασσαλίας πλοία κομί- ζοντα νέα είδη του συρμού, άτινα πωλούν- ται αυτοστιγμεί. Έν γένει αι Έλληνίδες κλίνουσιν όδον άφορά εις το ζήτημα της ένδυμασίας, εις την πολυτέλειαν. Και δια την ένθνην των έτι ένδυμασίαν συνη- θίζουσιν αι Έλληνίδες να μεταχειρίζων- ται πλούσια και θαρέα ύφασματα, το άυ- το πράττουσι και δια την εύρωπαϊκήν έν-δυμασίαν, λίαν συχνά δε δύναται τις να ίδη αυτές την πρώϊαν κατά τάς τελευταί- ας περιπατάσιν ένδεδυμέναι έρυθράς, κυ- ανάς ή κιτρινας έσθήτας. Πρό τινας ήμε- ράς εις έσπερίδα τινά του Άγγλου πρε-σ-βευς ήρίθημα πλυσίον μου ουχι όλιγώ- τερον των επτά φορεμάτων εκ θελούδου. Άνευ δραχμών περιχειρίδων και περιλαι- μίου εκ δαντέλας δεν έπισκέπτονται αι κυρίαί τας τοιαύτας συναστροφάς».

Και συνεχίζει ή ίδια σ' άλλα γράμμα: «Κατά τας ήμέρας ταύτας παρέχεται κα- τάλληλος ευκαιρία εις τας ένταυθα κυ- ρίας προς έπίδειξιν των κομψών αυτών ένδυμασιών. Οι ζένοι κύριοι έμειναν κα-

τάπληκτοι εκ της πολυτελείας των Άθι- δων ήτις άληθώς ύπερβαίνει πάν όριον. Σας διαβεβαίω δε ότι δια να μεταδώ εις έσπερίδα όφειλω να φέρω έσθήτα κατά πολύ πλουσιωτέραν εκείνης, ήν θα έφερον έν μεγάλη άνακτορική συναυλία του Όλ- δεμβούργου. Άφ' έτέρου όμως ουδεμίαν ποικίαν ένταυθα ο κόσμος διάκρινει. Το αυτό ένδυμα φέρει και εις τους άνακτορι- κούς χορούς και εις άπλην ιδιωτικήν συ- ναστροφήν. Έν γένει εις το ζήτημα των ένδυματων παρατηρεί τις ένταυθα συγχρό- νως άθηνάϊαν και έλλειψιν. Ούτω π.χ. ευ- ρίσκετε ώραιότατην συλλογήν ύφασμα- των, άνθεων, ταϊνιών, δαντελών κ.λ.π. Έ- νά πολλάκις άδυνατείτε να εύρητε κλω- στήν εκ μετάξης. Έν τούτοις, πόσα πρά- γματα έχομεν νύν, των όποιων ουδε ίχνος ύπήρχε προ δυο έτών. Ός και εργόχειρα έν μέρει έπεξεργασμένα δλέπει τις έν τοις κατωστήμασι. Δεν νομίζετε λοιπόν ότι συμβαδίζομεν προς το πνεύμα της έ- ποχής και προς τον πολιτισμόν;»

Κι είχε άπόλυτα δίκιο να γράφει αυ- τά. Οι Έλληνίδες παρακολουθούσαν πιά κατά πόδας τον εύρωπαϊκό συρμό. Κι ό- σο μάλιστα περνούσαν τα χρόνια, τόσο ή θεά μόδα άποκοιούσε πιστές μέσα στην Έλλάδα. Καθμερινά ο κύκλος όλο κι ά- πλώνεται. Σ' αυτό βοηθάνε κι οι έμφα- νίσεις που κάνουν οι Εύρωπαίες στη μι- κρή τότε Έλλάδα και γίνονται άφορμή για μιμνήσι. Οι μοντέρνες έμφανίσεις δεν γίνονται μόνο στους χορούς και στις δε- ξιώσεις. Έχει προστεθή τώρα πιά ο Κυ- ριακάτικος περίπατος και ή μουσική. Ό περίπατος γινόταν στην όδο Πατησίων και το Πεδίον του Άρεως, όπου κάθε Κυ- ριακή έπαίξε ή στρατιωτική μπάντα. Έ- δω κάποιος ζένος έπισκέπτης κατά το 1848 είδε «κυρίαί τινά σύρουσαν το με- τάξιον φόρεμα και κασμίνον σάλι της έπι της «κονίας» με ώραιότατον πέτασον, (δηλαδή πλατύγυρο καπέλο) κακώς θεμέ- νον έπι ύπερηφάνου κεφαλής, με πρόσω- πον κλίνον εις το ώχρον, και όχι μακράν αυτής δλέπει επί αθλίου προσώπου τον τύπον παρισινού συρμού».

Άπό εκεί, λοιπόν, καθιερώνεται κατά καιρούς το χρώμα του συρμού. Ό Τσο- κόπουλος σ' ένα του άρθρου για τα πρώτα χρόνια του συρμού έπι Όθωνος, μäs λέει μερικά για τα χρώματα αυτά. Άξι- ζει να τα επαναλάβουμε κι' έμεις.

Άφου το άσπρο κράτησε για τρία - τέσσερα χρόνια, το 1840 ήταν το συρ- μού το σταχτί και το 1845 το πολύχρω- μα σκωτσέζικα. Το θήνιωπο του ίδιου χρόνου, οι θυγατέρες του ήρωα Καραϊ- σκάκη, κατά τον Τσοκόπουλο «είσηγον τα κυανά φορέματα με λευκά περιλαίμια, λευκάς ζώνας και λευκήν παρυφήν εις το κάτω της έσθήτος. Πολύπτυχα και τα μα- νίκια, κλίνουν φουσκωτά προς τα κάτω καμπυλωμένα εις τους ώμους. Το ένδυμα αυτό ύπήρχε πραγματικώς χαριτωμένον και έγενικεύθη ταχύτατα».

Ύστερα ακολουθούν τα μεταξωτά με χρώμα «μελιτζάνι και κρεμμυδί», όπως αναφέρεται, που κράτησαν για καμποσα χρόνια ως που τα διαρέθηκαν, όπως άπο- δείχνει και το τραγούδι του καιρού. «Τα μελιτζανιά, τα μελιτζανιά, τα μελιτζανιά, να μην τα δάνης πιά».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σπένσερ: Ό Ντιόρ της εποχής εκείνης.

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΙ

Ένα ζεύγος νεοπλουτών έμπέδων έπι- στρέφει από ένα ταξίδι στην Ίταλία. Διη- γούναι σέ κάτι φίλους τους τις έντυπώσεις του ταξιδιού.

— Ό! έρετε, λέει ή κυρία μ' ένα μορ- φασμό, ή Ρώμη δεν μ' ένθουσίασε! Ούφ... Μια πόλις γεμάτη έρείπια, τί όμορφα μπυ- ρεί να έχη, σάς ρωτώ;

— Και ή Βενετία; ρωτά κάποιος.

Τότε, ο κύριος άπαντα ύψωνότας τους ώμους:

— Δεν είχαμε τύχη... Όταν φθάσαμε, ή πόλις ήταν πλημμυρισμένη!

Η "ΜΙΣ ΚΟΣΜΟΣ"

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ

ΟΠΩΣ έγινε ήδη γνωστό, στο διεθνή διαγωνισμό όμορφιάς που έγινε προ δυο εβδομάδων στο Λονδίνο, «Μις Κό- σμος» άνδειχθη ή «Μις Αίγυπτος», δ. 'Αντιγόνη Κωσταντά, Έλληνίδα από την Άλεξάνδρεια, με δεύτερη την «Μις Ήνω- μέναι Πολιτείας», και τρίτη την «Μις Έλλάς» δίδα Έφη Μελά. Η χαρακτηρι- στική αυτή φωτογραφία δείχνει το θαυμα- σιο σώμα της νικητριάς, τα κύρια χαρα- κτηριστικά του όποιου είναι: Ύψος 1,65, περιφέρεια στήθους 91 εκάτ. περιφέρεια γοφών 91 εκάτ., βάρος 59 κιλά.

Άξιοσημείωτες, από ελληνικής πλευ- ράς, είναι οι δημοσιογραφικές πληροφο- ρίες, οι σχετικές με τα «ντεσού» του δι- εθνούς διαγωνισμού όμορφιάς. Σύμφωνα με τις πληροφορίες αυτές, ή κριτική επι- τροπή ξεχώρισε, εύθως έξ άρχης, ως επι- κρατέστερες, τις δυο Έλληνίδες υποψι- φίες — την «Μις Αίγυπτος» και την «Μις Έλλάς». Όταν, τελικώς, ή πλειοψηφία για την πρώτη θέση, έκλινε υπέρ της δ. 'Αντιγόνης Κωσταντά, έκρίθη ότι «θα πήγαινε πολύ» να καταλάβη και την δεύ- τερη θέση ή δ. Μελά, που είναι επίσης Έλληνίδα. Και, γι' αυτό, παρενεβλήθη ή «Μις Άμερική».

Το γεγονός, ότι σ' ένα διεθνή διαγω- νισμό όμορφιάς, ξεχώρισαν, άνάμεσα σέ τόσα ώραια κορίτσια, οι δυο «έκπρόσω- ποι» της ελληνικής ράτσας, επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά, την έπικρατούσα άν- τίληψη, πως οι Έλληνίδες είναι από τις ώραιότερες γυναίκες του κόσμου.

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ —Αυτοί έρχονται άσφαλώς από την Άφροδίτη!...

Ένα δραματικό διήγημα
του μεγάλου συγγραφέα
Κλωντ ΦΑΡΡΕΡ, μέλους
της Γαλλικής Ακαδημίας.

Το δωμάτιο είχε ξεραστεί-
κη όψη. Το τραπέζι ήταν
στρωμένο και πάνω στο
ταπεινό τραπέζι-μάντη-
λο, οι σκόπιες βιολέτες γέμι-
ζαν την ατμόσφαιρα με το με-
θυτικό άρωμά τους. Στο κρε-
βάτι, μία κινεζική μεταξωτή
κουβέρτα με χίλιες δυό απο-
κρώσεις σούδινε την έντυψη
ανοιξιάτικου ούρανο. Τέλος,
πάνω στο παχύ ταπέτο, μία
σειρά κόκκινα τριαντάφυλλα
σημάτιζαν ένα ανόσμητο
μονοπάτι, απ' την πόρτα ως το
τραπέζι κι απ' το τραπέζι ως
το κρεβάτι...

Μόνο, σ' αυτό το κρεβάτι,
αντί να βρίσκεται σφιχταγκα-
λισμένο ένα έρωτευμένο άν-
δρ-γυναικίο, υπήρχε ένας έτοιμο-
θάνατος, που τα κοκκαλιάρικα
χέρια του ήταν έτοιμα να δε-
χθούν το σάβανο. Μία άσχημη
νοσοκόμα, στο προσκέφαλό του
αντικαθιστούσε την ανύπαρκτη
οικοδέσποινα.

Ο Φρέντ ντε Γκιμπρ χαρο-
πάλευε. Μία όδεια περιτονίτις,
ύστερα από μία κακοεγχειρι-
σμένη σκωληκοειδίτιδα, θα τον
έστελνε στον τάφο. Και δεν ύ-
πηρε έλπιδα σωτηρίας. Η δι-
αγνωσι του γιατρού ήταν σα-
φής και κατηγορηματική. Ο
Γκιμπρ είχε απαιτήσει να του
πληρώσει την αλήθεια. Και του την
είπε: τέσσερες ώρες ζωής, ού-
τε μία παραπάνω.

—Δηλαδή θα ζήσω ως τις
όκτώ, περίπου;

—Ναί.
—Ευχαριστώ.
Και σώπασε. Στο παγωμένο
πρόσωπό του δε διακρινόταν
καμμία συγκίνηση. Σκεπτόταν
στοιικά.

Θα πέθαινε λοιπόν. Θα πέ-
θαινε σήμερα, Τετάρτη...

Τετάρτη! Από δω και τέσ-
σερα χρόνια, κάθε Τετάρτη, έρ-
χόταν μία γυναίκα, χωρίς να
τον γελάση ούτε μία φορά, σ'
αυτό το ίδιο δωμάτιο μέσα στο
όποιο θα πέθαινε σε λίγο. Μία
γυναίκα, που γι' αυτόν ήταν η
μοναδική γυναίκα που άναπ-
σε, που λατρεύε, η αγαπημένη
ή αδελφή, ή φίλη, ή νεράιδα, ή
θεά, όλα μαζί. Μία γυναί-
κα προς την οποία είχε στρέψει
συνειδητά η ασυνειδητή, όλες
τις πράξεις του, όλες τις σκέ-
ψεις του, όλα τα όνειρά του.
Μία γυναίκα, στην οποία θυσί-
ασε τα πάντα, έδωσε τα πάν-
τα, με καρδιά, με μέθη, με τρέλ-
λα.

Ερχόταν κάθε Τετάρτη. Θα-
ρόχταν κι' αυτή την Τετάρτη, την
τελευταία. Θαρόχταν σε λίγο.
Θα την ξανάβλεπε. Γι' αυτήν
είχε στρώσει το τραπέζι. Γι'
αυτήν είχαν σκορπισθεί τα τρι-
αντάφυλλα. Γι' αυτήν είχε στο-
λισθεί το δωμάτιο. Θα την ξα-
νάβλεπε. Θα πέθαινε στην αγ-
καλιά της. Θα γεύονταν για τε-
λευταία φορά το μέλι των χει-
λιών της. Αλήθεια, ο θάνατος
δεν ήταν τίποτα κοντά σε μία
τόσο μεγάλη ευτυχία...

Το ρολόι στον τοίχο χτύπη-
σε πέντε. «Δεν θ' άργηση να-
θη...» σκέφθηκε ο έτοιμοθάνα-
τος.

Δεν άργησε παραπάνω από
σαράντα λεπτά.

Η αλήθεια είναι πως δεν ή-
ξερε ότι ψυχροπαύσε. Δεν ή-
ξερε μάλιστα και πως ήταν άρ-
ρωστος.

Σταμάτησε στο κατώ-
φλι έκπληκτη και γεμάτη άγω-
νία:

—Φρέντ!... Είσαι άρρω-
στος;

—Ναί... Δεν είναι τίποτα...
Προχώρησε. Πήγε ως το κρε-
βάτι και φίλησε το φλογισμένο
μέτωπό του.

—Φτωχέ μου φίλε, είναι σο-
δαρό;

—Όχι...

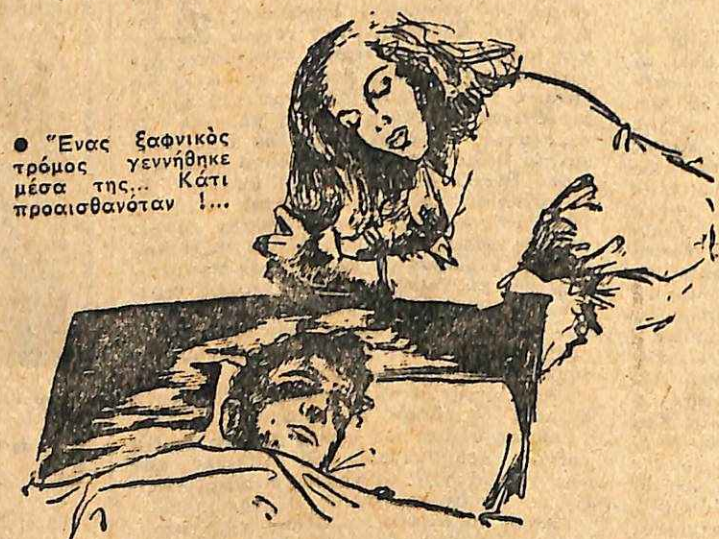
Η νοσοκόμα, διακριτική, έ-
φυγε. Έμειναν μόνοι.

—Όχι... δεν είναι σοδαρό...
άφοι είσαι δώ!

Την κύτταξε με άπληστία, τη
ρουφούσε με τα μάτια. Και τη
φιλούσε άκόρταγα.

Εκείνη, καθυσχασμένη απ'
αυτή την ένεργητικότητα, του
χαμογέλασε, τον ύπακουε.
Και σιγά-σιγά το δωμάτιο
του θανάτου γέμιζε με τη χάρη
της, με το γλυκό άρωμά της,
με την ευθυμία της...

Όταν όμως τελείωσε το γεύ-

● Ένας ξαφνικός
τρόμος γεννήθηκε
μέσα της... Κάτι
προαισθανόταν!...

μα της κι' ήρθε πάλι να καθήση
κοντά στο κρεβάτι, έτοιμη να
φλυαρήση, την παραμέρισε ξα-
φνικά, γιατί ένοιωσε το θάνατο
να πλησιάζει.

—Περίμενε...

Εκείνη στάθηκε έκπληκτη.
Ο άρρωστος άρχισε να της μι-
λάει με μία φωνή που έμοιαζε
με ρόγχο:

—'Αγάπη μου, πρώτα-πρώ-
τα... πρέπει ν' ανοίξεις αυτό το
ντουλάπι... και αυτό εκεί... Πά-
ρε το κλειδί κάτω απ' το προ-
σκέφαλο... Γρήγορα, γιατί σ' έ
λίγο, θα είναι άργα ίσως...

Ένας ξαφνικός τρόμος γεν-
νήθηκε μέσα της. Κάτι προαι-
σθανόταν χωρίς να τολμά να
το καταλάβει...

—Τα γράμματά σου είναι έ-
κεί... Όλα. Πρέπει, ναί, πρέ-
πει... να τα πάρω, άπόψε. Η
καλύτερα να τα κάνω... έδώ,
τώρα, στο τζάκι... Πρέπει, άγά-
πη μου, για να μπορέσω ύστε-
ρα να κοιμηθώ εν ειρήνη...

Κόπηκε η άναπνοή της. «Ε-
κανε δυό δήματα προς τα πί-
σω και στηρίχθηκε στον τοίχο,
τρομαγμένη.

—Φρέντ, τί λές!

—Εσκυψε το κεφάλι, ήρεμος.
—Λέω... ναί, λέω... αυτό
που άκουσες. Ά-άπατή μου, δεν
είναι τίποτα, άπολύτως! Τι-

ποτά. Δεν πρέπει να λυπάσαι...
Έδωσε μία τρομακτική
κραυγή κι' έκρυψε το πρόσωπό
της στα δυό της χέρια. Δεν έ-
νοιώθε λυπή, ένοιώθε φόβο, τρό-
μο. Έναν άκατονόηστο τρόμο.
Βέβαια, τον άγαπούσε. Τον ά-
γαπούσε με τη στοργή που ά-
γαπούν οι γυναίκες, ύστερα ά-
πό συνήθειες τεσσάρων χρό-
νων.

Ορθία, δυό δήματα απ' το
κρεβάτι, στεκόταν άκίνητη και
δεν τολμούσε να ξεσκεπάσει το
πρόσωπό της. Κι' όταν ο έτοι-
μοθάνατος επανέλαβε: «Αίμασε
το κλειδί...» πλησίασε στο κρε-
βάτι με κλειστά τα μάτια και
φαχούλεψε κάτω απ' το προσκέ-
φαλο με τρεμάμενα χέρια...

Βρήκε το κλειδί, πήγε προς
το ντουλάπι, άνοιξε την έδω-
νη πόρτα. Κι' έβγαλε άφωρη ά-
πό την κατάπληξη!...

Το ντουλάπι ήταν ένα παρεκ-
λήσι, ένας ναός ντυμένο στο
μετάξι, στρωμένος με βελούδο,
φωτισμένος από μία κόκκινη
λάμπα που μοιάζε με καντήλι.

Ένα μεθυστικό άρωμα άέδαι-
νε σαν προσευχή, προς μία εί-
κόνα πλαισιωμένη με μωσαρι-
τάρια, την εικόνα της θεάς, της
ζωντανής θεάς που είχε άνοξει
το ναό της και που στεκόταν
στο κατώφλι του, άφωνη και

αύριο. Θάρω την Τετάρτη, δ-
πως συνηώς. Αύριο έχω να κά-
νω τόσα πράγματα: δυό πρό-
βες, τσάι, επισκέψεις.

Να είσαι συνετός, περισσό-
τερο συνετός απ' όσο είσαι.
Μη μου γράφεις παρόμοιες
τρέλλες. Μία μέρα τη βρομά-
δα δεν είναι άρκετή; Σκεψου
τι θα γινόταν αν άνοιγε κα-
νείς τα γράμματά σου... Τα
λουλούδια σου ήταν τα όμορ-
φότερα που έχω λάβει. Λες κι'
ήταν διαλεγμένα, ένα-ένα. Θέ-
λω να σε ανταμείψω. Έλα το
βράδυ στην όπερα, θα είμαστε
μια χαρούμενη παρέα και θα
φορώ ένα φόρεμα που δεν το
ξέρεις...

Τα μάτια της γέμισαν δά-
κρυα. Τι; Αυτό ήταν; Αυτά μό-
νο του έγραφε;

Ξαφνικά μία μεγάλη ντροπή
πλημμύρισε την πονεμένη, την
άπελπισμένη καρδιά της. Κα-
ταλάβαινε, τώσα, αισθανόταν,
έδλεπε. Την είχε λατρεύει θα
θεά κι' αυτή δεν τον άγαπού-
σε, δεν τον άγάπησε ποτέ.

Ένα κύμα άπελπισίας κα-
τάκλυσε την καρδιά της. Γονά-
τισε κοντά στο κρεβάτι και
κόλλησε τα χείλη της στο ά-
χοο χέρι που άρχισε να το δια-
περνάει ή παγωμάρα του θα-
νάτου.

Ήθελε να μιλήσει, να τα πη
όλα, ν' άδειάσει τη ψυχή της,
να φωνάξει τη μετάνοιά της, τις
τυψεις της. Αλλά την ίδια στιγ-
μή το ρολόι του τοίχου χτύπη-
σε έπτά. Και μίλησε ο έτοι-
μοθάνατος:

—Είναι ώρα να φύγεις...

*Ηρθες... ευχαριστώ! Τώρα φύ-
γε... Άντίο!

Ανασήκωσε το κεφάλι και
τον κύτταξε. Δεν καταλάβαινε.

—Φύγε!... επανέλαβε. Είναι
έπτά... Πρέπει να γυρίσης στο
σπίτι σου...

—Να φύγω! φώναξε, άγρια
σχεδόν. Να φύγω τώρα που ξέ-
ρω πόσο μ' άγάπησες, πόσο
μ' άγαπάς; Να φύγω και να σ'
άφησω μόνον, να σ' αφήσω να
πεθάνεις μόνος; Εγώ που δεν
σ' άγαπούσα και που τώρα σ'
αγαπώ κι' έχω να σου ανταπο-
δώσω την άγάπη σου έστω και
σ' αυτές τις ύστατες στιγμές
που μάς μένουν; Να φύγω προ-
τού σ' ελατρώσω κι' εγώ, προ-
τού ρίξω την καρδιά μου στα
πόδια σου να την συντρίψης;

—Όχι, όχι!... Ποτέ!

Αλλά, εκείνος ανασηκώθηκε
με μία τρομερή προσπάθεια:

—Να φύγεις! φώναξε με μία
φωνή που ένα θαύμα της έδινε
ζωή. Ναί, να φύγεις! Είναι έ-
πτά, σε περιμένουν στο σπίτι
σου. Και δεν πρέπει να σε πε-
ριμένουν. Δεν πρέπει ν' άνησυ-
χήσουν. Γιατί αύριο ή ζωή θα
ξαναρχίσει για σένα, σά να μην
υπήρχε τίποτα μεταξύ μας,
χωρίς να φανή ούτε ίχνος υπό-
νοιας στα μάτια του κόσμου.

Να φύγεις, ναί! Μη λες όχι,
γιατί το θέλω. Κι' αν άπώ-
σε κατάλαβες αυτό που δεν είχες
καταλάβει άκόμη... αν θέλεις να
μου πληρώσης το χρέος σου,
έ λοιπόν, πλήρωσε! Αλλά, ανή-
κει σε μένα να διαλέξω τον τρό-
πο της πληρωμής κι' αυτός εί-
ναι ή υπακοή σου! *Υπάκουσε
λοιπόν. Φύγε! Μπορώ να πεθā-
νω μόνος; Το θέλω. Μην κλαίς
πιά. Δεν κάνει να ίδουν οι δι-
κοί σου πως έκλαψες. Και μη
λυπάσαι... Γιατί το μερίδιό της
χαράς, μου το δίνεις... θα μου
το δώσεις, ύπακούοντας...

—Κάψε τα! διέταξε ή υπό-
κωφη φωνή του έτοιμοθάνατου.

Αλλά, άκίνητη και σιωπηλή,
ή γυναίκα που τόσο άγαπήθη-
κε, δεν ύπακούε.

Πήρε μηχανικά ένα γράμμα
στην τύχη. Τι είχε γράψει λοι-
πόν, που άείζε μία τέτοια ά-
γάπη; Τι είχε δώσει απ' την
ψυχή της σ' αυτές τις σελίδες,
ώστε να τις κάνει άξίες αυτής
της θρησκευτικής λατρείας;

Δάσασε:

«Φίλε μου, μη με περιμένεις

αύριο. Θάρω την Τετάρτη, δ-
πως συνηώς. Αύριο έχω να κά-
νω τόσα πράγματα: δυό πρό-
βες, τσάι, επισκέψεις.

Να είσαι συνετός, περισσό-
τερο συνετός απ' όσο είσαι.
Μη μου γράφεις παρόμοιες
τρέλλες. Μία μέρα τη βρομά-
δα δεν είναι άρκετή; Σκεψου
τι θα γινόταν αν άνοιγε κα-
νείς τα γράμματά σου... Τα
λουλούδια σου ήταν τα όμορ-
φότερα που έχω λάβει. Λες κι'
ήταν διαλεγμένα, ένα-ένα. Θέ-
λω να σε ανταμείψω. Έλα το
βράδυ στην όπερα, θα είμαστε
μια χαρούμενη παρέα και θα
φορώ ένα φόρεμα που δεν το
ξέρεις...

Τα μάτια της γέμισαν δά-
κρυα. Τι; Αυτό ήταν; Αυτά μό-
νο του έγραφε;

Ξαφνικά μία μεγάλη ντροπή
πλημμύρισε την πονεμένη, την
άπελπισμένη καρδιά της. Κα-
ταλάβαινε, τώσα, αισθανόταν,
έδλεπε. Την είχε λατρεύει θα
θεά κι' αυτή δεν τον άγαπού-
σε, δεν τον άγάπησε ποτέ.

Ένα κύμα άπελπισίας κα-
τάκλυσε την καρδιά της. Γονά-
τισε κοντά στο κρεβάτι και
κόλλησε τα χείλη της στο ά-
χοο χέρι που άρχισε να το δια-
περνάει ή παγωμάρα του θα-
νάτου.

Ήθελε να μιλήσει, να τα πη
όλα, ν' άδειάσει τη ψυχή της,
να φωνάξει τη μετάνοιά της, τις
τυψεις της. Αλλά την ίδια στιγ-
μή το ρολόι του τοίχου χτύπη-
σε έπτά. Και μίλησε ο έτοι-
μοθάνατος:

—Είναι ώρα να φύγεις...

*Ηρθες... ευχαριστώ! Τώρα φύ-
γε... Άντίο!

Ανασήκωσε το κεφάλι και
τον κύτταξε. Δεν καταλάβαινε.

—Φύγε!... επανέλαβε. Είναι
έπτά... Πρέπει να γυρίσης στο
σπίτι σου...

—Να φύγω! φώναξε, άγρια
σχεδόν. Να φύγω τώρα που ξέ-
ρω πόσο μ' άγάπησες, πόσο
μ' άγαπάς; Να φύγω και να σ'
άφησω μόνον, να σ' αφήσω να
πεθάνεις μόνος; Εγώ που δεν
σ' άγαπούσα και που τώρα σ'
αγαπώ κι' έχω να σου ανταπο-
δώσω την άγάπη σου έστω και
σ' αυτές τις ύστατες στιγμές
που μάς μένουν; Να φύγω προ-
τού σ' ελατρώσω κι' εγώ, προ-
τού ρίξω την καρδιά μου στα
πόδια σου να την συντρίψης;

—Όχι, όχι!... Ποτέ!

Αλλά, εκείνος ανασηκώθηκε
με μία τρομερή προσπάθεια:

—Να φύγεις! φώναξε με μία
φωνή που ένα θαύμα της έδινε
ζωή. Ναί, να φύγεις! Είναι έ-
πτά, σε περιμένουν στο σπίτι
σου. Και δεν πρέπει να σε πε-
ριμένουν. Δεν πρέπει ν' άνησυ-
χήσουν. Γιατί αύριο ή ζωή θα
ξαναρχίσει για σένα, σά να μην
υπήρχε τίποτα μεταξύ μας,
χωρίς να φανή ούτε ίχνος υπό-
νοιας στα μάτια του κόσμου.

Να φύγεις, ναί! Μη λες όχι,
γιατί το θέλω. Κι' αν άπώ-
σε κατάλαβες αυτό που δεν είχες
καταλάβει άκόμη... αν θέλεις να
μου πληρώσης το χρέος σου,
έ λοιπόν, πλήρωσε! Αλλά, ανή-
κει σε μένα να διαλέξω τον τρό-
πο της πληρωμής κι' αυτός εί-
ναι ή υπακοή σου! *Υπάκουσε
λοιπόν. Φύγε! Μπορώ να πεθā-
νω μόνος; Το θέλω. Μην κλαίς
πιά. Δεν κάνει να ίδουν οι δι-
κοί σου πως έκλαψες. Και μη
λυπάσαι... Γιατί το μερίδιό της
χαράς, μου το δίνεις... θα μου
το δώσεις, ύπακούοντας...

—Κάψε τα! διέταξε ή υπό-
κωφη φωνή του έτοιμοθάνατου.

Αλλά, άκίνητη και σιωπηλή,
ή γυναίκα που τόσο άγαπήθη-
κε, δεν ύπακούε.

Πήρε μηχανικά ένα γράμμα
στην τύχη. Τι είχε γράψει λοι-
πόν, που άείζε μία τέτοια ά-
γάπη; Τι είχε δώσει απ' την
ψυχή της σ' αυτές τις σελίδες,
ώστε να τις κάνει άξίες αυτής
της θρησκευτικής λατρείας;

Δάσασε:

«Φίλε μου, μη με περιμένεις

1 Μάλλινο σκωτσέζικο, έ-
σιο με στένεμα προς τα
κάτω. Πρωτότυπος πλα-
τύς γιακάς. Τσέπες σχι-
στές με γαρνιτούρα.

2 Ντισκονάλ μάλλινο.
Παλτό ελαφρώς δάγκ με
ραγκλάν κόψιμο. Γαρνίρε-
ται με γαζωτό περιθώριο.

3 Χνουδωτό μάλλινο ρηχτό παλτό. Στενεύει
προς τα κάτω. Μεγάλα ανδρικά πέτα, σταυ-
ρωτό κούμπωμα. Οι τσέπες σχιστές, με ρε-
βέρ που τις σκεπάζει από πάνω ή χάνεται
μέσα, όπως άκριβώς και στο ανδρικό παλτό.

4 Παλτό ρηχτό με άρκετο φάρδος. Άπό ντυ-
βελίν, τριχωτό ύφασμα ή άλλο χοντρό μάλλι-
νο. Οι τσέπες σχηματίζουν σε συνέχεια με
το μπροστινό κόψιμο. Η πλάτη βγαίνει μονο-
κόμμη απ' την άκρη του άνεβάτος, ώστε να φοριέται

5 Ρεντιγκότα από βελούρ ντε λαίν ή άλλο
άμπιγιέ μάλλινο. Η μέση εφαρμόζει με πέν-
τες. Η μανικεκόλλησι λιγάκι χαμηλότερη.

6 Ρεντιγκότα από ντρέ, γαρνιρισμένη με βε-
λουδο. Τσέπες όρθιες σχιστές, τελειωμένες
με στενές πιά. Το κούμπωμα της μονό.

Τὰ 'Αγρούλια

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΣΑΝ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ
«ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ» ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΤΩΝ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ είχαν καθιερώσει και μερικές γιορτές με καθαρά πατριωτικό — εθνικό θα λέγαμε σήμερα — χαρακτήρα. Μία τέτοια γιορτή, που σήκωνε στο πόδι όλους τους κατοίκους της Αττικής, ήταν τα 'Αγρούλια.

Και αυτής της γιορτής η καταγωγή ξεκινούσε από τα αρχαιότερα χρόνια. Σύμφωνα με τις τοπικές παραδόσεις η 'Αγρούλια, θυγατέρα του 'Ακταίου, βασίληα της Αττικής, παντρεύτηκε τον Κρόπο. Από το γάμο αυτό γεννήθηκαν τρία κορίτσια: η 'Αγρούλια η 'Αγλαυρος, η 'Ερση και η Πάνδρος. Σε μία εχθρική επίδρομη κατά των 'Αθηνών, η 'Αγλαυρος κρημνίστηκε από την 'Ακρόπολη θυσιάζοντας έτσι τον εαυτό της για να σώσει την πατρίδα της. Οι 'Αθηναίοι από ευγνωμοσύνη, ίδρυσαν στην 'Αγλαυρο ιερό, στη θέση ακριβώς που βρήκε το θάνατο, κάτω από το έρειο τείχος, όπου ο δρόμος της 'Ακροπόλεως σχηματίζει σπηλιές, από τις οποίες την ανατολικότερη αβείρουν σ' αυτήν.

Έτσι, οι 'Αθηναίοι καθιέρωσαν όπως στο ιερό αυτό σπήλαιο δίνουν οι έφηβοι τον ώραίο για την πατρίδα τους όρκο. Αυτό ήταν, όπως θα λέγαμε σήμερα, η «ορκωμοσία των κληρωτών». Οι έφηβοι, όσοι έκλειναν ήδη τα 18 χρόνια, έχονταν από πολύ πρωί, απ' όλους τους Δήμους (χωριά) της Αττικής που πήγαιναν κατευθείαν στην «Εκκλησία του Δήμου», δηλαδή στη λαϊκή Βουλή, που συνεδρίαζε εκείνη την ημέρα στο λόφο της Πνυκός, εκεί όπου σήμερα βρίσκεται το 'Αστεροσκοπείο.

Με τη σειρά τους οι έφηβοι γράφονταν στο «ληξιαρχικό γραμματείο», δηλαδή στον κατάλογο των πολιτών κι' έπειτα οι αντιπρόσωποι του λαού έδιναν στον καθένα έφηβο δυο δώρα και μία άσπιδα, που έδεωρύντο όπλα ιερά. 'Υστερα, εν πομπή, πήγαιναν στο βορεινό μέρος της 'Ακροπόλεως, όπου ήταν το ιερό της 'Αγλαύρου.

Η 'Αθήνα πανηγυρίζει. Σ' όλα τα σπήλια κρημύσαν στεφάνια και γυναικές και άνδρες, φορούσαν τα γιορτινά τους. Στους γύρω λόφους στήνονταν λατρευτικοί χοροί. Η πόλις της Παλλάδος 'Αθηνάς καμάριζε τα παλληκάρια της, τους υπερασπιστές της. Μετά τις κανονισμένες θυσιές, οι έφηβοι — οι κληρωτοί, θα λέγαμε σήμερα — πλησίαζαν στο βωμό και απήγγελλαν τον όρκο του πολίτου: «Ου κατασχύνω τα όπλα τα ιερά...».

«Δεν θα ντροπιάσω τα όπλα τα ιερά και δεν θα αφήσω το διπλάνο μου με οποιδήποτε και αν βρεθώ στη γραμμή (της μάχης). Θα αμυνθώ για τα ιερά και τα όπλα και μόνος μου και με τους άλλους. Την πατρίδα δεν θα την παραδώσω μικρότερη, αλλά μεγαλύτερη και ισχυρότερη απ' ό,τι την έχω παραλάβει. Πρόθυμα θα υπακούω στους κάθε φορά δικαστές και θ' άσκω τα πολιτικά μου δικαιώματα σύμφωνα με τους καθιερωμένους πολιτικούς θεσμούς και προς όσους άλλους θα γίνουν νόμοι από τη λαϊκή ψήφο. Στην περίπτωση που κανένας αποπειραθώ να καταλύσει τους θεσμούς ή να αντίδραση σ' αυτούς, δεν θα το επιτρέψω. Θ' αμυνθώ υπερσπίζοντας τους και μόνος μου και με άλλους. Και θα αποδώσω την πρόβουσα τιμή εις τα ιερά που μίας παρέδωσαν οι πατέρες μας. Μάρτυρες τούτων ως είναι η 'Αγλαυρος, ο 'Ερμιάς, ο Ζεύς, η Αΐψω, η Θάλω και η 'Ηγεμόνη».

Όπως ξέρουμε από την ιστορία, οι 'Αθηναίοι κράτησαν γερά τον έρωτα αυτόν όρκο στο Μαροβών, στη Σαλαμίνα, στις Πλαταιές και άλλου, όπου κατανέμουνταν τα στήθη των βαρβάρων.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

1945: 'Υπαρξίστρια, 1954: Σύζυγος και μητέρα

ΖΟΥΛΙΕΤ ΓΚΡΕΚΟ

Η διάσημη υπαρξίστρια που εγκατέλειψε τον υπαρξισμό για να γίνει σύζυγος, μητέρα

ΟΠΟΙΟΣ έχει ώριμη σκέψη και λίγη καλή θέληση, εγκαταλείπει τις κακές συναστροφές, τις ξαναγυρίζει στον ίδιο δρόμο της φυσιολογικής ζωής.

Αυτή είναι η περίπτωση μιας ωραίας κοπέλλας, που πιθανόν από δω κι' εμπρός να γίνει πιο διάσημη από ό,τι ήταν έως τώρα. Πρόκειται για την Ζουλιέτ Γκρεκό, τη μούσα του υπαρξισμού, το κορίτσι με τα μακριά αχτένιστα μαλλιά και τα στενά παντελόνια, που έχουμε δη' άπειρες φορές στα εξώφυλλα των ξένων περιοδικών και που έχουμε ακούσει σε πολλούς δίσκους την υποβλητική, λίγο δρακονική, χαμηλή φωνή της.

Τώρα η Ζουλιέτ είναι χτενισμένη και επί τέλους, ντυμένη γυναικεία. Είναι ευτυχισμένη σύζυγος ενός νεαρού ήθοσιου του Φιλίπ Λεμαίρ και μητέρα μιας χαριτωμένης κορούλας. Παίρνει μόνο σε φίλμ στα οποία φαρτεναίρ είναι ο άντρας της. Το παρουσιαστικό της, η φωτογένεια, η όμορφη της και το δυνατό της παίξιμο, θυμίζουν Γκρέτα Γκάρμπο, και οι έμπειροι προβλέπουν γι' αυτήν μία περίφημη καριέρα στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Η ιστορία της Ζουλιέτ είναι η ιστορία μιας δόκληρης γενεάς που μεγάλωσε μέσα στη φωτιά του πολέμου, κάτω από συνθήκες άνωμαles, και όπως είναι φυσικό, η φοβερή περιπέ-

τεια δεν άφησε ανεπηρέαστους τους εύπλαστους χαρακτήρες των νέων.

Η Ζουλιέτ γεννήθηκε στο Μομπελιέ. Είναι κόρη ενός αστυνόμου, και μεγάλωσε μαζί με την αδελφή της Σαρλότ σ' ένα μεγάλο αγροτικό σπίτι.

Τα δυο κοριτσάκια χρησιμοποιούσαν συχνά μία παράξενη διάλεκτο για να συννενοούνται μεταξύ τους όταν δεν ήθελαν να γίνουν αντιληπτές από τους άλλους, και διασκεδάζαν διηγώντας η μία στην άλλη απίθανες φανταστικές ιστορίες.

Το 1943 τις έστειλαν στο Παρίσι — τη Σαρλότ, τη μεγαλύτερη για να σπουδάσει πολιτικές επιστήμες και τη Ζουλιέτ να φοιτήσει σε μία σχολή χορού.

Η μητέρα έμενε στην έσοχη. Νέα γυναίκα, κατά 40 χρόνια νεώτερη από το σύζυγό της, έλαβε μέρος στη γαλλική αντίσταση. Συνελήφθη όμως στις 9 Σεπτεμβρίου και μαζί με αυτή συνελάσαν και τις κόρες της.

Η Ζουλιέτ έμεινε στη φυλακή τρεις εβδομάδες μαζί με γυναίκες του υποκόσμου και όταν ξαναβγήκε βρέθηκε ολομόναχη στον κόσμο, μη έχοντας καμμία είδηση από την αδελφή και τη μητέρα της. (Αργότερα έμαθε ότι οι δυο αυτές ήταν αιχμάλωτες στη Γερμανία).

Τι να έκανε μόνη σε μία πόλι που έ γνώριζε ελάχιστα, χωρίς ένα στήριγμα, χωρίς ένα συγγενή; 'Αποφά-

σισε να συνεχίσει τις σπουδές της στη δραματική σχολή και εγκαταστάθηκε σε μία τρισάβλια πανσιόν. Τότε ήρθε σ' επαφή με τη σκληρή πραγματικότητα. Τα μάτια της τριγυρισμένα από μελανούς κύκλους, έχασαν την παιδική τους αβωότητα και ο κυνισμός της δεκαοκτάχρονης Ζουλιέτ έκανε τους μεγαλύτερους να χαμογελούν με ειρωνική συγκατάβαση.

Το 1945 ξαναβρήκε τη μητέρα της και την αδελφή της, και το 1947, ενώ η αντίσταση μαμά ξανάφευγε πάλι — αυτή τη φορά για την 'Ινδοκίνα, τιμημένη με ένα ανώτερο στρατιωτικό βαθμό — και η Σαρλότ παντρεύονταν στο Παρίσι, η Ζουλιέτ, που τριγυρίζει τότε με τα ίδια μακριά μαλλιά της ριγμένα στους ώμους και φορώντας μαύρα παντελόνια και σκέτες πλεχτές μπλούζες, άγκυροβόλουσε στο «Ταμπού» και στο κλάμπ «Σαιν Ζερμαίν ντε Πρέν». Ήταν δυο νυχτερινά κέντρα τερνίστου ακατάλληλα για ένα κορίτσι, μα εκείνη έμεινε σ' αυτά τρία δολοκλήρα χρόνια, και έγινε η έμφυχτρία και η υπ' αριθμόν 1 άτραξιόν τους.

Παρίστανε κάπου-κάπου, μα συνήθως κουδέντιαζε έπι ώρες με υπαρξιστές ποιητές και συγγραφείς, έμενε ξύπνια ως αργά τη νύχτα τραγουδώντας τα θλιμένα τραγούδια της, τα γεμάτα ειρωνική διάθεση, και χορεύε θεότρελλους μοντέρνους χορούς. Ζούσε κατά προτίμηση στις «κάβες» δηλαδή στα υπόγεια νυχτερινά κέντρα, κάπνιζε σαν φουγάρο και στο κέρινο πρόσωπό της (έδωγανε σπάνια την ημέρα, κι' έμενε ξύπνια όλη την νύχτα) δεν άνθιζε ποτέ το χαμόγελο.

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια με δρώμικες μάλλινες μπλούζες, θλιβερά τραγούδια, χορούς που στο τέλος δεν ήταν πια χοροί, εύκολους δεσμούς με ανθρώπους κυνικούς, σαν κι' αυτήν. Τρία χρόνια αμφίβολης διασπομότητας!

Όσπου μία μέρα, της συστήθηκαν τον Φιλίπ Λεμαίρ που έπρόκειτο να παίξει μαζί της ένα έργο με τον τίτλο «Όταν διαβάσεις αυτό το γράμμα». Είναι ξανθός, κομψός και... καλοχτενισμένος. Εκείνη είναι η ίδια πάντα, η αλήτισσα με τα φλογερά μαλλιά. «Δεν είμαι φτιαγμένη για να το άρέσω», λέει μέσα της. Μα ξαφνικά έρχεται ο κεραυνόβολος έρωτας και για τους δυο.

Ακολουθεί ο γάμος και μαζί μ' αυτόν η αλλαγή της ζωής της Ζουλιέτ, που παύει να παντρευτεί με φόρεμα από άσπρη δαντέλα, άσπρα νυφικά γοβάκια και μία κόκκινη, πινελιά στα χείλη της που είχαν μείνει άβαφα τόσα χρόνια.

Από όλη την πείρα του απέκτησα, λέει η κυρία Λεμαίρ, κι' έχω δυστυχώς φρονή που με κάνει να ντρέωμαι, το μόνο πράγμα που άξιζε τον κόπο να δομάσω, ήταν η μητρότης!

ΜΙΑ ΓΕΛΟΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙ:

ΤΟ ΣΠΑΣΙΜΟ
του καθρέπτη

ΓΙΑΤΙ, αλήθεια, όταν σπάει ο καθρέπτης, αυτός ο θαυμάσιος και πιστός σύντροφος κάθε γυναίκας θεωρείται γουρσουζιά και μάλιστα μεγάλη; Από πού βγήκε η πρόληψη αυτή που είναι προπάντων γυναικεία και έχει παγκόσμια ισχύ;

Στο Μεσαίωνα, η Μαύρη Μαγεία μεταχειριζόταν συνήθως σαν ένα από τα ασφαλέστερα μέσα για την εξόντωση ενός μισητού έχθρου, προπάντων έρωτικής αντίζήλου ή απιστου έραστή το μέσον του μικρού κέρνιου όμοιώματος. Ήταν ένα όμοιομα καμωμένο από κέρι και παρίστανε το πρόσωπο που η πελάτισσα ζητούσε την εξόντωση του. Το όμοιομα αυτό το κατασκεύαζε η μάγισσα αφού μαζί με το κέρι έζύμωνε και «σημάδια» του προσώπου που ήθελε να βλάψει, τριχές από τα μαλλιά του, κομμάτι από το ύφασμα του πουκάμισου του. Το κέρινο αυτό άγαλματάκι το πρυπούσε ύστερα με διάφορες καρφίτσες και το έριχνε στη φωτιά για να λυώσει σιγά - σιγά και το μισητό πρόσωπο, όπως έλυωνε και το κέρι.

Αλλά, οι μάγισσες κατάφευγαν κάποτε και στη μέθοδο του καθρέπτη αντί να κατασκευάζουν άγαλματάκια. Μπροστά σ' ένα «μαγικό καθρέπτη» ανάβαν φωτιά μέσα σ' ένα ειδικό μαγκάλι με διάφορα «μαγικά» δοτάνια και άρωματα. Ο πυκνός καπνός της φωτιάς αυτής έκανε τα μάτια του «πελάτου» ή μάλλον της «πελάτισσας» να δακρύζουν και να τ' βλέπουν όλα συγκεχυμένα. Η ύποβλη που άσκούσε στη φαντασία της πελάτισσας η μάγισσα την έκανε να φαντάζεται ότι βλέπει μέσα από τους καπνούς να αναδύεται και να προβάλλει στο «μαγικό καθρέπτη», η εικόνα του προσώπου που έπιθυμούσε να εξοντώσει.

Όταν αυτό συνέβαινε η μάγισσα έλεγε τα καθβαλιστικά της ξόρκια και έσπαζε η έρριχνε στη φωτιά τον καθρέπτη, πράγμα που έσήμαινε την καταδίκη του μισητού προσώπου σε βέβαιο θάνατο.

Αυτή λοιπόν ύπηρεζε η άφετηρία της μεγάλης αυτής προλήψεως που χρονολογείται από αιώνες και είναι ευρύτατα γνωστή σ' όλα τα μέρη σχεδόν της Γης και σημαίνει πάντα μεγάλη γουρσουζιά.

Στην αρχή μάλιστα η πρόληψη έφτανε μέχρι του σημείου να πιστεύεται ότι εάν έσπαζε το καθρέπτακι μιας κυρίας αυτό συνέβαινε γιατί την ίδια ακριβώς στιγμή της έκανε μάγια θανατερά κάποια έθρα ή αντίζήλός της.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΑ

ΤΑ μακριά βαφτιστικά φορέματα μπορούν εύκολάτα να γίνουν και στο σπίτι. Με ένα άφρατο ύφασμα, λίγη νταντέλα και καλό γούστο, μπορείτε να φτιάξετε κάτι πολύ όραίο, που άσφαλώς θα σας στοιχίσει λιγότερο από τα έτοιμα. Έδώ βλέπετε μερικά σχέδια που θα σας βοηθήσουν.

1 Φούστα σουρωτή που έμπρός προχωρεί στο μπούστο μονοκόμματη σχηματίζοντας όρθιες όριζόντιες νερόβυ. Ο υπόλοιπος μπούστος έχει νερόβυ όριζόντιες και γαννίρεται και με ψιλό βολανάκι. Η ζώνη δένει πίσω φόγκο. (Η πλάτη μπορεί φυσικά να γίνει και σκέτη χωρίς νερόβυ, αν το προτιμάτε). Μία μπάντα με νερόβυ σχηματίζεται επίσης γύρω στη φούστα και γαννίρεται με το ίδιο βολανάκι.

2 Όργάντζα με πουά, κεντημένη διατίτα ή και άλλο σκέτο αλλά κατάλληλο ύφασμα. Γαννίρεται με βολανάκι ή νταντέλα.

3 Φούστα με φύλλα που στολίζονται με νταντέλα. Ο μπούστος σχηματίζεται με νερόβυ και γαννίρεται με νταντέλα. Ζώνη, κορδέλα σατέν, μπλέ ή άσπρη.

4 Φούστα σουρωτή. Έμπρός χωριστό φύλλο έργασμένο με νερόβυ (ή πιετιάκια) και άντρεντέ νταντέλα.

5 Φούστα σουρωτή που στολίζεται όπως και ο μπούστος και το μονίκι, με πιετιάκια και άντρεντέ. Η ζώνη γαννίρεται με κονκάδα στο πλάι από την ίδια κορδέλα που την άποτελεί.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

1-2 Παλτό από ντρά ή τουήντ και φόρεμα από μάλινο ζέρσεϋ σε ζωήρη χρωματική αντίθεση. Το παλτό είναι ίσιο ρηχτό με λίγο στένεμα προς τα κάτω και κλείνει σταυρωτό με τέσσερα κουμπιά ντυμένα. Γιακάς δελουδίνος. Οι τσέπες είναι έργασμένες μέσα στο κυκλικό κόψιμο των μπροστινών. Το φόρεμα είναι απλούστατο, ίσιο, χωρίς να είναι και υπερβολικά στενό, και κλείνει εμπρός με ένα έκλαιρ που σταματάει κάτω απ' τα πέτα. Μέση όχι πολύ εφαρμοστή παρ' όλες τις δυο πένσες. Μένουν λίγα φάρδη που σφίγγονται με ζωνάκι.

3-4 Παλτό σκωτσέζικο σε γραμμή δάγκ. Έμπρός δυο πανό λοξά κόβουν τη μονοτονία των καρδ και προσθέτουν ποικιλία στο παλτό. Μανικοκόλληση μάλλον χαμηλή, γιακάς όρθιος, άποτος και ίσιος. Ζώνες μαρτενγκάλ στα πλάγια. Το φόρεμα σε μία από τις αποχρώσεις του παλτού, συμπληρώνει ένα αρμονικό σύνολο. Είναι από φανέλλα και έχει φαρδεϊά φούστα με κουφόπιτες. Η γραβατούλα έχει μία κουμπότρυπα στη μία της άκρη που κουμπώνει πάνω σ' ένα μπροστινό κουμπί.

5-6 Σύνολα ίδιου χρώματος. Το παλτό είναι από ύφανση με μακρύ τρίχα. Έχει πίσω δυο μικρές μαρτενγκάλ, που ξεκινάν απ' το πανό της πλάτης και καταλήγουν στα πλάγια (μπορείτε και να τις παραλείψετε, φυσικά). Έμπρός κόψιμο έως το ύψος της τσέπης, μεγάλος γιακάς και πάλι τσέπες με μύτες. Χαμηλή μανικοκόλληση, γαρνιτούρα με διπλό γαζί. Το φόρεμα είναι στο χρώμα του παλτού, ζέρσεϋ, κοτλέ ή σκέτο, ή και άλλο λεπτό μαλλινάκι. Είναι έντελώς απλό με χαμηλή μανικοκόλληση. Ελεύθερο γιακαδάκι και κοκκάλινα

κουμπιά. Το μανίκι, αρκετά πλούσιο, καταλήγει στον καρπό του χεριού, σουρώνοντας μέσα σε λουριδάκι.

7-8 Σύνολο επίσης ίδιου χρώματος. Παλτό σκέτο με φόρεμα τουήντ. Το παλτό, σαφώς σπόρ, έχει εξωτερικές τσέπες (μία μεγάλη κάτω και ένα τσεπάκι επάνω) έργασμένες με διπλά γαζιά. Διπλά γαζιά έχουν επίσης ο γιακάς και η γαρνιτούρα της πλάτης, που υπογραμμίζει την πίσω ραφή. Το φόρεμα μπορεί να γίνει από λεπτό τουήντ ή και από φανταίζι ζέρσεϋ, π.χ. ριγέ, ή άλλο μαλλίνο. Κλείνει στο λαιμό με λουριδάκι στενό που δένει. Ο μπουστός σχηματίζει κορσελέ με λίγη σούρα κάτω απ' το στήθος. Η φούστα έχει τσεπάκια στο μπροστινό της μέρος, ενώ πίσω έχει κουφόπιτα.

9-10-11 Φούστα - ζακέτα και δυο μπλουζάκια ανταλλακτικά. Η φούστα έντελώς σκέτη σε ουδέτερο χρώμα, κουφόπιτα πίσω (ή φακέλλος). Η ζακέτα, φαρδεϊά επάνω και μάλλον εφαρμοστή κάτω, κλείνει εμπρός με πάλι που προεκτείνεται επάνω σε μυτάκι κουμπωτό. Το ίδιο κουμπωτό μυτάκι θυαίνει μονοκόμματο από τις όρθιες πάλι της τσέπης, και αποτελεί ουσιαστικά όλη τη γαρνιτούρα της ζακέτας. Οι δυο μπλουζές, πολύ πρακτικές, είναι από ζέρσεϋ ή μία και φανελίτσα ή άλλη. Η ζέρσεϋ έχει γιακαδάκι που ανεβαίνει ψηλά και φαρδύ μανίκι που σουρώνει μέσα σε μανσετάκια. Κόψιμο κιμονό και σχιστά τσεπάκια. Η φανελίτσα έχει μανίκια με ρεβέρ που κουμπώνουν με τα ίδια κουμπιά που κουμπώνει και το εμπρός. Κόψιμο επίσης κιμονό. Ο λαιμός πλατύνεται με μία μπάντα που κολακεί και προσδίδει θηλυκότητα. Η μπλουζίτσα αυτή μπορεί να γίνει σε φανελίτσα καρδ, μονόχρωμη ή πολύχρωμη.

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΟΥ «ΓΥΜΝΟΥ»

● Πώς η γυναίκα χαρακτηριζόταν ως «όργανον του Σατανά» και απαγορευόταν έτσι κάθε αναπαράστασις της φυσικής ομορφιάς.

ΣΤΗΝ αρχαία εποχή συνήθιζαν όχι μόνον να στολίζουν τα στήθια τους οι Έλληνες με ποικίλους και αγάλματα, ήρων και θεών, αλλά και να ζωγραφίζουν το εσωτερικό των σπιτιών τους με αναπαραστάσεις από τη μυθολογία και του φυσικού περιβάλλοντος. Η συνήθεια αυτή μεταδόθηκε και στην Ανατολή κατά τους Ελληνιστικούς χρόνους καθώς και στη Ρώμη.

Όμως στα χρόνια της παρρησίας, που η διαφθορά στη Ρώμη και σε άλλες πόλεις της Ιταλίας είχε απλώσει τόσο πολύ, οι πατριώτες και γενικά οι πλούσιοι Ρωμαίοι, εικονογραφούσαν το εσωτερικό των σπιτιών τους με τοιχογραφίες «προκλητικές και άσεμνες». Οι ζωγράφοι εκείνου του καιρού για να ικανοποιήσουν τα «γούστα» των Ρωμαίων ζωγράφιζαν γυμνή την Αφροδίτη, καθώς και σατύρους και γυμνούς παρθένους. Οι τοιχογραφίες της Πομπηίας, που ανακαλύφθηκαν στις ανασκαφές, είναι χαρακτηριστικές και δείχνουν σε ποιο βαθμό διαφθοράς είχαν φθάσει οι Ρωμαίοι.

● Ήταν φυσικό ο Χριστιανισμός να αντιδράσει στο κύμα της ασελίας που κατέκλυζε την αυτοκρατορία. Ωστόσο, δεν ήταν δυνατό να σταματήσει το κακό, αφού στην εποχή εκείνη οι ειδωλολάτρες αποτελούσαν το νόμιμο καθεστώς. Αργότερα όμως, όταν η Εκκλησία νομιμοποιήθηκε, όχι μόνο με κηρύγματα, αλλά και με απαγορεύσεις και άλλα μέτρα προσπάθησε να φέρει στα συγκαλά της τη ρωμαϊκή κοινωνία που ήταν βουτηγμένη στη διαφθορά.

Την ίδια στάση κράτησαν και οι μεγάλοι Ιερόφρονες της Ανατολικής Εκκλησίας γιατί και στο Βυζάντιο τα ίδια γίνονταν. Από τα μέτρα λοιπόν που πήρε η Εκκλησία τα σπουδαιότερα ήταν να χαρακτηρίσει γενικά το θέατρο ως «έσθια φθοροποιόν» και να απαγορεύσει να αναπαριστούνται καθ' οιονδήποτε τρόπον το γυμνό στις τοιχογραφίες των μεγάρων, των επαύλειων και των σπιτιών.

Ο Ιωάννης Χρυσόστομος ήταν ο πιο αυστηρός κατήγορος κάθε είδους διακοσμήσεως που θα είχε γυμνό, είτε σε τοιχογραφίες είτε σε αγάλματα, έστω και αν έπρόκειτο για έργα καθαρής τέχνης. Αλλά ούτε οι ρητορικοί υμνοί του Χρυσόστομου έφεραν κανένα αποτέλεσμα, ούτε και οι νουθεσίες των άλλων Ιεραρχών μεταβάλλανε τις αντιλήψεις των πιο πολλών Βυζαντινών.

Γι' αυτό, το 681, η «έν Τρούλλω» ή Οικουμενική Σύνοδος αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει το ζήτημα αυτό με τον πιο αυστηρό τρόπο. Θεσπίσε, ότι θα είναι καταραμένοι και αφορισμένοι εκείνοι που ζωγραφίζουν στους τοίχους των

σπιτιών τους «σκανδαλώδεις σκηνές». Ο δος Κανόνος της Συνόδου λέγει: «Τας ούν την δρσιν καταγοητευούσας γραφάς (=ζωγραφίας) είτε εν πίναξιν είτε άλλως πώς, ανατιθεμένας και τον νούν διαφθείρούσας και κινούσας προς τών αίσχρών ήδονών υπεκκείμενα οὐδαμῶς από του νύν οἰωδῆποτε τρώτῳ προτάσσόμεν ἐγχαράττεσθαι, εἰ δέ τις τοῦτο πράττειν ἐπιχειρήσει, ἀφορίζεσθω».

Την ίδια απόφαση πήρε και η άλλη Σύνοδος του 789. Κι' αυτή κατέδικασε το γυμνό. Εκείνος που ζωγραφίζει «σχήματα προνικά και θεάματα», πρέπει να θεωρηθεί απόβλητος και μισαρός. Πιο ύστερα ο Συμεών Μεταφράστης, έχοντας υπ' όψη την παραπάνω απόφαση έγραψε: «αἱ πρὸς τὰ αἰσχροῦ κινουαὶ τὴν δρσιν γραφαὶ (=εἰκόνες) ἀζωγράφτοις».

Οι αντιλήψεις αυτές που σήμερα μάς φαίνονται όπισθοδρομικές, κατά τη βυζαντινή και μεταχριστιανική εποχή είχαν την αἰτία τους όχι μόνο στην κοινωνική διαφθορά, αλλά και στην παραδεχόμενη γνώμη πως ο Σατανάς από τους πρωτόπλαστους ακόμη διέλεξε τη γυναίκα σαν τὸ όργανό του για νά παρασύρει τούς άνδρες στην αμαρτία.

Επειτα, ὅς μὴ ξεχνούμε πως ἂν και στὰ πρωτοχριστιανικά χρόνια ἀκούστηκαν κηρύγματα ἰσότητος τῶν δύο φύλων καὶ γιὰ ὠρισμένη περίοδο μέσα στὶς πρώτες χριστιανικές κοινότητες, οἱ γυναίκες ὄρῳκαν συμῖνια καὶ είχαν τὰ ἴδια δικαιώματα με τούς άνδρες, ἀργότερα παραμερίστηκαν καὶ χαρακτηρίστηκαν ὡς κατώτερο φύλο.

Δὲν θέλει ρώτημα πὼς ἡ Εκκλησία γιὰ νὰ πάσει τὶς ἀποφάσεις αὐτές, ἀπέβλεπε σὲ ἕνα γενικώτερο σκοπὸ: στὴν ἠθικοποίηση τῆς κοινωνίας.

Όμως εἶναι σήμερα παραδεχμένο πὼς ὁ διαγμὸς τῶν ζωγράφων πού ἐλευθεριάσαν στὴν ἐκλογὴ τῶν θεμάτων τους στὶς συνθέσεις τους ἔβλαψε.

Εἶνε, σὰ νὰ πούμε, τροχοπέδη στὴν τέχνη. Ἀνάγκασε τούς καλλιτέχνες νὰ μὴ βλέπουν κατὰματα τὸ φυσικὸ καὶ κοινωνικὸ περίγυρό τους καὶ νὰ παίρνουν τὰ θέματά τους ὑπὸ τὰ συναξάρια. Κάθε τι τὸ κοσμικὸ, τὸ φυσικὸ ἦταν ἀπαγορευμένο. Ἐτσι ἀναπαράστανε στὶς συνθέσεις τους ἀρρωστημένα καὶ κοκκαλιάρικα σώματα. Ἡ δημιουργικὴ ἐμπνευσι καὶ πνοὴ ἔλειψε. Ὁ μωραϊσμός τῆς τέχνης στὴ βυζαντινὴ περίοδο εἶναι φανερός. Μόνον στὴν ἐποχὴ πού ἐπικράτησαν οἱ προοδευτικοὶ Ἰσαυροί, καταλύθηκαν τὰ δεσμά τῆς τέχνης. Τότε οἱ ζωγράφοι ἄρχισαν νὰ ἐμπνεύονται ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους, ἀπὸ τὴ χαρούμενη ζωὴ, ἀπὸ τὴ φύσι.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ οἱ βυζαντινὲς γυναίκες ἀνυψώθηκαν μέσῳ στὴν κοινωνία καὶ ἔπαισαν

κτησανε τὰ παλὰ τους δικαιώματα.

Μὰ ἡ περίοδος αὐτὴ δὲν θάσταζε παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. Εἶναι ἡ πιὸ λαμπρὴ περίοδος τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, περίοδος πού ἀνοίξε νέους δρόμους ἀναδημιουργικῆς ἐργασίας σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ὅταν ὅμως ἐπικράτησαν οἱ ἀντίπαλοι τῶν Ἰσαυρῶν, οἱ γυναίκες τοῦ Βυζαντίου ξανάγιναν πάλι ὁ στόχος τῆς καταδρόμης. Οἱ παλῆς ἀντιλήψεις ὅτι εἶναι «όργανα τοῦ Σατανά» προπαγανδίζονταν πάλι συστηματικά καὶ ἐτσι ἡ Τέχνη ξανάπεσε στὴν παρακμὴ. Ἐχασε τὸ ὑπόβαθρό της.

Σήμερα πού με ἄλλα κριτήρια βλέπουμε τὸ παρελθόν, εἶναι παραδεκτὸ ἀπὸ ὅλους, ὅτι σὲ ὅλες τὶς ἐποχές ἡ τέχνη μᾶς χάρισε ἀριστουργήματα τόσο στὸν τομέα τῆς γλυπτικῆς ὅσο καὶ τῆς ζωγραφικῆς, ὅταν ἀναπαράστησε τὸ γυμνὸ σὲ δυνατές συλλήψεις καὶ ἐμπνεύσεις.

Ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα πού δὲν σκανδαλιζόταν ἀπὸ τὸ γυμνὸ, χάρισε στὴν ἀνθρωπότητα μεγάλα ἔργα τέχνης πού θὰ μείνουν πρότυπα καλλιτεχνικῆς δημιουργίας.

Τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη μιμήθηκαν σὲ πολλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ζωγράφοι καὶ γλύπται τῆς ἱταλικῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἔδωσαν ἔργα με πνοή, ἔκφρασι καὶ ζωτῶνια πού σημεῖωσαν σταθμὸ, ἔργα πού στολίζουν σήμερα, ὅχι μόνο μέγαλα καὶ μουσεῖα, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιὸ μεγάλους καὶ θαυμαστούς ναοὺς τῆς ἱταλίας.

Ἐτσι, ἀπὸ τότε ἡ τέχνη ἐλεύθερη, τραβάει τὸ δρόμο της πρὸς τὸ ἀληθινὸ καὶ ὡραῖο. Οἱ παλῆς βυζαντινὲς καὶ μεσαιωνικὲς ἀντιλήψεις ὅτι τὸ γυναικεῖο σῶμα δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλύπτεται, δὲν ἔχουν πλέον ὁπαδούς. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἀντιλήψεις ὅτι ἡ γυναίκα εἶναι «κατώτερο ὄν» καὶ «συμπαράστατης καὶ ὄργανον τοῦ Σατανά».

Χρειάστηκαν νὰ περάσουν αἰῶνες γιὰ νὰ δικαιωθῇ ὁ πολιτισμός μας, γιὰ νὰ δοθοὺν τὰ δικαιώματα τῆς ἰσονομίας στὴ γυναίκα, πού ὅπως εἶδαμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ, τόσο στὴν ἀρχαιότητα ὅσο καὶ στὸ Βυζάντιο, ἦταν περιφρονημένη καὶ παραμερισμένη ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ.

ΤΕΛΟΣ

Φθινόπωρο

Κι' ἔτσι ὅπως πάντα καρτερῶ νάρθη ἀπὸ πέρα, τὸν καιρὸ πού τὰ πουλάκια ξεκινοὺν νὰ φύγουν γιὰ τὰ ξένα, τ' ὡραῖο φθινόπωρο τ' ὥχρὸ με χαμογέλιο θλιβερό καὶ μάτια δακρυσμένα.

Θὰ καρτερῶ, θὰ καρτερῶ τ' ὡραῖο φθινόπωρο τ' ὥχρὸ, καθώς θὰ βλέπω νὰ περνοὺν τὰ μάτια καλοκαίρια, κι' ἴσως μού φέρῃ τὴ χαρὰ πού τὴν κρατοῦσα μιά φορὰ καὶ μούφυγε ἀπ' τὰ χέρια.

Μὰ ἂν τῶχ ἡ μοίρα μου γραφτὸ νὰ μὴ χαρῶ τὸ δῶρο αὐτὸ πρὶν ὁ καιρὸς τ' ἀγύριστο ταξίδι μου θυμίσῃ, καὶ πάλι ἐγὼ θὰ καρτερῶ τ' ὡραῖο φθινόπωρο τ' ὥχρὸ: Νὰ με ξεπροβοδίση...

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

Η ΓΡΑΒΑΤΑ

και η ιστορία της

Η ΓΡΑΒΑΤΑ δὲν ἦταν πάντοτε τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ἀντρικοῦ ντυσίματος. Οἱ κομψευόμενοι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ρώμης, οἱ μεγιστάνες τοῦ Βυζαντίου με τὶς πολυτελέστατες φορεσιές τους καὶ οἱ κομψοὶ ἱππότες τοῦ Μεσαίωνα, δὲν εἶχαν ἰδέα τῆς γραβάτας, ἡ ὁποία ἐμφανίσθηκε στὴν Εὐρώπῃ μόλις τὸ 17ο αἰώνα.

Κάποτε ἐφθασε στὴ Γαλλία ἕνα νέο σύνταγμα. Κροστῶν σωματοφυλάκων τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Οἱ ἄντρες τοῦ συντάγματος εἶχανε δεμένη στὸ λαιμὸ τους, ὡς εἶδος γραβάτας, μιά ἐσάρπα, στολισμένη με πολυτίμες νταντέλες. Τὸ κομψὸ αὐτὸ στολίδι ἄρεσε στὸ Λουδοβίκο ὁ ὁποῖος μιά μέρα ἐμφανίσθηκε στὴν Αὐλὴ του με μιά γραβάτα ὅμοια με αὐτὴ πού φοροῦσαν οἱ Κροστῆς.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἐσπευσαν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Καὶ ἡ περιργὴ αὐτὴ, ὅσο καὶ κομψὴ ἐσάρπα, πήρε τὸ ὄνομα τῆς ἀπὸ τούς στρατιώτες πρὶν τὴν εἶχαν φέρει «Κροστάν». Ἀργότερα εἶναι «Κροδάτα» καὶ σιγά - σιγά «Κραβάτα» ὅπως τὴν λέν οἱ Γάλλοι καὶ γενικά οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ «γραβάτα», ὅπως τὴν ἐξέλληνισαν ἐμεῖς.

Ο Λουδοβίκος 14ος μάλιστα ἐγκαινίασε καὶ ἕνα παράδειγμα καὶ πρωτότυπο ἀξίωμα, τὸ ἀξίωμα τοῦ «Κραβατιέρ». Τὸν τίτλον αὐτὸν εἶχαν δυὸ ὠρισμένοι εὐπατρίδες, πού εἶχαν ὡς μοναδικὸ καθῆκον νὰ προσέχουν διαρκῶς ἂν ἡ βασιλικὴ γραβάτα ἦταν ἐν τάξει. Μόλις ἐβλεπαν νὰ μετατοπίζεται ἢ νὰ λύνεται ὁ οἰόγκος τῆς, ἐσπευδαν καὶ τὴ διώρθωναν. Ὅταν ὁ βασιλιάς ἐβγαζε τὸ δρόμὸ τῆς στολῆς του, ὁ «κραβατιέρ» ἔλυνε τὴ βασιλικὴ γραβάτα καὶ πήγαινε νὰ τὴν παραδώσῃ στὸ διευθυντὴ τοῦ βασιλικοῦ δεσποτικίου, διπλώνοντάς τὴν προσεκτικὰ, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κανένα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα διαμάντια πού τὴ στολίζουν!

Ἐνα διάταγμα πού ἐξέδωσε ἀργότερα ὁ Λουδοβίκος, ὥριζε ὅτι οἱ μεγιστάνες καὶ αὐλικοὶ εἶχαν προνόμιο νὰ φοροῦν γραβάτα ἄσπρη. Στὸ λαὸ καὶ στοὺς ἀστούς ἐπιτρεπόταν νὰ φοροῦν μόνο χρωματιστές.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΑΓΙΕΡ

● Φαίνεται ὅτι τὰ κλασσικὰ πέτα καὶ γιακαδάκια τῶν ταγιέρ ὑποχωροῦν ὅλο καὶ περισσότερο. Τὰ ταγιέρ ἐμφανίζονται με φανταζὶ πέτα καὶ γιακαδες ἢ τούς ἀντικαθιστοῦν τελείως με νέες τολμηρὲς καὶ πρωτότυπες λύσεις. Τὸ ταγιέρ π.χ. πού βλέπετε, πλασιῶνει τὸ λαιμὸ με μιά φαρδεῖα μπάντα ἂν - φόρμ, πού κλείνει ἐμ-

πρὸς με μεγάλη ὀρθογώνια ἀγκράφα. Οἱ ἀγκράφες αὐτές εἶναι φέτος πολὺ τῆς μόδας καὶ γαρνίρουν πολλὰ ἀπὸ τὰ νέα μοντέλα. Τὶς βλέπουμε στὸ ντεκολτέ, στὴ ζώνη καὶ στὰ μανικέτια (καμμιά φορὰ στολίζονται καὶ με στράς σὲ ἀμπιγιέ ταγιέρ καὶ ντέ - πιές). Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ ταγιέρ πού βλέπετε κομπῶνει με κρυφὸ κούμπωμα, ἔχει μαλακὴ, μετρίως ἐφαρμοστὴ γραμμὴ καὶ σχετικῶς κοντὴ μπάσκα. Διπλὸ γὰρ φαρδὺ στὴ μπάντα τοῦ λαιμοῦ.

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ

- Ὁ Γάλλος εἶναι ἐλαφρός, ἀσταθὴς κι' ὀρμητικὸς στὸν ἔρωτά του.
- Ἡ Γαλλίδα, εἶναι εὐθύμη καὶ πνευματώδης στὴν ἀγάπῃ της καὶ τὴν μεταδίδει εὐκολὰ σ' αὐτὸν πού ἀγαπάει.
- Ὁ Ἀγγλος ὅταν ἐρωτεύεται, γίνεται ψυχρὸς, ἐπίμονος καὶ τραβάει κατ' εὐθείαν στο σκοπὸ του.
- Ἡ Ἀγγλίδα ἀντίθετα, γίνεται ρομαντικὴ καὶ αἰθέριος.
- Ὁ Γερμανός, ὅταν ἀγαπᾷ, εἶναι βαρὺς, ἀπλοϊκὸς καὶ εὐπιστός.
- Ἡ Γερμανίδα εἶναι στὸν ἔρωτά της αἰσθηματικὴ, χαδιστὴ καὶ πιστὴ.
- Ὁ Ἰταλὸς εἶναι παθητικὸς, φιλόποτος καὶ γκρινιάρης.
- Ἡ Ἰταλίδα φλογερὴ καὶ πιστὴ μέχρι θανάτου.
- Ὁ Ἰσπανὸς εἶναι εἰλικρινής, ἀφωσιωμένος καὶ ζηλότυπος.
- Ἡ Ἰσπανίδα, πεταχτὴ, γλυκεῖα καὶ γεμάτη κοκεταρία.
- Ὁ Αὐστριακὸς εἶναι στὸν ἔρωτά του θαῦρος, τίμιος καὶ θετικὸς.
- Ἡ Αὐστριακὴ, γοητευτικὴ, ἥρεμη καὶ χωρὶς πλατωνισμούς.
- Ὁ Βέλγος ἀγαπᾷ τίμια, χωρὶς μεγάλο πάθος καὶ τρέλλες.
- Ἡ Βελγίδα, σοδαρά, ἀπλὰ καὶ ἀφωσιωμένα.
- Ὁ Ἐλβετὸς εἶναι στὸν ἔρωτά του δειλός, καλὸς καὶ ἄγνος.
- Ἡ Ἐλβετίδα γλυκεῖα, ἐνῆρετη, εὐπιστὴ.
- Ὁ Σουηδὸς ἀγαπᾷ μουσικὰ, ποιητικὰ καὶ αἰώνια.
- Ἡ Σουηδέζα, τέλος, εἶναι στὸν ἔρωτά της ἀγνή, γαλήνια καὶ πιστὴ.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά κυρία, πολὺ φιλάργυρη, ξεχνούσε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ λογαριασμὸ τοῦ γιτροῦ της. Μιά μέρα συναντήθηκαν στὸ δρόμο καὶ ἡ φιλάργυρη κυρία σκέφθηκε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς συναντήσεως καὶ νὰ ζητήσῃ μιά συμβουλή.

—Τί κάνετε γιὰτρε μου, τὸν ρώτησε, ὅταν εἶσθε συναχωμένος;

—Βήχω, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ὁ γιὰτρός.

● Ὁ ἄρρωστος εἰσβάλλει στὸ γραφεῖο τοῦ γιτροῦ κατατρομαγμένος.

—Γιὰτρε, τοῦ λέει, πρέπει νὰ με σώσετε!

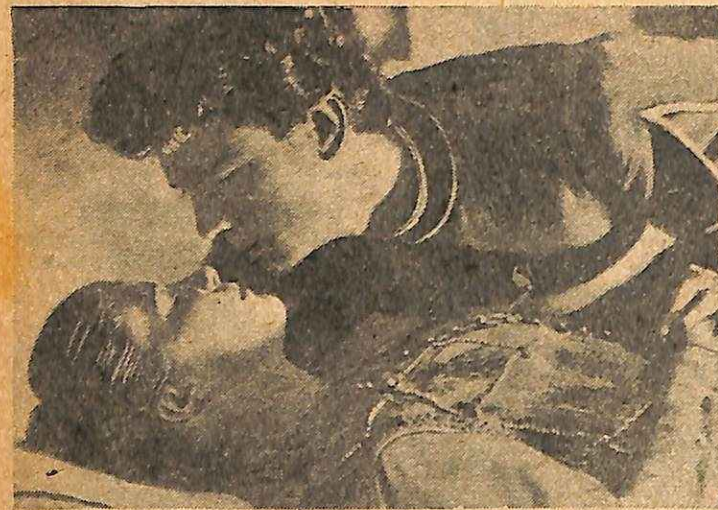
—Τί σας συμβαίνει, κύριε; Τί ἔχετε;

—Τὰ βλέπω ὅλα μαύρα, γιὰτρε μου! Ὅλα μαύρα! Τί πρέπει νὰ κάνω;

● Ὁ γιὰτρός σκέπτεται. Ξεροδίζει. Καί, μετὰ, τοῦ λέει: —Γιὰ νὰ δοῦμε... Δοκιμάσατε ποτὲ νὰ θγάλετε τὰ μαύρα γυαλιὰ πού φοράτε;

—Οχι, γιὰτρε μου! Με σώσατε! Μερσί.

● Ὁ γιὰτρός ἀσκεῖ ἐπάνω μου μιά διπλὴ ἐπίδρασι πού δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὑπερνηκίσω: Με τρομάζει καὶ δὲν μού προσέχει τὸ αἰσθημα ἀσφαλείας. Ὅταν μού λέν: «Ἐχετε τὴν τάδε ἀρρώστειά», τὸν πιστεύω. Ὅταν ὁμως μού λέν: «Θὰ σὰς κάνω καλὰ» δὲν τὸν πιστεύω.

«ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ»

● Μία σκηνή από την ταινία «Ρωμαίος και Ιουλιέττα» που πήρε το α' βραβείο του Χρυσού Λέοντος στο φεστιβάλ της Βενετίας. Στην ταινία αυτή που είναι αγγλοϊταλικής παραγωγής και παίζεται αυτή την εβδομάδα στους αθηναϊκούς κινηματογράφους πρωταγωνιστούν ο Λουιτζι Χάρβεϊ και η Σούζαν Σένταλ.

Ο ΤΑ-Υ-ΡΟΝ ΠΑΟΥΕΡ ΚΙ' Η ΛΙΝΤΑ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΧΩΡΙΖΟΥΝ

«Άλλος ένας μεγάλος έρωτας του Χόλλυγουντ έσθλασε με τον καιρό κι' έχει άδοξο τέλος. Ο έρωτας που έκανε τον Τάυρον Πάουερ να περιφρονήσει τα θέληματα της Λάντα Τάρνερ για να παντρευτεί την Λίντα Κρίστιαν στη Ρώμη το 1949. Οι δύο σύζυγοι δήλωσαν την απόφασή τους να χωριστούν εντελώς εθελούσια και να σπουδάσουν την Φωξ, όπου τώρα εργάζεται ο Τάυρον Πάουερ έδωσαν την εξήγησή τους: ο χωρισμός προέκυψε από επαγγελματικό ανταγωνισμό. Η Λίντα Κρίστιαν ήταν ένα άσπνο άστέρι πριν παν-

δρευθί τον Τάυρον Πάουερ. Τα πρώτα χρόνια του γάμου της δεν ασχολήθηκε καθόλου με τον κινηματογράφο. Τώρα τελευταία όμως υπέγραψε συμβόλαιο με την Κολούμπια και άρχισε κι' αυτή να πρωταγωνιστεί σε ταινίες, αλλά ταυτόχρονα άρχισε και η... συζυγική κρίση με αποτέλεσμα τον χωρισμό. Τα δύο κορίτσια του ζεύγους θα τα κρατήσει η υπερέα ή οποία και θα μείνει στο Χόλλυγουντ. Ο Τάυρον Πάουερ θα φύγει για τη Νέα Υόρκη μόλις τελειώσει την ταινία «Ατίθασση»

Ο ΑΛΗ ΧΑΝ

Η Ρίτα Χαίγινσον πρόκειται να γυρίσει ταινίες στη Γαλλία και να μείνει τον περισσότερο καιρό στο Παρίσι αφού ο άνδρας της Ντικ Χαίμς δεν μπορεί να παραμείνει στην Αμερική. Τις ταινίες αυτές θα τις χρηματοδοτήσει ο Άλη Χαν με τα χρήματα που όφειλε να δώσει για αποζημίωση της κόρης τους Γισμίνας. Η εταιρία αυτή θα είναι στο όνομα του Άλη Χαν, γιατί η Ρίτα δεσμεύεται από συμβόλαιό της με την Κολούμπια ακόμη. Στις ταινίες αυτές θα παίξει η Ρίτα καθώς και ο ταρινός σύζυγός της Ντικ Χαίμς.

ΘΕΟΝΗ ΚΑΙ ΒΙΒΛΟΣ

Οι Αμερικανοί παραγωγοί βοήθησαν τη Βίβλο με άνεξαντλητη πηγή θεμάτων απ' την οποία έκαναν ταινίες οι οποίες τους κόστισαν μόνον πολλά, τους απέδωσαν όμως πολύ περισσότερα. Είδαμε ως τώρα το «Σαμψών και Δαλιδά», τον «Δαυίδ και Βηθσάβε», την «Σαλώμη» και το «Κόβο Βάντις» και «Χιτώνας» όπως σε νεότερη εποχή. Τώρα ο Σέσιλ ντε Μίλ είναι στην Αίγυπτο για να γυρίσει τις εξωτερικές σκηνές της ταινίας «Δέκα εντολές», στην οποία θα πρωταγωνιστήσει ο Έντουαρντ Ρόμπινσον. Επίσης ο Γουίλλιαμ Ντίτερλε γυρίζει εκεί την ταινία «Ο Ίωση και οι αδελφοί του». Φυσικά, οι ταινίες θα είναι από τους λεγόμενους «κολοσσούς» που το γύρισμά τους κρατά ένα δυό-χρόνια. Οι φίλοι των ταινιών του είδους, κι' είναι ο περισσότερος κόσμος, ως ένθουσιασθούν.

ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΤΑ

Η χαριτωμένη Ιταλίδα σπάρ, που θα δούμε έφετος στη διασκεδαστική ταινία «Ψωμί, έρωτας και φαντασία».

BIBIAN ROMANZ, Η ΠΙΟ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΗ ΓΙΑΓΙΑ...

Μετά τον τελευταίο γάμο της, η Βιβιάν Ρομάνς περνά μέρες ευτυχίας και δόξας. Παρ' όλο που ο κόσμος έρεει πως η ωραιότερη γιαγιά είναι η Μάρλεν Νττήριχ, εν τούτοις τα σκήπτρα τα κρατά, χωρίς θόρυβο, η Βιβιάν Ρομάνς, η οποία είναι και δέκα χρόνια νεότερη. Η Βιβιάν χορεύει, παίζει τένις, κολυμπά, κυνηγά, ανεβαίνει σε δούνα σαν κορίτσακι. Φορώντας ένα ντε πιές μαγιό συναγωνίζεται και το ωραιότερο πίν-άπ. Είναι και αυτό ένα από τα σημεία θαύματά — που όφείλονται στην πρόοδο που έγινε για τη διατήρησή της νεότητας και της ομορφιάς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

- Η Μισέλ Μοργκάν βρίσκεται στο Μάρκο όπου γυρίζει την ταινία «Οάσις».
- Η Έντβιζ Φεγιέρ έκοψε τα μαλλιά της για να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Τα φρούτα του καλοκαιριού».
- Ο Φρανσουά Περί πάει κι' Ερχεται από τη Δανία στη Σουηδία όπου γυρίζονται οι εξωτερικές σκηνές της ταινίας «Δραπέται».
- Έκει γνώρισε και την καινούργια αποκάλυψη της σουηδικής όθονης, την Μπριγκίτ Λεντέν.

● Ο Ζακ Σερνός κατέκτησε το Χόλλυγουντ μέσα σε λίγες μέρες. Αφού τελείωσε την ταινία «Ελένη της Τροίας», όπου υποδύεται τον Πάρι, θα πρωταγωνιστήσει και σε μία άλλη που πρόκειται να γυρίσει με τον τίτλο «Πηδώντας στην Κόλαση».

● Η Μάρθα Χάιερ έκανε αίτηση με την εμφάνισή της σε μία πρεμιέρα. Παρουσιάστηκε, φορώντας μια ετολό καμωμένη από 1500 ορχεσίδες.

● Ο Τζων Άντλαντ και η γυναίκα του Τζόαν Ντρίου επέστρεψαν στο Χόλλυγουντ από ένα ταξίδι τους στην Ευρώπη.

● Ο Όρσον Ουέλλες θα παίξει στην ταινία «Πόλα Μοντέζι» την οποία θα σκηνοθετήσει ο Μάξ Ό-πουλς.

● Ο Ρίτσαρντ Γουίντμσκιρ τελείωσε το γύρισμα της ταινίας του «Χρυσό βραβείο» στη Γερμανία και θα επιστρέψει πάλι στο Χόλλυγουντ.

● Ο Όσκαρ Χουόλκα και η γυναίκα του Τζόαν Τήτζελ επέστρεψαν στο Χόλλυγουντ από το Λονδίνο. Τη Τζόαν Τήτζελ θα τη δούμε με φέτος στην ταινία «Κόλαση υπό το μηδέν», με τον Άλαν Λαντ.

● Η Μαρία Σύλ, η οποία πήρε πέρσι το βραβείο Αποστολής στις Κάννες, προσελήθη απ' τον Σασά Γκιτρί για να παίξει στην ταινία του «Ναπολέον» που γυρίζεται τώρα.

Η ΛΟΥΤΣΙΑ ΜΠΟΖΕ

Η Λουτσία Μποζέ πρόκειται να παντρευτεί τον Γουόλτερ Τσιάνο. Γνωρίστηκαν πριν από τέσσερα χρόνια όταν πρωταγωνιστούσαν μαζί σε μία ταινία. Τώρα η Λουτσία παίζει στη «Ζωή του Σούμπερτ» που γυρίζεται στο στούντιο της Ρώμης και ο Γουόλτερ Τσιάνο βρίσκεται στο Παρίσι όπου παίζει μαζί με την Μαρτίλ Καρόλ στην περίφημη «Νανά» του Ζολά. Ο χωρισμός όμως αυτός φούντωσε τον έρωτά τους και μία μέρα η Λουτσία Μποζέ πήρε το αεροπλάνο και πήγε για μία μόνο μέρα στο Παρίσι για να τον δει. Σ' αυτή την ήμερα ανέκαλυσαν πως δεν μπορούσαν να έχουν ο ένας χωρίς τον άλλον.

ΑΜΠΟΤ ΚΑΙ ΚΟΣΤΕΛΟ

Οι διασκεδαστικοί κωμικοί του αμερικανικού κινηματογράφου.

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ της Κινηματ. Σχολής

Για όσους ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη του κινηματογράφου στον τόπο μας θα τους ευχαριστήσουμε η είδηση ότι ο κ. Μαντούνης, γενικός γραμματέας της Ουνέσκο επέτυχε από τον οργανισμό αυτόν την ενίσχυση της Κινηματογραφικής Σχολής που λειτουργεί στην Αθήνα υπό την διεύθυνση του κ. Α. Σταυράκου. Συγκεκριμένα η Ουνέσκο θα άποστείλει ειδικευμένα στελέχη για την οργάνωση και διδασκαλία στη σχολή. Επίσης θα χορηγήσει και υποτροφία στους τελειοφοίτους όλων των κλάδων, ώστε να δελτιωθεί η ντόπια παραγωγή.

Οι είδησεις αυτές είναι πολύ ευχάριστες για όσους αγαπούν τον κινηματογράφο και ελπίζουν πως κάποτε θα δουν επί τέλους και μία ελληνική ταινία άρτια από κάθε άποψη.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Είναι ο τίτλος της ταινίας με την οποία ξαναγυρίζει στην οθόνη η Τζούντι Γκάρλαντ. Η ταινία αυτή είχε γυριστεί κι' άλλοτε με τον Φρέντερικ Μάρς και την Τζαννέτ Γκαίνορ. Τώρα μαζί με την Τζούντι παίζει ο Τζάιμς Μαίησον. Λένε, ότι πραγματικά με την ταινία αυτή γεννιέται ένα νέο άστέρι: Μία καινούργια και άγνωστη Τζούντι Γκάρλαντ.

«ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΙΝΔΙΚΗ ΚΑΡΥΔΑ»

Έτσι περιγράφει το κτένισμά της η όμορφη Τζην Σίμονς. Με το κτένισμα αυτό στην τελευταία ταινία «Μία σφαίρα σε περιμένει», που γυρίζει και στην οποία παίζει τον ρόλο της κόρης ενός γαιοκτήμονος. Η Τζην Σίμονς, που δεκαεφτά χρονών έπαιξε την Όφελια στην ταινία «Κ'Αυλετ» και έκτοτε την είδαμε σ' ένα σωρό άλλες ταινίες παίζει για πρώτη φορά τώρα σε ταινία σχεδόν κάου - μπόνι. Αλλά όπως φαίνεται και απ' αυτή τη φωτογραφία διατηρεί εξ ίσου καλά την ομορφιά και γοητεία της έστω και αν φορά ένα καρό πουκάμισο και παντελόνι.

Η Κυρά της Λίμνας

ΜΑΡΚΟΥ ΛΑΖΑΡΙΔΗ

Ο Μάρκος Λαζαρίδης, ως πέρσι ακόμα, δεν ήταν και πολύ γνωστός στους πνευματικούς κύκλους. Εισέβαλε όμως με πάταγο στη λογοτεχνία μ' ένα αξιόλογο διήγημα. «Ο Σταυρός του Νότου», μία συλλογή από διηγήματα, και καθιερώθηκε άμεσα ως συγγραφέας με δυνατό τάλαντο. Ο Λαζαρίδης είναι εγκατεστημένος στην Αιθιοπία, όπου εργάζεται ως δάσκαλος, και τα θεμάτα του, παρμένα από εκεί, έχουν πρωτόγονη δύναμη στη συλλήψη και άδρό γράψιμο.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ είχε ενέδει τρεις οργιές απ' το βουνό και πασπαλίζει μ' άσπρη νύχτα πάλιν τα νερόκαλαμα, τα δούρα και τ' αγριοκάραμα, που θρασυαυοί στην όχθη της λίμνας. Τα κοιμισμένα νερά της λής κ' είχαν πηξει σε στραφταλιστό μέταλλο. Τρο γύρω γαλάνιζε η σγουρή κορμιά των εύκαλυπτων. Η νύχτα ήταν όγρη και παγερή, όπως πάντα, στη λίμνα τούτη, που βρίσκεται δυο χιλιάδες μέτρα ψηλά απ' τη θάλασσα.

Η Όρσα έσφιξε το σάλι της κ' έκρυψε τα χείλια της στις διπλές του. Όταν μεσάνυχτα κ' εκείνη σεργιανούσε ακόμα στην ακρολιμνιά ολομόναχη. Μισούσε το μοναχικό της κρεβάτι. Ο ύπνος άργούσε πάντα ναρθεί. Πρώτος θάρχονταν ο πόθος να τη βασανίσει. Είχε αποκάμει πιά να μάχεται μαζί του. Χτές βράδι γελάστηκε κ' έπεσε χωρίς. Ένιωθε λίγο κουρασμένη κ' έλεγε πως θ' αποκοιμιόταν εύτως. Μα πέρασαν ώρες κι' ο ύπνος δεν έρχόταν. Στριφονούριζε στο στρώμα παλεύοντας να διώχνει κάθε τόσο τις δολιχές σκιές, που απλώναν λεία χέρια, ζωντανά χέρια, πάνω στο κορμί της. Τα χείλια της ανυπόμονα αφήνονταν λιγωμένα σε φίλια άσρα των έραστών. Πως να νικήσεις έναν έχτρο, σοφό σαν τη φύση, επίμονο σαν τη νύχτα, εφευρετικό σαν τη ζωή, παντοδύναμο σαν το Θεό;

Αναμερίζει τ' άγρια γιαιεμιά για να περάσει. Η λιπή ευωδία τους γίνεται παράξενα διεγερτική, καθώς ανακατεύεται με τη βαριά μυρωδιά της μουχλιασμένης μουτλής και της σπασμένης αγριάδας.

Μέσα στη νεκρά της σιωπής, η εφονική κραυγή του βατράχου, π' ανεβαίνει λαχναριστή στο πιο ψηλό σκαλί δρίσκει στην καρδιά της Όρσας το πραγματικό της νόημα. Ξέρει τι λέει εκείνη η κραυγή: Είναι έρωτικό κλέσους. Και σε λίγο οι φρενιασμένες κοφτές, υπερικές νότες, είναι το παραλήρημα της λαγνείας. Ό, τόσο χρόνια κοντά στη λίμνα έχει μάθει καλά τη γλώσσα των βατράχων, όπως και τη γλώσσα των πουλιών και των ζώων. Σε τούτο τον τόπο οι άνθρωποι μαθαίνουν εύκολα τις γλώσσες. Από μικρή άρχισε με τις υπηρέτριες να μιλά αμάρικα, αράτικα, κότικα. Έπειτα με την ιταλική κατοχή έμαθε Ιταλικά. Στο σπίτι της έρχονταν συχνά Γάλλοι, φίλοι των αδερφών της, που δούλευαν στη Γαλλο-

αιθιοπική Έταιρία των Σιδηροδρόμων, και μιλούσαν γαλλικά. Έτσι, σιγά σιγά, τάμαθε κι' αυτά. Είναι ώραια πάντα να καταλαβαίνεις το διπλό σου, όπως και να είναι, ακόμα και το ζώο, το πουλί και το βάτραχο. Αλλά τούτη την ώρα θα προτιμούσε να μη γνώριζε τη γλώσσα των βατράχων. Νοιώθει τη δική της μοναξιά δοριζ, άσηκωτη. Τα κουνούπια γύρω της χορεύουν, συνεφάκια σκοτεινά, τις δρασινές τους καντρίλιες στο φεγγαρόφωτο. Οι νερόκοτες κοιμισμένες στις όγρες φωλιές τους — νησάκια άμείρητα πάνω στ' ακίνητα νερά — παρσιμούν στον ύπνο τους. Πιο κεί ένα κοπάδι μπρεκατσινία πετάχτηκαν σφυρίζοντας, εαφνιασμένα από τα δηματά της, και χήθη-

Σεργιανούσε στην ακρολιμνιά ολομόναχη...

Αν στα νεροχόρτα. Σ' αυτή της φτάνει ανάκατη γλαλή από το χαριό των ίθαγενών, που βρίσκεται δίπλα στη λίμνα, δεξιά και ξερόβ, στην πλατεία δημοσία, που περνάει μπρός από το πανδοχείο της. Μακρινές φωνές και μεθυσμένα τραγούδια, βάραβαρ και μονότονα. Σδημένοι άχοι της χαμηλόφωνης αιθιοπικής κιθάρας, που είναι περισσότεροι έρωτικο μπουμπουρίσμα, παρά μουσική. Ρυθμικά τάν - τάν, επίμονα και κουραστικά. Κότικα

σουράβλια που τα παίζουν μερακλωμένα τσοπανόπουλα. Σκυλιά που γαυγίζουν τις ύαινες. Έρεει καλά τί γίνεται αυτή την ώρα στο χωριό που μυρίζει λιβάνι, υδρόμελι και κοπριά. Τό είδε να γεννιέται, να μεγαλώνει, ν' απλώνεται σ' άλειχνα στην πλαγιά του λόφου. Στα λασπόχτιστα, στοργυλά «του-κούλια» με τη μονακριβή μπασιά, κάτω από τη χαμηλή άχυροσκέπη, που μοιάζει σαν πελώριο χωνί, οι φαμελιές των ίθαγενών θα κοιμούνται μακά-ρια πάνω σε δερμάτα βοδιών, σκεπασμένες με χοντρές αντρομίδες, δίπλα από τα γιδο-πρόβατα και τα γελόδια. Η φωτιά στη γωνιά θάχει χωνέψει πιά. Οι άντρες θάκαι συναγμένοι σ' ά «τετισιμπέτ» — τα πιά των ίθαγενών — και θα μπρεκουλιάζουν, καθισμένοι στριμωχτά σε σανιδένιους πάγκους ή και κατάχαμα. Οι δι-σφορές «ουεζερ», οι ξεσίπωντες κυράδες που διατηρούν

Η Όρσα συλλογιέται με θλίψη τις ίθαγενείς κοπελλήτσες που περνάνε για γεροντοκόρες, αν δε βρουν γαμπρό έως τα δεκαπέντε τους χρόνια. Αυτή περπατάει στα τριανταπέντε κ' είναι άνυπνη ακόμα. Για τους ντόπιους είναι ακατάλλητο να ζει μία γυναίκα χωρίς άντρα. Είναι άνηκουστο σκάνταλο μία όμορφη κοπέλλα σαν την Όρσα να μαραινείται χωρίς έρωτα. Όλοι οι ίθαγενείς της το λένε: κι' ο διακητής, κι' ο δικαστής, κι' ο άστυνόμος του χωριού. Κ' η Όρσα το καταλαβαίνει πολύ καλά, απ' την πικρή γέψη που έχει στα χείλη, απ' την αδόστατη δίψα που έχει στην καρδιά. Η με-ναξιά είναι μία στρίγγλα που της πιπιλίζει το αίμα. Μα η ζωή είναι σκληρή, κ' η τύχη ανάποδη για μικρούς.

Σάν ήταν μικρή, όλοι τη λέγαν καλόμοιρα, πουχε πέντε αδερφούς. Την είχαν μονακριβή, μη στάζει και μη βρέζει. Καμέναν δεν τόλεγε πως θα παντρεύονταν όλα τ' αδέρφια της, θα σκορπίζονταν και θα μέναν, μετά το θάνατο του πατέρα της, έρημες με τη γριά τη μάνα της, έζυνε από το ποτό το φταχκό πανδοχείο του πατέρα της και με ό,τι κέρδιζε από το ράμνιο.

Η Όρσα καβατεί στα γετισμένα βρύα της ακρολιμνιάς, ακουμπάει το πρόσωπό της στα λεία της κι' αναμετράς, τα περσιμένα.

Ένα αλαφρό, αεράκι πύρε να φυσάει τόσο, όσο για να της ιναδευεί τα έσκα μωλλά, ν' ανατριχιάζει την άσημενα κορσάτα των νεράν και να θροίξει γλυκά τις νεροκαλινές. Σε λίγο οι βράνες κραιγιές της αγριόπατίας άπτεμιναν να παρουν την ησυχία της νύχτας. Η δούη του γετονικού χαριού, είχε λουφάξει. Πότε έγινε κι' όλος τριανταπέντε χρονών! Τα χρόνια κύλησαν χωρίς να τα καταλαβεί, σαν το νερό από τα δαχτυλί της. Με τη γνώμη των ίθαγενών είναι πιά γριά. Πρώτα άρχισαν οι γάμοι των αδερφών. Νά έτοιμάσει το σπίτι, τα δώρα, τα φαγιά, τα τραπέζια, όλα να είναι εν τάξει, να μη λείψει τίποτα, κι' όλα παρούσια, άχι μισκινικά πράματα.

Ζούσε τότε ο πατέρας, κ' ήταν μερακλής. Διοκόσιοι καλεσμένοι στους γάμους. Σ' όλους η Όρσα να παρσποθεί να τους βγάλει άσπροπόσωπους. Χρυσόχερα τη λέγανε, προκομμένη, νοικοκυρά. Έπειτα

Αρχίζουν οι γέφυρες. Τ' άνηψαν έρχονται τ' ένα ύστερ' από τ' άλλο. Σ' όλα ή "Όρσα θά δοηθήσει, στίς λεγωνίες, στά ξεσπυριάματα. Ξενύχτια στά νοσοκομεία. Δόστω να ράβει τά μαρμαριάρικα. Έκείνη να τά νταντεύει σάν άρρωστούσαν. Στά θαφτίσια άλλα έξοδο κι άλλοι κόποι. "Ας είναι καλά, την ύγειά τους νάχουμε! Δέ βαρυγκομάει ή "Όρσα γι' αυτά. Χαλάλι τους!

"Επειτα ήρθε ή μεγάλη άρρώστεια τού άδερφού. "Εξη μήνες στό νοσοκομείο, Νοσοκομεία ή "Όρσα. Νταντά τών δυό τού παιδιών. Η νύφη της μεταξωτή, μικροκάμψη, άρρώστησε κ' έκεινη. Η "Όρσα στάθηκε παλληκάρη πάλαιψε με τούς γιάτρούς, τούς κυνηγούσε, τούς φοβέριζε, τούς παρακαλούσε καί τόν έσωσε τόν άδερφό της από τού χάρου τά δούτια. Τώρα ζει καί βασίλευει. "Αλλά είναι μακρυνά με τή φαμελιά του. "Επειτα άλλα βασάνη με την άρρώστεια τού πατέρα της. Αυτάν δεν μπόρεσε να τόν γλυτώσει. Θεός σχωρέσ' τον! Μέσα σέ τόσα άπαυτά περιστατικά, πέρασαν τά χρόνια χωρίς να τά καταλάβει, χωρίς να τής μείνει καιρός να σκεφτεί καί τόν έαυτό της. Νόμιζε πως είναι άκόμα μικρή, πως έχει πολύ περιθώριο μπροστά της. "Ωσπου κάποια βραδυά είδε τίς πρώτες άσπρες τριχες στούς κροτάφους καί τίς πρώτες ρυτίδες στίς άκρες τών ματιών της. "Ηρθε τόσο ξαφνικά, τόσο άναπάντεχα, αυτή ή άποκάλυψη! Η φορητή λέξη χτύπησε σάν πεικούρι στό κρανίο της: Γερωντοκωρη. Οί νέοι πού την ήθελαν, έχον άλοι παντρευτεί. "Αλλοι πιά δεν την προσέχουν. Τά πληθωρικά στήθη της τή βαρύνουν. Τό κομρί της πάρχυνε, δείχνει πλαδαρό. Τό πρόσωπό της γέμισε πανίδες. Πάει ή όρσας της. Πρέπει να ξεδεύει πολλήν ώρα κάθε πρωί στόν καθρέφτη, γιά να μπορεί να παρουσιαστεί. Τώρα την κορτάζουν οί "Ιταλοί σωφρήτες με τίς λαδομένες χωρίστρες, τίς πρόστυγες φάτσες καί τίς μούρτικες χειρονόμιες, πού σταματούν γιά λίγο τά καμινίονα τους στό παιδοχείο της γιά να τσιμπήσουν κάτι. "Α πίνουν μία μπουκάλια μπύρας καί να σολοιάρουν μαζί της. Τους συχαίναται κι' σ' ατούς καί τά γλυκά καμπυλιμένα τους.

—Μπέλλα σινιορίνα!
—Σινιορίνα κόρα, καρίσσιμα!

Χίλιες φορές να πεθάνει, παρ'ότι, γριά, παρ'ότι περσε με δαύτους. Τό ρωμέικο φιλότιμό της τής δίνει τή δύναμη να τους κρατεί πάντα σ' άπόσταση, μ' όλο πού πολλοί άπ' αούτους είναι ώραία καλλιγράφα. Μελαμα παιδιά της Κωλαβρίας καί της Σικελίας, έσθθοί Μιλανέζοι καί μαριόλδες Βενετσιάνοι. Έχουν άπομεινεί οημάδια σ' αυτή τή χώρα, πού την κατάρχησαν καί την κυβέρνησαν άλλοτε, πού την πατούσαν καμαρωτό με τά χουσα γαλόνια, τ' άσπραφεσά πι-στολικά καί τά φτερά τους.

Τώρα σέρονονται γιά να ζήσουν, λυγίζουν τή μέση τους μπροστά στούς άλλοτινους σκολάβους τους. Κάθνας τους έχει σπιτώσει κι' από μία Ιθαγενή πόρνη, πού τού τρώει όλα, όσα κερδίζει από τή δουλειά του, σέ φουστάνια καί

στολίδια, καί τού τίς βρέχει κι' όλας. Μά μίπως τού είναι καί πιστή; Σάν φύγη αυτός, μπαμπογαίνουν στό σπίτι του οί Ιθαγενείς φίλοι της "κούζε-ρός" του, πίνουν τά ποτά πού αυτός άγόρασε, καί στραπατσάρουν τό κρεβάτι του. Η Ιθαγενής μόνο με τόν πατριώτη της φχαριστιέται.

Θυμάται ή "Όρσα πόσο γέλασε κάποια βραδυά, σάν άκουσε μία "κουζερό" να λήη στό "εμαρίτο" της:

— "Αριάντο, κόμμε φασιάρο νατάλε, σένζα γκροισμό-φωνο;

Δέν μπορούσε, βέβαια, ή άφεντιά της να κάμνη Χοιστού-γεννα δίχως γραμμόφωνο!

"Από τούς "Ιταλούς, λοιπόν, έμμε μακρυνά ή "Όρσα.

"Ηταν έπειτα καί οί Ιθαγενείς, πού στήλωναν άπάνω της τά μεγάλα μαύρα μάτια τους πού στό βάθος τους άστράφτε ο πόθος. Τό στόμα κλειστό, μά τά μάτια παρακαλούσαν. Τά μάτια την έγδυναν καί την έγλειφαν με τή φλόγα τού τροπικού ήλιου πού λάγγανε σκλα-βαινένη μέσα τους. "Ηταν στιγμές πού ένοιωθε να λυώνη σάν κερί από τήν πυρά τού-της της φλόγας. "Ολοι οί άντρες τού χωριού ήσαν έτοιμοι να πέσουν στά πόδια της, να σκοτωθούν γιά τήν αγάπη της, να πέσουν στή λίμνα να πνιγούν σ' ένα νόημά της. Τόξερε καλά πώς ήσαν ή λευκή κυρά της λίμνας καί τού χωριού. "Ηταν ή πραγματική κυβερνή-τρια τού τόπου, άφού καί ο διοικητής, κι' ο άστυνόμος κι' ο δικαστής κι' ο φορατζής κι' οί χωροφυλάκες, έκαναν θα-θείες, δίπλες καί τριδιπλες ύποκλίσεις μπροστά της.

Μά τί να τήν κάμνη τούτη τή δόξα; "Ηξερε καλά πως πίσω από τά ίκετευτικά βλέμματα καί τίς ευγενικές ύποκλί-σεις κρυβόταν σάν κατακθί-του πόθου, ή άγρια χαρά τού μελαψού θριάμβου, όταν κου-ρελιάζή την έπαρσι της λευκής φύλης. Η μαύρη ίαχη θα άνεβαίνει ως τά αύράνια γιά τό κουρέλιασμα τού λευκού κά-στρου. Καλύτερα να πέση στή λίμνα, παρ'ότι σ' αυτή τή υδρο-πη. Τί αξίζει ή ζωή χωρίς τι-μη κι' ύπόληψη; "Ενοιωθε μέ-σα της τόν έγωισμό να φουν-τώνη σάν κύμα καί να τήν πλημμυράη ολόκερη, να τής πυρώνη τά μάγουλα καί να τής άσπαλώνη τά μεύρα. "Όσο

είχε γερό τό μυαλό της δέ θα έπεφτε ποτέ. "Εκτός αν τρελ-λαινόταν...

"Ο πατέρας της τής διηγό-ταν, όταν ήταν μικρή καί την κανάκιζε στά γόνάτα του, πώς ή γενιά τους κρατεί από παλ-ληκαράδες πού φορούσαν φου-στανέλλα καί κρατούσαν κα-ρυοφύλι, πού ήταν περίφημοι καί σκοτώνονταν γιά τήν τιμή τους καί γιά τή λευτεριά της πατρίδας τους. Κι' οί γυναίκες τού ίδιου με τούς άντρες, ψυχα-μένες, άφοδες. Φορούσαν τή σεγκούνια καί τά φλωριά καί τή κεντημένη μεταξωτή ποδιά. Πάνω στά λαμπερά νερά της λίμνας βλέπει ή "Όρσα να περνά μία θεωρία λεβέντες φουστανέλλαδες, καί λυγρό-κορμες δλαχοτούλες. Πιάνουν-ται από τά χέρια καί χορεύουν τό τσάμικο. Πώς πηδάει εκεί-νος ο πρώτος, ο ψηλός, ο άν-τρεϊμένος! Βαζει τά δυό δά-χτυλα στά χείλη καί σφυράει. Θέ μου έσκισε τή νύχτα στά δυό τό σφύριγμά του. "Αναρί-γησαν οί καλαμιές, ταραχτήκε ή λίμνα ως τόν πάτο, αντίλα-λησαν γύρω τά βουνά.

Μά πώς δρέθηκε ή έκκλησιά εκεί, κι' ο αύλόγυρος καί τό πεζούλι γύρω, πού πάνω του καθόνται οί γέροι με τίς γκλί-τσες κι' οί γριές καί τά παι-δοπούλα; Τί βερμμένα έκείνα τά πλατάνια, τί βαθίσκισμα, κι' ή βρύση πού κεί με τήν πέ-τρινη γούνα καί τά πολυτή-χια, καί τό κελάρισμα τού νε-ρού! "Όπως τά παρσάττειν ο πατέρας.

Σκύβει από τό πεζούλι της έκκλησίας. Πά, πά! Τί χάσε! Θαρρεί πως βρίσκεται στά σύν-νεφα. Κάτω χάσκει, χίλια μέ-τρα βάθος, ή κοιλάδα της Με-γαλόπολης καί στή μέση σάν άσπρη λίμνη. "Εμεινε μονάχη. "Οχι, κάποιος είναι πίσω από τόν κουλουρισμένο κορμό τού πλατανιού. Η άσπρη φουστα-νέλλα του ξέξελε. Νάτος, πα-ρουσιάζεται σιγά - σιγά, έρχε-ται προς τό μέρος της. Τί λε-βεντικία περπατησιά! Είναι έκείνος πού χορεύε πρώτος, πού σφυρίζει κι' έσκισε τή νύ-χτα με τό σφύριγμά του. Χα-μογιάζει. "Εχει μαύρο μου-στακάκι σπαιμένο καί γαρύ-φαλο σ' αυτή.

— "Ηρθα, τής λέει. Μά πε-ρίμενες πολύ;

—Κουράστηκα να σε περι-μένω, καλέ μου. Γιατί άογησες τόσο; Τελείωσα τήν πάντα με τή «Μούσα στ' άκρογιάλι» ά-πό χρόνια. Ξεβώρισε κι' ή πε-ταετοβήκη στόν τοίχο με τά χελιδόνια καί τήν «Καλημέρα». Τίς βελουδένιες σου παντόφλες με τούς πανσέδες τίς τούτησε ο σκόρος. Η λιπή νυχτικά σου με τήν κόκκινη βελονιά σε καρ-τερεί διπλωμένη στό μπασούλο πού μυρίζει λεβάντα, πάνω στ' άσπρδρουχα με τίς νταν-τέλες καί τούς άντραντέδες. Πόσες νύχτες έπλεκα με τό πόμολο τή χαρά μας, κεντού-σα με τό βελονάκι τά ψηφία μας πάνω στίς μαξιλαροθήκες, έρραβα τά σεντόνια πού τύλι-γαν τήν αγάπη μας καί σέ συλλογιόμουν καί σ' έδλεπα νάρχεσαι... νάρχεσαι...

Κάθεσαι κοντά της, τής παίρνει τό χέρι μέσα στό δικό του καί με τ' άλλο τήν άγ-καλιάζει. Τή φιλεί στό στόμα. "Εκείνη άφίνεται μαγεμένη. Νοιώθει να θυβάη μαλακά σέ μία γλυκιά νάρκη, να παρα-λύουν τά μέλη της άπ' τή ζε-στασιά τού κορμιού τού. "Η τόσο μακρυνά προσονή της εύδαιμονίας της άφάνισε κάθε δισταγμό. Παραδόθηκε. Μά έά-φνου, μέσα στό δύθος, νοιώθει ένα δυνατό πόνό να τής έσκι-ζη τά σπλάγχνα, σάν ένα καυτό σίδερο να τή διαπερνάει. Ξυ-πνάει λαχταρισμένη καί βλέπει με τρόπο μία σκεπτική μορφή πάνω στό πρόσωπό της, δυό μάτια πού υπερούν φωτιές σάν τής ύαινας, κι' ένα στόμα να χύνει καφτή μπόχα ετέσις στά ρουθούνια της. Ρίχνει κραυγή ά-πελπισμένη: «Βοήθειασα!...»

"Η σιωπή της άπαντάει. «Σκύ-λε, φατιά να σε κάψη! Θά σε σκοτώσω!» Κάνει να τόν τινά-ξη από πάνω της, μά της κρα-τάει γερά τά μπράτσα, τήν έ-χει καρφωμένη στή γή. Σπαρ-ταρεί, ούρλιαζει, δριίζει. Τού κάκου. "Εκείνος δεν τήν άφί-νει. "Ο μαύρος σπόρος πλημ-μυράει στήν έαυθή γή της. Ξεφρενισμένη άγκομαχάει. Τί-γριςσα έχει γίνει, γυρεύει να τόν έσκιση, να τόν κατασπα-ράξη. "Όμως ο μαύρος είναι πιο δυνατός. Τό βάρος τού πε-λώριου κορμιού του τήν έζου-θενώνει. Καθώς σέ λίγο τρα-βιέται από πάνω της καί τής λευτερώνει τά χέρια, τόν ά-πάζει από τά βάρβαρα μαλλιά του καί τόν άναποδογυρίζει. Πετιέται όρθή, σκύβει λυσσα-σμένη, άδράχνει ένα λιθάρι καί τόν χτυπάει στό κεφάλι. Μ' όση δύναμη τής δίνει ή άπελ-πισία της. Τόν χτυπάει πολ-λές φορές. "Ο μαύρος, τρελλά-μένος από τόν πόνο, τινάζεται σά λαβωμένος πάνθηρας καί τήν γαντζώνει από τό λαιμό. Σφίγγει τά δάχτυλά του σέ σιδερένιο βρόχο, τή σφίγγει, τή σφίγγει... Τά μαλλιά της κυματίζουν σάν άχρη φλόγα στό φεγγαρόφωτο, καθώς τήν ταραίζει. "Επειτα τήν έαπλώνει στά βρύα. Η μορφή της πα-γώνει σέ μία τρομαχτική σύ-σπασι. Τά μάτια της, φορητά ξεπεταγμένα από τίς κόγχες, γυαλίζουν αλλόκοτα, σκιαχτόα.

"Ο μαύρος στέκεται όλόρ-θος, ασάλευτος, πάνω στό ά-ψυχο σώμα της καί ψάχνει να βρή στό σκοτεινιασμένο μυα-λό του τό πώς θα κόμνη τό τρομερό έγκλήμα του. "Αν τόν πιάσουν, ή κρεμάλα τόν περ-

— "Είδες, μπαμπά, φέτος έχουμε μία δασκάλα με τήν καινούργια γραμμή τού Ντιόρ. τό «φλάτ - λούκη»!...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στήν επόμενη

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡ. ΕΥΡΩΠΗ

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ, ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ • Η ΜΠΥΡΑ ΠΟΥ ΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΙ • ΩΣ ΤΟ . . . ΠΡΩΙ • ΣΤΟ ΟΜΠΕΡΑΜΜΕΡΓΚΑΟΥ ΟΠΟΥ ΠΑΙ-ΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ • ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΘΗΡΕΣΙΑΣ

Μόναχο

Στίς όκτώ τό πρωί φεύγουμε άπ' τό Σάλτσμπουργκ καί ύστερα από μία όνει-ρώδη διαδρομή, άνάμεσα από καταπράσι-να λειβάδια, φτάνουμε στήν πρωτεύουσα της Βαυαρίας, τό Μόναχο, τήν πατρίδα τού πρώτου βασιλιά τών Έλλήνων, τού "Οθωνα.

Οί έκδρομείς ξεχύνονται σάν μελίσσι παντού γιά να προφτάσουν να τά δουν ό-λα: στίς έκκλησίες, στά μουσεία, στά κα-ταστήματα νεωτερισμών, στά ξακουστά καφενεία. "Εχουμε τόσα να θαυμάσουμε σ' αυτή τήν πόλι, πού σάν φοινίκας ξα-ναγεννήθηκε άπ' τήν τέφρα τών έρειπίων τού πολέμου, γιά να γίνη μία συγχρο-νισμένη ευρωπαϊκή πόλις.

"Αφού έγκατασταθήκαμε στό ξενοδοχείο πηγαίνουμε γιά φαγητό στό όνομαστό ρε-στοράν «Παλάτι της μύρας», ένα τερά-στιο μέγαρο τριόροφο. γοτθικό ρυθμό.

Σέ τούτο τό κέντρο ή μύρα κυλάει σάν ποτάμι άπ' τό πρωί ίσαμε τό...πρωί. Στίς τεράστιες αίθουσες, έπιπλωμένες με φαρδιά τραπέζια από χοντρό ξύλο, χω-ρίς τραπεζομάντηλο, ή μύρα τρέχει ά-φθονη μέσα σέ ποτήρια από γκριζά πορ-σελάνη. Η μύρα εδώ πίνεται «ξεροσφύ-ρι», χωρίς μεζέ, χωρίς τίποτα, με μόνη συνοδεία τούς ήχους μίας διαβολικής τζάζ, πού σέ σπρώχνει με τούς τρελλούς ρυθμούς της, να τής περισσώτερο.

Καθώς περνούμε ρίχνουμε ένα διαστι-κό βλέμμα στίς τεράστιες σάλες τού ισό-γειου, πού είναι κατάμεστες από ζευγά-ρια. Γυναίκες καί άντρες στυπτι στό με-θύσι, φωνάζουν, τραγουδούν, χαλούν κυρι-ολεκτικά τόν κόσμο.

Στήν τραπεζαρία πού έχει κρατηθή γιά μας, μάς περιμένουν με χαμόγελο οί εύ-γενικές νεαρές σερβιτόρες να μάς περι-ποιηθούν. Η τροφή είναι σχεδόν ή ίδια, όπως καί στήν Αυστρία: σνίτσελ, σουπα κι' ένα ωραίο γλυκό στό τέλος. Τρώμε διαστικά καί παίρνουμε τό αυτοκίνητο να θαυμάσουμε τά άξιοθέατα.

Μένει. Τό ξέρει καλά. Στρέφει καί κυττά-ζει τή λίμνα. Η λίμνα είναι θαθεία. "Ε-κει, εκεί να τή ρίξη. Σκύβει καί παίρνει στήν άγκαλιά του τή νεκρή λευκή γυναί-κα καί προχωρεί προς τά νερά. Τό πόδια του βουλιάζουν στή λάσπη, κολλούν, άλ-λάζει με κόπο τά βήματά του. Τό νερό άνεβαίνει στά γόνάτα, στή μέση, στό στή-θος, έτοιμάζεται ν' αφήση τό βάρος πού κρατεί καί να γυρίση στή στεριά. Μά σ' ένα δήμε άκόμη τά πόδια του χάνουν τό έδαφος. Βυθίζεται άξαφνα σέ λάκκο άπα-το. "Αφίνει τό πτώμα καί παιδεύεται να βγή στήν έπιφάνεια. "Αδικά αγωνίζεται. Τά πόδια του είναι υπερδεμένα σ' όγρά σκονιά πού τόν κρατούν δεμένο στήν πα-γερή άγκαλιά της λίμνας. Δέν θα τόν έα-ναδόσουν στή στεριά. Η λίμνα είναι στο-χειωμένη, γεμάτη ρουφήτρες.

Τό πρωί πετάρizan κακορίζοντας, οί νε-ρόκοτες πάνω στά πράσινα νερά, οί άγρι-όσπιτες δουτούσαν άνύποπτες γυρεύοντας σκυληκία να χορτάσουν, οί έγκρέτες γυά-λιζαν τά κάτασπρα φτερά τους με λίπος γιά ν' άσπράσουν σά χιονάτα λουλούδια στόν ήλιο, κι' ο μεγαλόσωμος πελεκάνος άργάλλει στά νούφαρα, σοβόρος κι' έπί-σημος, όπως κάθε μέρα, όπως πάντα. Τί-ποτα δέν άλλαξε στή λίμνα. Η ζωή κυ-λούσε στό συνηθισμένο ρυθμό της. Μόνο λίγο παρβενικό αίμα μαυρίζει πάνω στό βελουδένιο πούσι της άκρολιμνιάς.

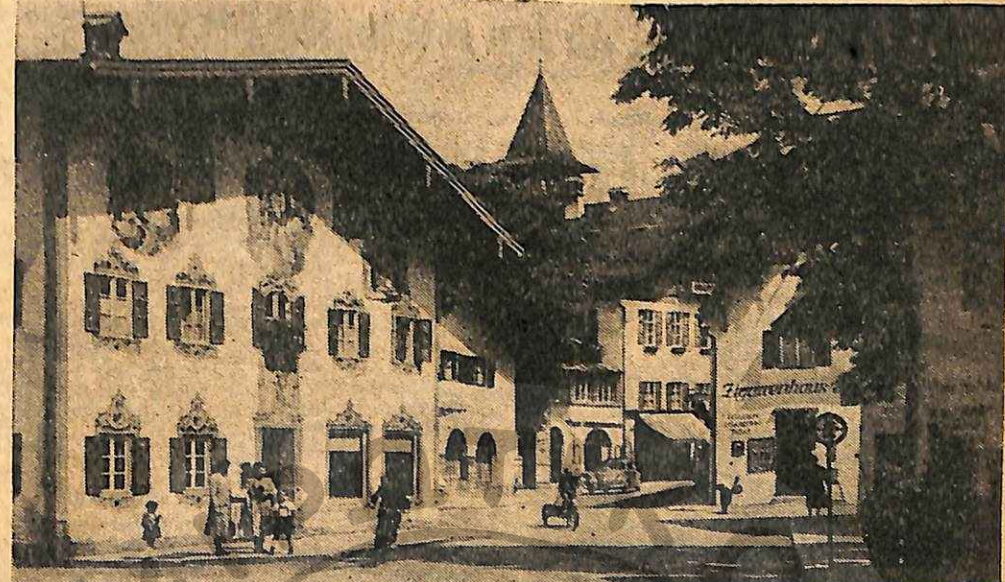
ΜΑΡΚΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

στόν μικρό αυτό τόπο τής γαλήνης καί τής ψυχικής άπολυτρώσεως...

"Ινσμπρουκ

Μία γαληνεμένη μικρή πόλι, σκαρφα-λωμένη στούς πρόποδες τών Τυρολικών "Αλπεων. "Ενα παραδείσιο κομμάτι γής, πού σ' αίχμαλωτίζει με τήν όμορφιά του. Οί φαρβείοι δρόμοι είναι σκεπασμένοι ά-πό δέντρα. Τά δουνά χιονισμένα — στή μέση τού καλοκαιριού, με καταπράσινες πλαγιές. "Ο "Ιν, ο όμορφος παραπότα-μος τού Δούναβη ξετυλίγεται σάν γαλά-ζια ταινία πλαισιωμένη από καταπράσι-να γραφικά τοπία πού συνθέτουν μία μο-ναδική άρμονία χρωμάτων. Τό αυτοκρατο-ρικό άνάκτορο πού δεσπόζει, καί τά με-γάλα όμορφα σπήτια του, όλα αυτά σου γεμίζουν τήν ψυχή λυτρωτικά συναισθή-ματα.

Φυσικά, ή πρώτη μας έπίσκεψη γίνεται στόν «Πύργο», όπου καθηλωνόμαστε γιά πολλές ώρες. Η αίθουσα τών «Γιγάντων» προκαλεί τό θαυμασμό μας. Η αίθουσα αυτή περικλείει ένα μέρος από τήν ιστο-ρία τού οίκου τών "Αψβούργων. Είναι ή αίθουσα τών έσθρών, όπου ή Μαρία-Θε-ρεσία, ή μεγάλη αυτοκράτειρα καί «εύγε-νης μήτηρ» δεχόταν τούς ευγενείς. "Αντί-κρου στήν είσοδο υπάρχει ένα θαυμάσιο πορτραίτο της καί ολόγυρα στούς τοί-χους τά πορτραίτα τών παιδιών της, άνα-μεσα στά όποία ξεχωρίζει τό πορτραίτο

• Μία γραφική γωνιά τού "Ομπεραμμεργκάου.

τς πολυτελές στ' αυτοκίνητα πού κυκλο-φορούν εδώ. Είναι όλα άπλά, λιτά, όχη-ματα άτομικά ή όμαδικά γιά να έξυπρε-τήσουν τίς ανάγκες ενός πολυάσχολου, πολυάσχολου καί πρακτικού κόσμου, πού άδιαφορεί γιά τήν επίδειξι.

"Ομπεραμμεργκάου

Τό άλλο πρωί ξεκινάμε γιά τό "Ινσ-μπρουκ. Στό δρόμο, ξεκόβουμε λίγο γιά να περάσουμε άπ' τό "Ομπεραμμεργκάου, στή "Ανω Βαυαρία, μία μικρή κομμάτι, γνωστή σ' όλο τόν κόσμο γιά τό λαϊκό της θέατρο, στό οποίο κάθε δέκα χρόνια γίνεται ή άναπράσσι τών Παθών τού Χριστού. Η πρώτη παράτασι δόθηκε στά 1634 εις εύγνωμοσύνη προς τή θεία δύ-ναμι, έπειδή σώθηκε το χωριό από μία με-γάλη έπίδημία πανώλης. Στήν άναπαρά-σασι αούτοι όλοι οί ρόλοι παίζονται από κατοίκους της μικρής κομπούλεως, αύ-τούς τούς ίδιους πού βλέπουμε τώρα με τά βιβλικά τους πρόσωπα να κυκλοφορούν στούς δρόμους. "Απλοί, άνεπιτήδευτοι, μάς χαμογελούν. Στίς προσόψεις όλων τών όμορφων σπιτιών τους με τ' άνθοστο-λισμένα παράθυρα, άποθυμάζουμε τοιχο-γραφίες με βιβλικές σκηνές. "Αλήθεια, πόσο θα ήθελα να μείνω μερικές ημέρες

της Μαρίας "Αντουανέτας, τής βασίλισ-σας της Γαλλίας, πού ήσαν καί ή πιο μι-κρή της κόρη καί πού τήν άποκεφάλισε ή Γαλλική "Επαναστάσι.

"Αφού γυρίσαμε όλες τίς αίθουσες, πη-γαίνουμε να θαυμάσουμε καί τήν όνομα-στή έκκλησία τών άνακτόρων. Εύτυχώς είναι Κυριακή κι' έτσι μάς δίνεται ή ευ-καιρία να παρακολουθήσουμε τή μεγάλη λειτουργία.

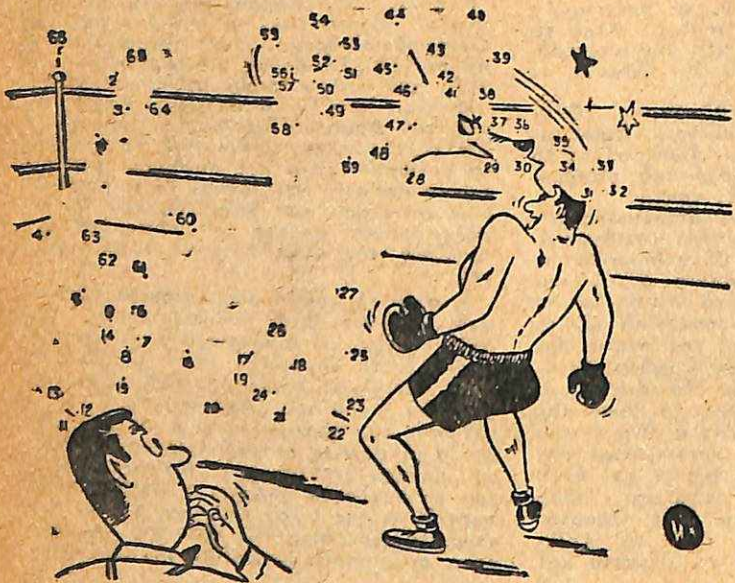
Πλήθος κόσμου. Τυρολέζοι με τό φτε-ρωτό καπέλο τους στά χερσία, Τυρολέζες με τήν τοπική τους φορεσιά καί τουρί-στες κάθε φυλής καί χρώματος. Τό με-γάλο κεντάριο στή μέση, φτιαγμένο στή μνήμη τού Μαξιμιλιανού τού Α', έπιβά-λεται στό θεατή με τήν άφθαστη μεγαλο-πρέπειά του. Τό περιβάλλον είκοσιόκτώ ύπερφυσικά μπρούτζινα αγάλματα με πα-νοπλίες — έργο τού 16ου αιώνα — πού τά θαυμάζεις γιά τήν λεπτότητα καί τήν καθαρότητα της τέχνης τών.

Δέν παραλείπουμε να έπισκεφθούμε καί τό μουσείο Λαϊκής Τέχνης τού Τυρόλου, ένα είδος σάν τού δικού μας μουσείου Μπενάκη.

"Εδώ είναι ο τελευταίος σταθμός τού ταξιδιού μας στή Γερμανία. "Ετοιμαζόμα-στε νιά τήν "Ιταλία.

ΚΛΕΜΑΝΣ ΜΠΟΡΕΓΚΑΡ— ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

• Αν ενώσετε τους αριθμούς, από το 1 ως το 66 θα δήτε μια εικόνα, που θα σας κάνει να γελάσετε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Οι λύσεις στη σελ. 66)

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

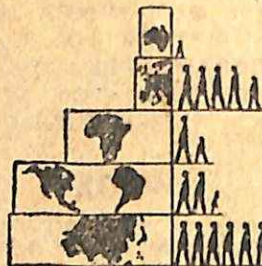
Ένα καράβι φεύγει κάθε πρωί απ' τη Χάρδη για τη Νέα Υόρκη και την ίδια στιγμή κάθε μέρα φεύγει ένα καράβι από τη Ν. Υόρκη για τη Χάρδη. Το ταξίδι κρατάει ακριβώς 5 μέρες, δηλαδή 5 φορές 24 ώρες.

Αν ταξιδεύατε με ένα από αυτά τα καράβια πόσα καράβια θα συναντούσατε κατά το ταξίδι σας;

ΑΙΝΙΓΜΑ

Το πρώτο μου είναι σύνδεσμος της αρχαίας. Το δεύτερό μου μέρα. Κι' έλο μαζί λουλούδι εκλεκτό.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΙ

Η Γη, όπως ξέρετε, αποτελείται από πέντε ηπείρους. Πιθανόν όμως να μη ξέρετε τί έκτασι έχει ή κάθε μία από τους κατοίκους.

Η Αυστραλία, η πιο μικρή, έχει έκτασι 8,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα και 9 εκατομμύρια κατοίκους (1 κάτοικο σε κάθε τετρ. χιλ.). Η Ευρώπη, 9,5 εκατομ. τετρ. χιλ. και 467 εκατ. κατοίκους (48 κάτοικοι σε κάθε τετρ. χιλ.). Η Αφρική 28 εκατ. τετρ. χιλ. και 138 εκατ. κατοίκους (4 κάτοικοι σε κάθε τετρ. χιλ.). Η Αμερική 43,1 εκατ. τετρ. χιλ. και 233 εκατ. κατοίκους (5 κάτοικοι σε κάθε τετρ. χιλ.). Η Ασία 44 εκατ. τετρ. χιλ. και 1032 εκατ. κατοίκους (23 κάτοικοι κατά τετρ. χιλ.).

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

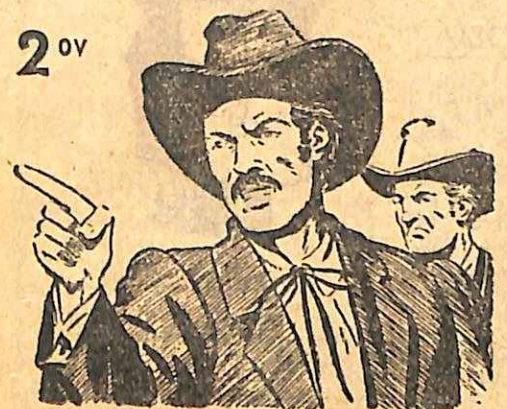

Ο Άρλεκίνος είναι ένα κωμικό πρόσωπο του Ιταλικού θεάτρου. Πιθανόν, κάποια από αυτά, να ντυθήκατε κι' εσείς Άρλεκίνοι. Μα ξέρετε την ιστορία του; Ο Άρλεκίνος ήταν ένας φτωχός νέος που ζούσε στο Μπέργκαμο της Ιταλίας. Ήταν ένας ζωηρός, εύθυμος και έξυπνος τύπος. Κάποια αποκορύφω, οι φίλοι του ήρθαν, μεταμφιεσμένοι, να τον πάρουν για να πάνε να διασκεδάσουν. Μα δρῆκαν τον Άρλεκίνο να κλαίει με μαύρα δάκρυα: ο νέος δεν είχε κατορθώσει να βρή τα χρήματα για να φτιάξει ένα κοστούμι αποκορύφω. Οι φίλοι του τότε είχαν μια ιδέα. Πήγαν και μάζεψαν όλα τα κομμάτια πουχαν μείνει από τα δικά τους κοστούμια. Η μητέρα του Άρλεκίνου τα πήρε, τάκωψε μικρά τετράγωνα κι' έφτιαξε ένα πολυχρόμο κοστούμι. Ο Άρλεκίνος έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του. Η ευθυμία του και το πρωτότυπο κοστούμι του έκαναν όλο τον κόσμο εκείνη την αποκορύφω να τον προσέχουν. Τον επόμενο χρόνο πολλοί τον μιμήθηκαν. Στο τέλος έγινε θρύλος και θέατρο.

Ένα φίλμ σε 3 συνέχειες για τα παιδιά

Η ΒΑΦΤΙΣΙΜΙΑ ΤΟΥ ΣΕΡΙΦΗ

2^{ον}

Ένας άνθρωπος όχι καλός: ο Ρέντ

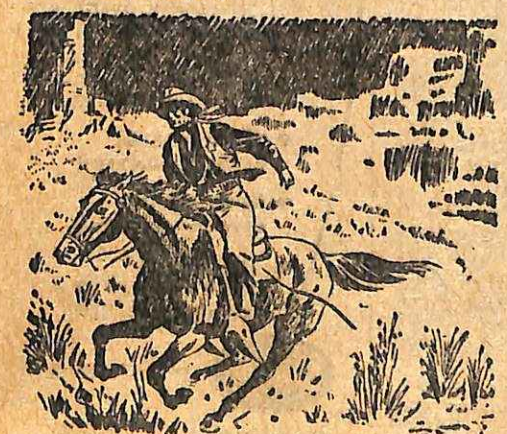
Ο ίδιος δεν μπορούσε να φύγει από το Χιλμαρίλλο, γιατί η χρονιά του ως σερίφη είχε τελειώσει και έπαιτα από δυο μέρες ήταν να γίνουν εκλογές για να βγει καινούργιος σερίφης. Ο αγώνας που έδινε ο Τζαίμς Χάλλ ήταν σκληρός γιατί εκτός από τον ίδιο είχε βάσει και υποψηφιότητα κι' ένας άνθρωπος όχι καλός: ο Ρέντ Μάσμαν.

Ο Ρέντ Μάσμαν ήταν πλούσιος, μα είχε αποκτήσει την περιουσία του με ύποπτες δουλειές. Οι κάτοικοι του Χιλμαρίλλο δεν τον αγαπούσαν, μα τον φοβόντουσαν. Ο Μάσμαν ήταν ικανός για όλα. Τώρα, το αξίωμα του σερίφη, του αστυνόμου, το ήθελε για να μπορέσει πιο εύκολα να πετύχει τους σκοτεινούς σκοπούς τους.

Μολονότι όμως ήταν απησχολημένος με τις εκλογές ο σερίφης δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά του που θαρχόταν ή βαφτισιμιά του. Κι' έτσι όλο το Χιλμαρίλλο ήξερε τον έρχομό της Σύλβιας.

Ο Τζαίμς Χάλλ ηγαινοέρχεται μέσα στο γραφείο του. Νυχτώνει και, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, ο Σάμ Κάννινγκ έπρεπε τώρα και μια ώρα να είχε φτάσει. Βγήκε έξω, σέλωσε το αλογό του — ένα μεγάλο μαύρο αλογό που το φώναζε «Θύελλα» — για να πάει σε προϋπάντησι της βαφτισιμιάς του. Εκείνη τη στιγμή φάνηκε το άμαξι του Σάμ, που έρχόταν με μεγάλη ταχύτητα. Αμέσως ο Τζαίμς είδε ότι ο οδηγός ήταν μόνος.

Σάμ! Η μικρή; Ο Σάμ Κάννινγκ πήδηξε από το κάθισμά του. Στο μάγουλό του είχε αίματα. Είσαι τραυματισμένος; Τί συνέβη; Μίλα, λοιπόν! Ο Σάμ Κάννινγκ διηγήθηκε με συντομία τί είχε συμβεί.

Σπηρούνισε τ' αλογό του κι' έφυγε...

— Στην αρχή νόμισα πως ήταν από τους «εκτός νόμου», συμπέρανε ο Σάμ. Μα από τη φωνή τον αναγνώρισα τόν ένα από αυτούς. Ήταν ο Ρέντ Μάσμαν.

— Το υποψίασθηκα, απάντησε μονάχα ο Τζαίμς Χάλλ.

Πήδηξε πάνω στη σέλα, σπηρούνισε το αλογό του κι' έφυγε καλπάζοντας.

Τη Σύλβια την είχαν οδηγήσει σ' ένα αγρόκτημα. Την είχαν κλείσει σε μια καμαρούλα πολύ σκοτεινή. Δεν την είχαν κακοποιήσει, μόνο της είχαν δέσει τα χέρια πίσω από την πλάτη και της φίωσαν το στόμα. Πέρασε μια ώρα. Η Σύλβια άκουγε κάποιον να σιγοτραγουδά στο γειτονικό δωμάτιο. Δεν φοβόταν τώρα, μα την κατείχε ένα είδος αγωνίας. Εύχονταν να έρθη ο νονός της, αλλά ταυτόχρονα φοβόταν τον έρχομό του. Μηπως οι κάποιοι τη χρησιμοποιούσαν για να στήσουν παγίδα στον Τζαίμς Χάλλ;

Μια πόρτα άνοιξε. Βήματα ακούστηκαν. Η καρδιά της μικρής άρχισε να χτυπά γρήγορα όταν άκουσε το δεσφοφύλακα της να φωνάζει χαρούμενα:

— Καλησπέρα, σερίφη! Σε περίμενα. Πού είναι η μικρή που άφηγες, Ρέντ Μάσμαν; ρώτησε ξερή η φωνή του Τζαίμς Χάλλ.

Ο Ρέντ Μάσμαν παρατήρησε ειρωνικά: — Τί διαστρεβλός που είσαι, Τζαίμς! Ας μιλήσουμε, όμως, καθαρά! Αύριο θα

Της έδεσαν τα χέρια και τη φίωσαν.

γίνουν οι εκλογές. Ξέρεις πως θέλω να βγω. Αν αποσύρσει την υποψηφιότητά σου θα εκλεγώ σερίφης και θα σου επιτρέψω το κορίτσι.

Είσαι καθαρίμα, Ρέντ, είπε ο Τζαίμς Χάλλ. Αν εκλεγής σερίφης ο τόπος θα παραδοθή στους «εκτός νόμου», που άξιος αρχηγός τους είσαι εσύ. Δεν δέχομαι.

— Η μίς... Σύλβια, δεν την λένε; Η μίς Σύλβια κινδυνεύει να πεθάνει από την πείνα, αν δεν της ανοίξεις την πόρτα της φυλακής της, Τζαίμς.

— Μη ξεχνάς πως είμαι ακόμα σερίφης, Ρέντ. Μπορώ να σε συλλάβω.

Ο Ρέντ έσκασε στα γέλια. — Η συζήτησίς μας δεν έχει μάρτυρες, Τζαίμς. Μπροστά στο δικαστήριο θα τ' αρνηθώ.

Ο Σάμ Κάννινγκ αναγνώρισε τη φωνή σου.

— Όλες οι φωνές είναι ίδιες!

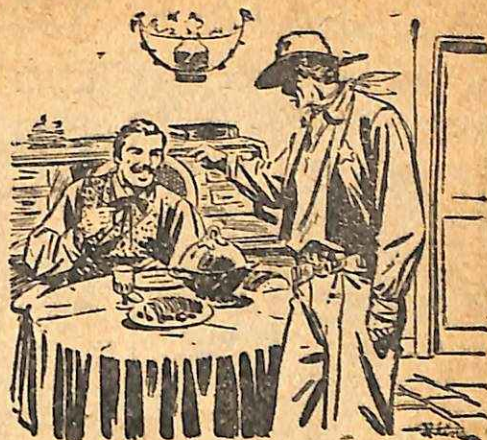
— Καλά! Ρέντ Μάσμαν θα κάνει έρευνα στο κτήμα σου.

Ακούστηκε ένας ξερός και μεταλλικός κρότος.

— Εί! έφθεσε ήσυχο το πιστόλι σου! φώναξε ο Ρέντ Μάσμαν. Το βλέπεις πως είμαι άσπλος!

— Τράβα μπροστά, είπε ο Τζαίμς Χάλλ. Δείξε μου όλα τα δωμάτια.

— Καλά, έλα! είπε γκρινιάρικα ο Ρέντ. Τα δωμάτια τους απομακρύνθηκαν. Μια πόρτα άνοιξε. Ύστερα, εσφινικά, ένας πυροβολισμός. Ένας θόρυβος από πάλη, βλαστήμιες, φωνές. Ανημπρη να κάνει τίποτε ή Σύλβια, ένοιωθε τον ιδρώτα να τρέχει στο μέτωπό της.

— Μη ξεχνάς πως είμαι ακόμα σερίφης.

— Τον δέσαμε, έπί τέλους! φώναξε κάποιος. Τί μπράτσα μαρβέ που έχει. Παρά λίγο να μάς καθαρίσει όλους!

Βήματα πλησίασαν στο δωμάτιο της Σύλβιας. Το κλειδί έτριξε μέσα στην κλειδαριά και ή πόρτα άνοιξε. Οι κακοποιοί πέταξαν μέσα στο δωμάτιο, δεμένο χειροπόδαρα τον Τζαίμς Χάλλ. Αμέσως αυτός είδε τη Σύλβια και βέλησε να την καθυστερήσει.

— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου. Δεν θα μάς κρατήσουν πολύ, αυτοί οι ληστές!

Είκοσι τέσσερις ώρες μού φάνουν, Τζαίμς! είπε σαρκαστικά ο Ρέντ Μάσμαν. Αρκεί αύριο να μη παρουσιαστής στις εκλογές.

Κι' έκλεισε την πόρτα. Τα δῆματά του απομακρύνθηκαν.

— Ελπίζω να κεράσης τώρα, αφεντικό, είπε ένας από τους ανθρώπους του.

— Και βέβαια, αμέσως, είπε ο Ρέντ. Μια πόρτα έκλεισε και έπειτα έγινε σιωπή. Ύστερα καθάλκεψαν τ' αλογα κι' εξαφανίστηκαν μέσα στη νύχτα.

— Φτωχή μου Σύλβια, σε τί σφηκοφυλῆ έπεσε! είπε ο Τζαίμς Χάλλ. Δε σε κακοποίησαν, τουλάχιστο, αυτοί οι ληστές; Α, μα είσαι φιμωμένη. Αφού τα πόδια σου είναι ελεύθερα, έλα από πίσω μου και πλησίασε το πρόσωπό σου στα χέρια μου. Μολονότι είναι δεμένα, θα προσπαθήσω να σου λύσω το μαντίλι.

Ένα λεπτό αργότερα, ή Σύλβια μπορούσε να αναπνεύσει ελεύθερα.

— Μα για όνομα του Θεού, νουνέ, έτσι κακοί είναι όλοι οι άνθρωποι εδώ στο Τέξας;

— Εξοφάνιστηκαν μέσα στη νύχτα.

Μ' όλο που ή κατάσταση ήταν δύσκολη, ο Τζαίμς δεν μπόρεσε να μη γελάσει.

— Όχι, εύτυχώς! Οι κακοί σαν τον Ρέντ Μάσμαν είναι λίγοι. Αυτοί οι λίγοι όμως μπορούν να βλάψουν πολύ! Ο Ρέντ θα εκλεγῇ αύριο σερίφης! Κανένας δεν ξέρει ότι είμαι εδώ μαζί σου. Ούτε στον Τζιμ Κάννινγκ δεν είπα πού πήγαινα. Κι' ο Τζιμ μπορεί να είναι γενναίος, μα δεν είναι πολύ έξυπνος για να το σκεφτεί.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο τεύχος.

ΠΑΠΑΔΙΤΣΑ

ΤΟ «ΖΩΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Την ξέρετε την παπαδίτσα; Είναι ένα μικρό συμπαθητικό έντομο κόκκινο με μαύρες βούλες. Ανηκει στην οικογένεια των κολεοπτέρων, όπως τα λένε στη φυσική. Τις παπαδίτσες θα τις δῆτε την άνοιξη ν' ανεβοκατεβαίνουν στα λουλούδια. Αν βάλετε μια πάνω στο χέρι σας, ή παπαδίτσα θα προχωρήσει ως την άκρη από τα δαχτυλά σας και θα πετάξει.

Τις παπαδίτσες τις απομιμούνται σε δαχτυλίδια, σε καρφίτσες και τελευταία σε τσιμπιδάκια για κοριτσάκια. Στη Γαλλία το έντομο αυτό το λένε «Ζωο του Θεού», γιατί κάποτε μια παπαδίτσα έσωσε έναν άθωο από το τσεκούρι του δήμιου.

Ακούστε την ιστορία του. Συνέβη στο Παρίσι στις αρχές του 11ου αιώνα. Ένας νέος συνελήφθη σαν ένοχος της δολοφονίας του αφεντικού του και, παρά τις διαμαρτυρίες του ότι είναι άθωος, καταδικάστηκε σε θάνατο.

Ένα μεγάλο πλήθος είχε μαζεμένη γύρω από το κρῖωμα για να παρακολουθήσει την

εκτέλεσι. Τη στιγμή όμως που ο δήμιος σήκωνε το τσεκούρι του για να κόψει το κεφάλι του καταδίκου, μια παπαδίτσα πήγε και κάθισε στο λαιμό του νέου. Ο δήμιος άφησε το τσεκούρι του και έβλεπε με το δαχτυλό που την παπαδίτσα. Αυτή έκανε δυο γύρους στον αέρα και πήγε κατόπι και ξανακάθισε στο λαιμό του νέου. Ο δήμιος την ξανάβλεπε και πήρε στα χέρια του το τσεκούρι. Μα τότε από το πλήθος βγήκε ένας άνθρωπος και φώναξε στο δήμιο:

— Στάσου.

Ο δήμιος άφησε για τρίτη φορά το τσεκούρι του.

Ο άνθρωπος πουε φωνάζει ήταν ο βασιλιάς Ροβέρτος ο Εύσεβης, που του άρεσε, πολλές φορές ν' ανακατευτεί με το πλήθος μεταμφιεσμένος.

— Του χαρίζω τη ζωή! πρόσθεσε ο βασιλιάς.

Ο Ροβέρτος είχε εξηγήσει την επέμβασι της παπαδίτσας σά θέλημα του Θεού.

Και πραγματικά, έπειτ' από δυο μέρες ανακαλύφθηκε ο πραγματικός ένοχος κι' από τότε ο γαλλικός λαός λέει την παπαδίτσα «Ζωο του Θεού».

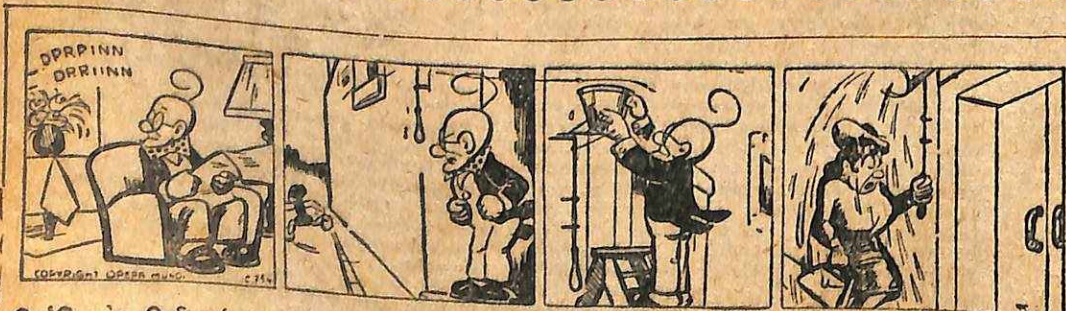
Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ... ΨΑΡΑΣ

Ένας κυνηγός, στο Μαρόκο, καθώς τριγύριζε στην έσοχή για να βρή κανένα θήραμα, είδε εσφινικά τα φύλλα ενός δέντρου να κουνιούνται περιεργα. Αμέσως σημάδεψε και πυροβόλησε. Πόση θυω ήταν ή εκπληξι του όταν αντί για πουλί είδε να πέφτη στη ρίζα του δέντρου ένα αρκετά μεγάλο... ψάρι που σπαστορούσε ακόμα παρά τα βόλια πουχε φάει. Η εξήγησι δεν άργησε να του δοθή:

Εκεί περνούσε ένα ποτάμι. Ήταν ένα από τα μεγάλα εκείνα ποτάμια, που στα νερά τους τρέφονται και ζουν πολλά ψάρια. Καί, γι' αυτόν άκριβώς το λόγο, πολλοί ψαράδες κάθονταν στην όχθη κι' είχαν ρίξει στο νερό τα αγκίστρια τους.

Ένας ψάρας, πολύ ένθουσιασμένος που ένιωσε να έχη πιάσει ένα ψάρι, τράβηξε με τόση δύναμι το καλάμι του, ώστε το ψάρι πετάχτηκε σδν αέρα, εσγκιστρώθηκε και πήγε να πέσει πάνω στο δέντρο. Κι' έτσι, αθέλα του, ο κυνηγός έγινε... ψάρας.

• Ο κύρ Θεοδωράκης αποφασίζει να τιμωρήσῃ τα παιδιά, που χτυπάνε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας του καὶ τὴν πληρώνει ἡ... γυναίκα του!

ΤΑ ΕΠΙΘΕΤΑ

Πώς εδημιουργήθησαν από τουρκόγλωσσα επαγγέλματα

ΠΟΛΛΑ ελληνικά επίθετα, προέρχονται από τουρκικές ρίζες, που σημαίνουν επαγγέλματα και ιδιότητα σωματική.

Οι Έλληνες τεχνίτες ταξίδευαν ανέκαθεν πολύ σε μέρη που επικρατούσε η τουρκική γλώσσα ή δούλευαν σε Τούρκους αγάδες, μπέηδες και πασάδες. Οι Τούρκοι τους φώναζαν όλους αυτούς τουρκιστί με το επάγγελμά τους. Κι' αυτό σιγά - σιγά τους έμεινε ως επίθετο. Ακόμα οι Τούρκοι είχαν επίθετο βαθμίδων πολλές λέξεις επαγγελμάτων και τεχνουργμάτων στην ελληνική καθομιλουμένη.

Χαρακτηριστικό είναι ότι πολλά από τα επίθετα αυτά ανήκουν σε γνωστότατες οικογένειες κι' αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι πρόγονοί τους τεχνίτες, κατόρθωσαν να πλουτίσουν και να επιβληθούν.

Δημοσιεύουμε μερικά απ' τις εκατοντάδες των επίθετων:

Κουτουριώτης, Κουτουρής, Κουτουράς. — Απ' το τουρκικό κουτούρ, παπούτσι.

Καζαντζής, Καζαντζάκης, Καζαντζόπουλος. — Απ' το καζάνι. Δηλαδή ο κατασκευαστής καζανών και γενικότερα ο χαλκουργός.

Κανταρτζής. — Ο κατασκευαστής κανταριών και γενικότερα ο ορειχάλκουργος.

Τουφεζής. — Απ' το επάγγελμα του οπλοποιού και του κατασκευαστού κοντακιών όπλων.

Καζάτζης. — Ο μεταξουργός.

Σέκερης. — Ο ζαχαροπλάστης.

Αμπατζής. — Ο κατασκευαστής ώρισμένου μάλλινου υφάσματος.

Κιατίτης. — Ο γραμματικός.

Φεσάς, Φεσόπουλος. — Ο κατασκευαστής φεσιών.

Σαράφης. — Σαράφης, Σαραφόπουλος. — Απ' το σάραφης = έργυραμοιός.

Ταμπάκης, Ταμπάκας, Ταμπάκοπουλος. — Απ' το ταμπάκης, ο δυροδότης.

Κασάπης, Χασαπίδης και Κασαπίδης. — Απ' το κρεοπωλής, σφαγείς.

Τσορμπατζής, Τσορμπατζόγλου. — Ο προϊστάμενος εργάσιος.

Μπαζεβάνης. — Ο περιβολάρχης και Σαρμπαζεβάνης, ο έξυπνος περιβολάρχης.

Καλαϊτζής, Καλαντζόπουλος, Καλαντζάκης. — Ο κασιτερωτής.

Καπιτσαλάς, Καπιτσαλής και Καψάλης. — Ο κεντητής ή κατασκευαστής ζωνών.

Κατιρτζής, Κατιρτζόγλου. — Ο μουσάρας.

Βογιατζής, Βογιατζάκης, Βογιατζίδης. — Ο βοφάς.

Κουγιουμτζής. — Ο χρυσάχος.

Χεκίμης, Χεκίμογλου. — Ο γιατρός.

Καλεμερκής, Καλεμερκάκης. — Ο κατασκευαστής σταμπρισμένων υφασμάτων.

Βερόβης. — Ο κούρεας.

Αλμπανής, Αλμπανόπουλος. — Ο πετάλωτης.

Σαμαρτζής, Σαμαρτζίδης. — Ο σαμαράς.

ΤΟ ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΤΩΝ ΒΑΥΑΡΩΝ

Ένα ξεφάντωμα στο Μόναχο: Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΜΠΥΡΑΣ

Παρελάσεις, άρματα, χοροί, τραγούδια

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΖΥΘΟΠΟΣΙΑΣ

ΜΟΝΑΧΟΝ. Οκτώβριος. — Χιλιάδες τουριστών είχαν έφετος την ευκαιρία να παρακολουθήσουν την «Οκτωβριανή πανήγυρι» του Μονάχου, μίαν από τις γραφικότερες ασφάλους άμαδικές εκδηλώσεις της Βαυαρικής πρωτεύουσας. Παρελάσεις, άρματα, χοροί, τραγούδια και ζυθοποσία υπήρξαν και έφετος τα χαρακτηριστικά της πανηγύρεως αυτής, που οι κάτοικοι του Μονάχου την περιμένουν κάθε χρόνο με εύλογη ανυπομονησία, γιατί αποτελεί το φθινοπωρινό τους καρναβάλι.

Αυτό το χρόνο όμως η πανήγυρις είχε ιδιαίτερον ενδιαφέρον. Οι οργανωτές της όχι μόνο βέλησαν να ψυχαγωγήσουν καλύτερα από κάθε άλλη φορά τους επισκέπτες της, αλλά προσπάθησαν και να ξεάσουν εμφαντικότερα τα αγαθά της ζυθοποσίας, στην όποιαν άλλωστε κατά μέγα μέρος είναι αφιερωμένη η πανήγυρις.

Και όμολογουμένως οι οργανωτές επέτυχαν πλήρως στη διπλή αυτή προσπάθειά τους. Απ' την άποψη της ψυχαγωγίας δεν υπήρξε ασφαλώς επιτυχέστερη έμπνευσις από την όργάνωσιν ενός Μαραθωνίου της ζυθοποσίας, στον όποιο συνέρρευσαν να λάβουν μέρος οι διασημότεροι καταναλωτές του ευφραντικού ποτού από όλη τη Δυτική Γερμανία. Ήταν ένα θέσμα πραγματικά ενδιαφέρον, ακόμη και για τους Βαυαρούς που λατρεύουν τη μπίρα, και είναι συνθιθεμένοι σε παρόμοια θεάματα, να βλέπουν κανείς τους καταναλωτές της ζυθοποσίας, μεταξεί των όποιων συγκαταλέγοντο και άνθρωποι υπερήγηση, να κατεβάζουν άπιστατες ποσότητες μπίρας, από τα κλασικά τεράστια θαυρατικά κανάτια, που είναι θαυμάσια διακοσμημένα και εφοδιασμένα με... μουσική, που αρχίζει να παίζει όταν ανοίξεις το καπάκι τους.

Και ακόμη πιο ενδιαφέρον ήταν το θέαμα του περιβάλλοντος αυτού του αγώνος, που διεξήχθη σ' ένα διάκοσμο αρχαίας θαυρατικής μυτηρίας από εκείνες που δε ξεχνούν όσους τις επισκέφθηκαν προπολεμικώς, και που τις περισσότερες τις εξαφανίσαν οι βομβαρδισμοί. Χειροκροτήματα, ένθουσιώδεις έπευφημίες υποδέχονταν κάθε έπιδοσι των πρωταθλητών ζυθοποτών ενώ η έλλανόδικος έπιτροπή σημειώνε τα άποτελέσματα και έβραβεύε δροσους κατέρριπταν ρεκόρ.... Ένα γύρω στην πανήγυρι, στα αναρίθμητα κέντρα, ο ζυθος έδρενε εις άφρόδι κύματα από τα τεράστια βαρέλια, ενώ ο κόσμος γλεντούσε, χορεύε, ξεφάντωνε, οι όρχηστρες έπαιζαν, και τα άρματα, όλα με συμβολικές παραστάσεις που έτειναν να έξάρουν τα αγαθά της ζυθοποσίας, παρήλαυναν μέσα στα νέφη των κομφετί. Αλλά η πανήγυρις είχε και τη σοβαρή πλευρά της. Αφού η έπιστήμη

μη—και ειδικώς οι τελευταίες της έρευνες — κατέδειξαν τη σπουδαία συμβολή του ζυθου στην προαγωγή της λαϊκής υγείας—η προσπάθεια της διάδοσως της ζυθοποσίας κατέστη μια μόνιμη επιδίωξις του κράτους. Και η επιδίωξις αυτή όρμηκε την πειστική έκφρασι της στην ειδική έκθεσι που άργάνωσεν στο πλαίσιο της «Οκτωβριανής πανηγύρεως». Σ' ένα χώρο επείδειξες διαρρυθμισμένο, όλα τα μέσα που μπορούν να δώσουν ζωντανή και παραστατική διατύπωσι στους άριθμούς, τις στατιστικές και τα συμπεράσματα των έπιστημονικών έρευνών, χρησιμοποιήθηκαν με μαεστρία, για να έντυπωσάσουν, και να πείσουν το κοινό. Φωτογραφίες μεγεθυμένες σε τεράστιες διαστάσεις, προβολή έπιστημονικών φίλμ, γυάλινα όμοιώματα ανθρώπων με τα έσωτερικά τους όργανα εν λειτουργία, γραφικοί πίνακες, παραστάσεις έργαστηρίων — όλα έτειναν να δείξουν τις θαυματουργές ιδιότητες του ζυθου στον οργανισμό. Ένας χάρτης της Γερμανίας με τα ποσοστά θνησιμότητας σημειούμενα σε κάθε περιοχή, έδειχνε ότι η μακροβιότης παρατηρείται εκεί όπου η κατανάλωσις της μπίρας είναι μεγαλύτερη. Ένας άλλος χάρτης έδειχνε ότι μεγάλες επιδημίες άφθηκαν άνεπαφες κατά τη διάρκεια των περασμένων χρόνων ολόκληρης έπαρχίας, όπου ο ζυθος άποτελεί «ό κύριο ποτό των κατοίκων των. Φωτογραφίες γηραιών πατριαρχών περιστοιχιζόμενων από εκατοντάδες απογόνους, παρουσίαζαν την εικόνα της ευγονίας και της υγείας που εξασφαλίζει ο ζυθος. Έπειτα, στον τομέα των έπιστημονικών παραστάσεων, υπήρχαν σειρές έντυπωσιακών στατιστικών, που άπεδείκνυν τον ρόλο του ζυθου στην καταπολέμησι της φυματίωσης, του προώρου γήρατος, της άναμίας, της πρώιμης σεξουαλικής καταπτώσεως.

Είναι αδύνατο στο στενό χώρο μιας ανταποκρίσεως να δοθί πλήρης εικόνα της μοναδικής αυτής στο είδος της έκθεσεως, που εκλαίκευσε κατά τον πλέον παραστατικό και πειστικό τρόπο τις τελευταίες διαπιστώσεις της έπιστήμης ως προς τις άρετες του ζυθου, τις αντιβιοτικές του λ. χ. ιδιότητες ή την περιεκτικότητά του σε βιταμίνες Β υπό την ιδωδεστέραν τους σύνθεσι.

Γεγονός πάντως είναι ότι η «Οκτωβριανή πανήγυρις άπέτελλε μια λαμπρή έπιτυχία και ως προς τους δύο σκοπούς της. Προέφερε τη ψυχαγωγία σε χιλιάδες κατοίκους του Μονάχου και σε χιλιάδες τουριστών και προπαγάνδισεν έπιτυχώς τη μπίρα την όποιαν η σύγχρονη έπιστήμη θεωρεί ως ένα μοναδικό μέσο καταπολεμήσεως του αλκοολισμού και κατοχυρώσεως της δημοσίας υγείας.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΩΣΥΝΗ...

— Ξέρεις, άντρουλή μου, είναι πολύ δισατικό αυτό το πλεκτό!...

Τό νοικοκυριό δεν είναι εύκολο. Χιλίες υποχρεώσεις, ευθύνες και κόπους άντιμετωπίζει καθημερινά ή νοικοκυρά. Πόσο πιο όχληρά είναι όλα ώρισμένες ήμέρες του μηνός! Κι' όμως, με τη χρήση της ΚΑΜΕΛΙΑ ήμέρες αυτές γίνονται ξεκούραστες. Η Σερβιέτ υγείας ΚΑΜΕΛΙΑ της εξασφαλίζει υγεία, άνεση και ασφάλεια. Όλες ή πολετισμένες γυναίκες του κόσμου χρησιμοποιούν σήμερα μόνο ΚΑΜΕΛΙΑ

- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι πρακτική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι οικονομική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ σημαίνει υγεία και καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ
Προσφέρει σ' όλες τις γλώσσες
Δωρεά και Αυτόματοπληρη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ, ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΛΟΓΕΡΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

15ον

Η Γεωργία τρελάι-νεται μαζί της και τη φωνάζει χαϊδευτικά «Λόλο». Η Λούη έχει τα ίδια μ' αυτήν μαύρα δελουδά ματιά και «το βλέμμα της είναι σοβαρό, άκόμα κ' όταν γελάει».

Κοντά στα παιδιά της, στην έγγονούλα της, στο περιβάλλον που μεγάλωσε κι' έζησε όλα τα χρόνια της, ξαναβρίσκει τό κέφι της και την πίστι της στη ζωή. Στο Νοάν μαζεύονται όπως άλλοτε, λογοτεχνικές και καλλιτεχνικές προσωπικότητες: ο «Αλέξανδρος Δουμάς, ο Γουσταύος Φλωμπέρ, ο Τζουρ-κένιερ. Ιδιαίτερος δεσμός δημιουργείται ανάμεσα στη Γεωργία και το Φλωμπέρ, που τη θαυμάζει άπεριόριστα. Ο συγγενέας της «Σαλαμπώ» θα είναι ο καλύτερος της φίλος στα γεράματά της.

Τό 1868 ο Μωρίς και ή Λίνα άπατούν και δεύτερο κοριτσάκι: την Γκαμπριέλ. Η Γεωργία αφιερώνει πολλές ώρες της ήμέρας της, για τις έγγονούλες της: ή τους ράβει φορέματα ή τους πλέκει μάλλινα ή ή τους γράφει παραμύθια. Τό βράδυ ο Μωρίς δίνει παραστάσεις με τις μαριονέτες του, ή Γεωργία παίζει στο πιάνο έργα του Μότσαρτ, ο «Αλέξανδρος Δουμάς διαβάζει κανένα μυθιστόρημα.

Κάθε τόσο ή Γεωργία πετάγεται στο Παρίσι, όπου διατηρεί ένα διαμέρισμα στην όδο Φαγιαντίλ. Πηγαίνει τακτικά στο θέατρο, συνοργάζεται στην «Επιθεώρησι των Δύο Κόσμων», έξακολουθεί να γράφει μυθιστορήματα. Ταυτόχρονα ή φύσι την τραβεί πάντοτε άκατανίκητα. Κάνει έκδρομές, πηγαίνει Ιππασία, κολυμπάει στο ποτάμι.

Αυτή την έποχή έκδηλώνει την άγάπη της για μια καινούργια συγγραφέα, την «Ιουλιέττα Αδάμ.

Η «Ιουλιέττα» έρχεται τακτικά με τον άντρα της και την κορούλα της στο Νοάν. Η Γεωργία δίνει στη νεαρή συνάδελφό της όδηγίες και συμβουλές. Ταυτόχρονα της άνοίγει την καρδιά της:

— Όά σου διηγήθω, όταν γνωριστούμε καλύτερα, από τίς θρόμους πέρασα κατά τη διάρκεια της ζωής μου. Όσο δυσκολότερους τους άποζητούσα, τόσο τραγύτεροι ήταν αυτοί... Η καλώςήν, που πρέπει να είναι μια άρετη διορατική και ήρεμη ήταν σ' μένα ένα στοιχείο θεαλλώδες που δεν άπαρηγόστευε παρά να έκδηλωθ. Όταν μου έπνευαν ένα μεγάλο όνειρο, μ' έκαναν δική τους. Ριχνόμουν πάνω στην ευκαιρία να κάνω καλό με μια τύφλωσι, που τις περισσότερες φορές μ' άδηνόυσε, να κάνω κακό. Όταν εξετάζω τον έαυτό μου, βλέπω πως τα δύο παθή της ζωής μου ήταν ή μητρότητα και ή φιλία.

Τά χρόνια περνούν. Η Γε-

Μυθιστορηματική βιογραφία από τον συνεργάτη μας ΔΑΞΕ. ΚΑΡΡΕΡ

ωργία σιγά - σιγά γεράνει. Γεράνει στα χρόνια. Αλλά στην ψυχή, στην καρδιά, στο πνεύμα μένει πάντα νέα. Σκοπός της ζωής της τώρα είναι οι έγγονούλες της μ' άδεν παύει να ενδιαφέρεται και για τη γύρω της ζωή. Όταν έσπλη ο γαλλογερμανικός πόλεμος τού 1870 και έπακολουθεί ή ήττα της Γαλλίας, ή Γεωργία επιτίθεται έναντίον του Ναπολέοντα και έκδηλώνεται εισηγόφιλη.

Τόν «Ιούνιο τού 1876 ή Γεωργία κυριεύεται από φοιχτούς πόνους. Ο γιατρός που καλείται διαπιστώνει έμφραξι των έντέρων. Βγαίνοντας από τό δωμάτιο της άρρωστης, ο γιατρός λέει στον Μωρίς και στη Λίνα:

— Είναι χαμένη. Έπί έξη μέρες ή Γεωργία ύποφέρει τρομερά. Άποζητάει διαρκώς τό θάνατο για να γλυτώσει από τους πόνους. Στις 7 «Ιουνίου θέλει να δη τις έγγονούλες της.

— Γλυκά μου κοριτσάκια, τους λέει, πόσο σ'άς άγαπάω. Φιλήστε με. Να είσαστε φρόνιμες.

Τή νύχτα λέει πολλές φορές: «Λύτρωσέ με, Θεέ μου. Λύτρωσέ με».

Κοντά της είναι και ή Σολάνζ, που την είδοποίησε ο Μωρίς και ήλθε από τό Παρίσι. Κατά τα ήμερώματά της άκούει να λέη: «Αντίο, αντίο, θά πεθάνω». Και ύστερα μια άκατανόητη φράσι που τελειώνει με: «Αφήστε πρασινάδα».

— Αντίο Λίνα, αντίο Μωρίς, αντίο Λόλο, αντίο... ήταν τα τελευταία της λόγια.

Πέθανε στις έξη ώρες τό πρωί.

Την έθαψαν στο νεκροταφείο τού Νοάν, κοντά στη γιογιά της, κοντά στους γονείς της, κοντά στην έγγονή της τη Νιμή. Έρχινε εκείνη την ήμέρα μια φιλή παγερή βροχή. Όλοι οι χωρικοί τού Νοάν και των περιχώρων την ακολουθούσαν στην τελευταία της κατοικία. Και από τό Παρίσι είχαν έρθει πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων.

Την ώρα που την κατέβαζαν στον τάφο ο Πάλ Μωρίς διάβασε τό ακόλουθο μήνυμα τού Β. Ουγκώ, που λόγω άνωτέρας βίας τόν είχαν κρατήσει στο Παρίσι:

«Θρηνητή νεκρή και χαίρε-τίζω την άθάνατη... Η Γεωργία Σάνδη δεν πέθανε. Οι μεγάλοι άνθρωποι έξαφανίζονται, μ' άδεν χάνονται. Ένώ γίνονται άόρατοι κάτω από μια μορφή, γίνονται όρατοι κάτω από μια άλλη θεά μεταμόρφωσι. Η ανθρώπινη μορφή δεν είναι παρά μια μάσκα που καλύπτει τό θείο πρόσωπο, την ιδέα. Η Γεωργία Σάνδη ήταν μια ιδέα. Τώρα που άπαλλάχθηκε από τη σάρκα, είναι έλευθερη, τώρα που πέθανε εκείνη, ή ιδέα ζή...»

ΤΕΛΟΣ

“ΑΛΕΚΤΩΡ”

ΑΦΙΣΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Ν'άναμνεύσει

● Ο καθαρισμός του δέρματος από τις σκόνες, την πούδρα, τό μπруνέτ, τις έκκρίσεις της έπιδερμίδος επιβάλλεται, διότι διευκολύνει την διαπνοή του. Αλλά πρέπει να γίνεται μ' ένα σύγχρονο Γαλάκτωμα, όπως τό ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΜΕΛΠΑΝ, κι' όχι με σπουνισμό που άργά ή γρήγορα καταστρέφει και την πιο άνθεκτική έπιδερμίδα.

● Γι' αυτό κάθε βράδυ, προτού κοιμηθίτε, καθαρίστε τό πρόσωπό σας με τό ειδικό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ “ΜΕΛΠΑΝ,” “Έτσι θά αισθανθίτε άμέσως την έπιδερμίδα σας καθαρή, ξεκούραστη, φρεσκαρισμένη.

● Μετά τόν καθαρισμό συμπληρώστε την θραυνή περιποίησι τού προσώπου σας χρησιμοποιώντας την άσύγκριτη ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ “ΜΕΛΠΑΝ,”

ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ “ΜΕΛΠΑΝ,” ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΣΕ ΜΙΚΡΟ ΜΕΓΕΘΟΣ. ΔΡΑΧ. 11.—

“ΜΕΛΠΑΝ”

Ο έπανελθών έξ “Αμερικής ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΝΤΙΚΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μαιευτήρ Γυναικολόγος. Δέχεται καθ' έκάστην 9-12, 5-7 ώς και επί συνηντάζει.

Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΟΠΟΥΛΑ

3 Για τα αμπιγιέ αυτά φορέματα μπορείτε να χρησιμοποιήσετε διάφορα υφάσματα, τα φτάδες σκέτους και φανταζί π.χ. καρό, φάιγ, βελούδα, καθώς και λεπτά μαλλινάκια. Όλες οι φούστες είναι πλούσιες (αν θέλετε μπορείτε να φορέσετε στο παιδί και φουντωτό μισοφόρι κάτω απ' τη φούστα. Αυτό βέβαια έναπόκειται στη δική σας προτίμηση).

1 Φόρεμα κουμπωτό πίσω, μεταξωτό ή μάλλινο. Γαρνιτούρα βελούδινη στο νωμίτη, λαιμό και μανίκια.

2 Η φούστα αυτή γίνεται με φύλλα αρκετά φαρδιά, ώστε να σουρώνουν στο επάνω μέρος. Μέσα στις ραφές τους μπαίνει πλισεδάκι (ή πολύ ψιλό βολανάκι). Η ίδια γαρνιτούρα μπορεί φυσικά να πλαισιώσει την πāt του μπουστου, το γιανκά ή το μανίκι.

3 Το φόρεμα αυτό έχει μπουστό εφαρμοστό με χαμηλή μανικοκόλληση που καλύπτει λίγο τον ώμο σαν στρογγυλάδα. Από εκεί και κάτω πιάνει το σουρωτό μανίκι θυμίζοντας ρομαντική εποχή. Ο πλισές της φούστας είναι μονός προς μια κατεύθυνση, που τον σταματούν δυο στενές λουρίδες.

4 Ταφτάς καρό ή μαλλινάκι. Μπουστός σταυρωτός μακριός με ζωνάκι που ξεκινάει απ' τα πλάγια και δίνει πίσω. Μανικοκόλληση χαμηλή, γιανκάκι στρατιωτικό ψηλό. (Βεβαίως όποιο απ' τα φορέματα θέλετε, επιδέχεται και ένα μικρό ντεκολτέ αν προτιμάτε, στρογγυλό, τετράγωνο κλπ., γαρνιρισμένο με λοξό λουριδάκι ή αλλοιώτικο γιανκάκι).

5 Βελούδο μάλλινο ή και μεταξωτό. Η φούστα άν-φάρμ με βαθιές ατσάκιστες κουφόπιτες. Το μανίκι γίνεται φαρδύ και πιάνει χωρίς σούρα πάνω στη χαμηλή μανικοκόλληση.

6 Το κόψιμο του νωμίτη γαρνίρεται με διπλό γαζί και α-φίνει μονοκόμματο το μπροστινό τμήμα του φορέματος. Σούρες κάτω απ' το νωμίτη. Η ίδια ιδέα και στη φούστα.

7 Μπουστός βελούδινος κουμπωτός πίσω. Φούστα πλισέ σολέιγ από λεπτό ταφτά (ή όργάντζα). Γαρνίρεται με βελούδινους φλόγκους. Ο μπουστός μπορεί να γίνει και από ένα βελούδινο φόρεμα του παιδιού που έχει κοντήνη (αν διατηρήται το βελούδο) οπότε αγοράζετε μόνο τη φούστα.

ANNA ΠΑΥΛΟΒΑ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ
ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Η Άννα Παύλοβα, όταν ήταν όκτώ χρονών, παρακολούθησε μαζί με την μητέρα της μια παράσταση στο θέατρο «Μαρίνσκυ», στην πατρίδα της, την Πετρούπολη. Παίζονταν η «Μαγεμένη δαίμοις». Το μπαλέτο του έργου έκανε τέτοια ζωντανή εντύπωση στη μικρούλα Άννα ώστε αποφάσισε να γίνει χορεύτρια. Η μητέρα της, στην αρχή, αντέδρασε, γιατί η Άννα ήταν φιλάσθενη. Η μικρή όμως επέμενε και τελικά κατάφερε να πάρει την συγκατάθεση της μητέρας της. Έτσι, από σκληρή ασκήτρια, έδωσε εξετάσεις στην Αυτοκρατορική Σχολή Μπαλέτου, και πέτυχε. Το μεγάλο όνειρό της ζωής της Άννας Παύλοβα, έγινε πραγματικότητα. Η Άννα έχωριζε απ' όλους τις μαθήτριες. Οι καθηγητές της διαβέλωναν σ' αυτή λαμπρή σταδιοδρομία. Μια μεγάλη χορεύτρια γεννήθηκε!

2ον Όταν η Άννα έγινε δεκαπέντε χρονών, συλλογίζονταν γελώντας την ημέρα που έκλαψε γιατί ήθελε να τη φιλήσει ο Τσάρος. Γιατί τώρα ήξερε καλά πως δεν ήταν «αίσχος» για τη σχολή της. Τον καιρό αυτό ο πιο αγαπημένος της δάσκαλος ήταν ο Πάουελ Γκουέρι, που της έκανε κυρίως μαθήματα παντομίμας. Ήτανε λιγότερο αυστηρός από τους άλλους αυτός. Άφησε για τους άλλους τους ακροβατικούς χορούς. Άννα, της έλεγε. Δεν είναι για σένα. Σου πρέπει να αιώρησαι, να πετάς. Κουράζεσαι περισσότερο απ' όσο πρέπει... Είσαι αδύνατη... να τρέξω πιο πολύ. Και προπάντων κρέας. Εμπρός τώρα... ως ξαναρχίσουμε τη σκηνή που διακόψαμε χθές. Πρέπει να καταλάβεις τί πρέπει να παραστήσεις. Κόπταζε... έγω θα το έκανα έτσι περίπου...

Και αργότερα: —Ναι, τώρα είναι καλύτερα. —Η έκφραση του προσώπου σου είναι καλή, πολύ καλή μάλλον. Και όμως δεν το αισθάνεσαι ακόμη όπως πρέπει... Βαθύτερα, βαθύτερα... Άκου... σε με... Είσαι έρωτευμένη, έρωτευμένη ως το θάνατο, χωρίς σωτηρία! Πρέπει να το νοιώσεις! Να το ζήσεις, να το πονέσεις... Όχι! όχι έτσι! Σαυκάνετο! Ναι, τώρα είναι καλύτερα... πολύ καλύτερα! Μπράβο, μπράβο, μπέλλα Άννα, μπράβο! Έτσι! Και τώρα κάνετο ακόμη μια φορά... από την αρχή όλοι!

—Αυτή τη χρονιά τελειώνεις τις σπουδές σου Άννα; τη ρώτησε η μικρή Ταμάρα Καρσάβινα ντροπαλιά. —Ναι, θα δώσω τις εξετάσεις μου. —Και είσαι χαρούμενη γι' αυτό;

—Πολύ χαρούμενη. —Πίνεις πάντα μουρουλόα-δο;

—Ναι, μα δε μπορώ πια ούτε να το βλέπω! Και ύστερα δε με ωφέλησε σε τίποτα. Δεν πίνουν ούτε ένα κιλό. Η Άννα, όσο οι μέρες των εξετάσεων πλησίαζαν, ζούσε σε μια άναμνη γυμνά ταραχή. Όταν μια μαθήτρια πετούσε στην εξέταση της και έβγαζε από τη Σχολή, της έδιναν εκατό ρούβλια. Απ' αυτά έπρεπε να αγοράσει τα φορέματά της. Τι ώραίο που θα είχε, όταν η μαμά της και αυτή θα πήγαιναν στα μαγαζιά να ψωνίσουν!

Η Σχολή του μπαλέτου είχε τώρα έναν καινούριο διευθυντή, τον πρίγκιπα Σέργιο Βολκόνσκυ. Αυτός ήταν πάντα παρών, όταν η Άννα έκανε μάθημα. Τον προηγούμενο διευθυντή Βζεβολόγσκυ δεν τον είχε ποτέ της δη. Ο Βολκόνσκυ ήταν αλλοιώτικος. Η Άννα αισθανόταν το ενδιαφέρον του και την προσοχή του. Και αυτό την παρακινούσε να κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε, να προοδεύει από φορά σε φορά.

Στα δεκαεπτά της χρόνια η Άννα Παύλοβα πήρε το δίπλωμα της Αυτοκρατορικής Σχολής Μπαλέτου. Έκλεινε σιγά, όταν ο διευθυντής έβγαλε ένα λόγο και είχε ακόμη δάκρυα στα μάτια της, όταν αποχαιρέτούσε τις κυρίες της Σχολής και τις μαθήτριές των άλλων τάξεων. Ναι, εφινικά είχαν όλα περάσει. Είχε πάρει τα εκατό ρούβλια, είχε ψωνίσει και τώρα έμενε μαζί με τη μητέρα της σ' ένα όμορφο, μικρό διαμέρισμα. Εφινικά χρόνια σκληρών ασκήσεων είχαν περάσει σ' α μια στιγμή! —Αίγες μέρες αργότερα η Άννα δέχτηκε την επίσκεψη μιας μαθήτριάς της Σχολής. —Θέλει να σε δη ο διευθυντής, της είπε. —Εμένα; ρώτησε η Άννα. Τό ξέρεις καλά; —Ναι, ήρθα επίτηδες γι' αυτό σου το πώ. Πρέπει να πιάς άμεσα.

Εκπληκτική η Άννα πήγε στη Σχολή. Τι συνέβη; Έκανε μήπως κανένα λάθος; Η επίσκεψη στο διευθυντή ήταν κάτι εντελώς ασυνήθιστο. Ποτέ, όσο ήξερε η Άννα, τίποτα παρόμοιο δεν είχε γίνει.

Όταν η Άννα έφτασε στο γραφείο του Βολκόνσκυ τον είδε να κάθεται στο τραπέζι του που ήταν γεμάτο χαρτιά. Τον χαιρέτησε ευγενικά, ήσαν όμως τόσο σαστισμένοι που δεν έβγαλε άλλη λέξη από το στόμα της.

—Εκαμείς πολλές προόδους εδώ, Άννα, της είπε ο Βολκόνσκυ με σιγανή φωνή. Είμαστε τόσο ευχαριστημένοι από σένα, ώστε μείναμε συμφωνοί να σου δώσουμε την 1η Ιουνίου ένα μικρό ρόλο, με τον οποίο θα κάνης την εμφάνισή σου — τώρα σε ποιά μπαλέτο, αυτό δεν το αποφασίσαμε ακόμη.

Η Άννα τον κύτταξε με τεντωμένα μάτια.

—Αλήθεια... αλήθεια, θέλετε να μου δώσετε ρόλο;... δε θα γίνω λοιπόν μέλος του «Κόρ ντε Μπαλέ»;

—Για σένα θα γίνω μία εξαίρεση.

—Ναι! Αυτό είναι ό,τι είχα να σάς πώ, Άννα Παύλοβα. Και έσκυψε πάλι στα χαρτιά του.

Η Άννα, χωρίς να πη άλλη λέξη, άφησε το γραφείο του. Ποτέ προτιμότερα, σ' όλη τη ζωή της δεν είχε νοιώσει τόσο ευτυχία, όσο εκείνη τη στιγμή. Θα της έδιναν ρόλο! Ήταν αλήθεια! Αλήθεια.

Καθώς έδινε έξω συνάντησε την κυρία Κασερίνσκα, μια περίφημη μπαλαρίνα. Αυτή, μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της.

—Τα συγχαρητήριά μου, Άννα Παύλοβα, της είπε γελαστά. Παίρνεις από τώρα ρόλο, χωρίς να χρειάζεται να γίνης πρώτα μέλος του «Κόρ ντε Μπαλέ».

—Μα πως το ξέρετε, κυρία; ρώτησε εκπληκτο το κορίτσι.

Ο Ό Ιταλός Τσεσέτι έδωσε στην Άννα επί τρία χρόνια, μαθήματα για να οδηγήσει την τέχνη της στην τελειότητα.

—Ω, παιδί μου, μιλούν τώρα και κάμποσον καιρό γι' αυτό. Η Ρωσία έχει πολλές μεγάλες χορεύτριες και είναι περήφανη γι' αυτές. Σου προφητεύω όμως ότι: σε λίγο θ' ανατείλει στον ούρανό του ρωσικού μπαλέτου ένα καινούργιο αστρο που θα έχει το όνομα: Άννα Παύλοβα.

Η μεγάλη μπαλαρίνα γέλασε, τυλιχτή σε σφιχτά στις πολύτιμες γούνες της και ανέβηκε στο αμάξι της.

Πρώτη μπαλαρίνα!...

Η 1η Ιουνίου, η μέρα της πρώτης εμφάνισής έφτασε.

Η Άννα έτρεψε από φόβο. Όλοι θα ήταν εκεί, χορευτές και χορεύτριες, και όλοι θα την παρακολουθούσαν με αυστηρά, ασπλάχνα βλέμματα κριτή.

—Αχ!... αν δεν πήγαινε καλά; αν σκόνταφτε στη σκηνή, αν γλυστρούσε;

Η μάσκα και η γιαγιά βρίσκονταν με τα καλά τους φορέματα στην πλατεία. Και η μπαλαρίνα Κασερίνσκα, ο δάσκαλος της Γκουέρι, ο διευθυντής Βολκόνσκυ θα την έβλεπαν και αυτοί... και δυο από τους νέους της φίλους, ο Μισέλ Φοκίν και ο Βικτόρ Νταντρέ. —Πρώτη είκοσι! Στη σκηνή! Όλοι στη σκηνή!

Οι χορευτές είχαν μαζεωθεί στη σκηνή, σε μικρές ομάδες.

Η Άννα έτρεξε στο κασόνι του ρετινιού και δούληξε τα παπούτσια της βαδίζοντας στην τρή σκηνή. Έπειτα άνασκηώθηκε στα δάχτυλά της και στριφογύρισε μερικές φορές.

Ο σκοπός που ανήγγειλε την είσοδό της αντήχησε σ' αυτιά της... και το ίδιο δευτερόλεπτο όλα χάθηκαν γύρω της...

Οι άνθρωποι, οι άλλοι χορευτές, οι χορεύτριες. Ξέχασε ακόμη πως ήταν αυτή, η Άννα Παύλοβα, που χόρευε στην πελάρεια σκηνή. Μ' ένα μυστηριώδη τρόπο είχε πάψει να είναι η Άννα Παύλοβα. Δεν ήταν τίποτε άλλο από το πρόσωπο που παρίστανε τώρα.

Και καθώς χόρευε, αισθανόταν πως μια μεγάλη δύναμη μέσα της έλευθερωνόταν, μια δύναμη που ξεχειλίζει κι' έφτανε ως τους θεατές.

Ενοιαζε πως όλοι την κύταλαν μαγεμένοι. Και κατόπιν —χωρίς καλά —καλά να το καταλάβει, πως, ο μικρός της ρόλος τελείωσε.

Η αὐλαία έπεσε. Και έξαφνα έγινε πάλι η Άννα Παύλοβα, που είχε χορέψει για πρώτη φορά. Ναρκωμένη, υποκλήθηκε μαζί με τις άλλες προστά στα χειροκροτήματα που έσπασαν. Έξαφνα ο Γκουέρι στάθηκε μπροστά της και τη φίλησε.

—Τό έκανα καλά, μαέστρο; —Είμαι πολύ, πολύ περήφανος γι' α σένα, Άννα Παύλοβα.

Όταν έφτασαν στο σπίτι η μητέρα της και η γιαγιά της δε μιλούσαν για τίποτε άλλο, εκτός από το χορό της Άννας.

—Ας είναι ευλογημένος ο Θεός, είπε η μητέρα, τρισευτυχισμένη. Δε μπορούσα να πιστέψω ότι ήταν η μικρή μου Νιούρα αυτή που χόρευε έτσι ανάλαφρα στη σκηνή.

Οι μέρες της Άννας ήταν τώρα γεμάτες. Κάθε μέρα γυμναζόταν δολοκλήρες ώρες στο χορό. Και οι προσκλήσεις για δείπνα, για συναναστροφές, έφταναν άφθονες. Πλούσιοι άντρες, άριστοκράτες και άνθρωποι των γραμμάτων άρχισαν να την περιεκυκλώνουν.

Κανέναν όμως απ' αυτούς δε στάθηκε πολύ κοντά της. Άννα ήταν από την αρχή, τόσο αφωσιωμένη στο χορό, ώστε δεν είχε ούτε καιρό ούτε ένας για τίποτε άλλο. Γαύτος της, άντρες μήτηρ στη ζωή, προς τον όποιον η Άννα εννοούσε όλο και περισσότερο κάτι να την τραβά; ο μεταλλειολόγος μηχανικός Βικτόρ Νταντρέ. Ήτανε δεκα χρόνια μεγαλύτερος της, εκστειλά χρόνια και αγαπούσε τις καλές τέχνες και περισσότερο απ' όλες, το μπαλέτο.

Η Άννα, ωστόσο, δεν ήξερε να σκεφθώ για έρωτα. Ήξερε τώρα είναι το μέλλον της. Το όνομα της συναγωνίζονταν άλλα φημισμένα ονόματα και όπου εμφανιζόταν, οι άνθρωποι ψιθύριζαν πίσω της.

—Βλέπεις αυτό το μελαχροινό κορίτσι με το άπλο φορέμα; Είναι η Άννα Παύλοβα, η χορεύτρια.

Την άνοιξη της επομένης χρονιάς έλεγαν:

—Βλέπετε εκείνη τη νέα που φορεί το κομψό μπλε καπελάκι με τα φτερά; Είναι η Άννα Παύλοβα... Πρώτη χορεύτρια.

Τέλος, όταν έκλεισε τα είκοσι χρόνια της, έλεγαν:

—Κυτάτζει... εκεί πέρα. Δεν είναι ώρα;

—Ποιά;

—Η Άννα Παύλοβα... Η πρώτη μπαλαρίνα του Αυτοκρατορικού Μπαλέτου! Πρώτη μπαλαρίνα του Μαρίνσκυ, ενός από τα μεγαλύτερα θέατρα του κόσμου.

Ο γάμος

Μια μέρα, καθώς η Άννα πήγαινε όπως πάντα στη Σχολή, για να εξασκήται ολόκληρες ώρες, ένας νέος ξεπρόβαλε εφινικά από τη γωνία του κτιρίου και καθώς έτρεχε, έπεσε με δύναμη πάνω της. Όταν τη γνώρισε, χλώμιασε από την ταραχή του. Έπειτα όμως το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο, και την κύτταξε χωρίς να δγάλη λέξη. Δε φαινόταν μαθητής της Σχολής του Μπαλέτου. Ήταν χοντρός και άσχημος. Τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα χαμηλά, στο μέτωπο, η μύτη του μεγάλη και τα μάτια του κάπως πλάγια.

—Είσαι καινούργιος εδώ; ρώτησε η Άννα ευγενικά. —Ναι, Άννα Παύλοβα. Μια εβδομάδα είμαι μονάχα στη Σχολή.

—Πως λέγεσαι;

—Βασίλει Νιζίνσκυ.

—Αν θέλεις, μπορείς να με δης την ώρα που γυμνάζομαι, είπε η Άννα, καθώς προχώρησε.

Ο Νιζίνσκυ στάθηκε σ' αν πετρωμένος και την κύτταξε. Η πρώτη μπαλαρίνα, η Άννα Παύλοβα είχε μιλήσει μαζί του.

Η Άννα έλασε σε λίγο το μικρό έπεισόδιο.

Την εποχή αυτή μιλούσε συχνά με τον Φοκίν για το μέλλον. Ο Φοκίν ήταν ο πρώτος παρτεναίρ της, δυο χρόνια μεγαλύτερος από αυτή. Τη φτώχεια, μέσα στην οποία μεγάλωσε η Άννα, δεν την είχε γνωρίσει ποτέ του. Ο πατέρας του ήταν ένας από τους πλουσιώτερους εμπόρους στην Πετρούπολη. Ο Μισέλ ντεμπουάρησε το 1898. Ονειρευόταν να γίνει ένας μεγάλος χορογράφος. Οι περισσότεροι από το μπαλέτο ήταν εναντίον του, επειδή τουλούσε να μη συμμερίζεται τη γνώμη του γέρου χοροδιδάσκου Πετίπα, που κάθε λόγος του ήταν νόμος για τη Σχολή.

Το μπαλέτο μου θα είναι αλλοιώτικο από το σημερινό, είχε πη κάποτε ο Φοκίν. Έντελώς αλλοιώτικο. Όχι, δε μπορώ να ακολουθώ με κλειστά τα μάτια την παράδοσι του μπαλέτου. Οι περισσότεροι εδώ δεν το καταλαβαίνουν αυτό. Δε με πειράζει όμως. Φαντάσου εσύ, Άννα Παύλοβα, χρόνια και χρόνια τώρα, πάντα το ίδιο. Πάντα τα ίδια δήματα, οι ίδιοι κανόνες. Γιατί άραγε πρέ-

● Η Άννα Παύλοβα στο χορό «Γκιζέλα», μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της στην Πετρούπολη.

πει το μπαλέτο να είναι δεμένο πάνω στα αυστηρά μέτρα της παραδόσεως; Σου λέω πως θα απολιθωθούμε, αν δεν το λήψουμε να κάνουμε καινούργια πειράματα. Έσύ κι' εγώ σεδωμάστε καλύτερα απ' όλους τους άλλους, το ώραίο και εκείνο που οι δάσκαλοί μας μάς δίδαξαν. Δεν πρέπει όμως να σταθούμε πάνω σ' αυτά. Πρέπει να δημιουργήσουμε: καινούργια τεχνική, καινούργια ιδανικά, καινούργιες δασεις!

—Ναι, συμφωνώ με πάθος η Παύλοβα, έχεις δίκιο..., έχεις δίκιο.

—Και όταν σκέπτομαι πως υπάρχουν άνθρωποι που με θεωρούν τρελό! φώναξε λυπημένος ο νέος.

—Μα δε θα είναι πάντα έτσι, Μισέλ, απάντησε η Άννα με πεισιθάση. Πες μου, θέλεις να δημιουργήσεις ένα χορό για μένα; Ένα χορό μονάχα για μένα;

—Φυσικά. Σου το υπόσχομαι.

Σώπασε λίγες στιγμές και μετά ξαναείπε:

—Έχω ένα νέο να σου πώ: Ο Τσεσέτι έδωσε την παραίτησή του.

Η Άννα τον κύτταξε, μην πιστεύοντας σ' αυτή της.

—Ο Τσεσέτι φεύγει;

—Εβλεπε πολύ συχνά τον κοντό αυτόν άνθρωπο, που ήταν δάσκαλος του χορού στη Σχολή, δεν της δόθηκε όμως η ευκαιρία να τον γνωρίσει. Αυτή έκανε μαθήματα με το γέρο Πετίπα. Είχε διδαχθεί πολλά απ' αυτόν, ήξερε όμως πως σε λίγους μήνες δε θα μπορούσε πια να της διδάσκει τίποτα. Γι' αυτό ονειρευόταν να πάει μετά στον Τσεσέτι, τον μεγαλύτερο από τους μεγάλους.

—Ναι, πηγαίνει στην Πολωνία. Θά...

Ο Φοκίν στάθηκε, βλέποντας την έκφραση της Άννας.

—Τί έχεις Άννα, είσαι άρρωστη;

Η Άννα Παύλοβα ήταν απελπισμένη. Είχε ανάγκη από τον Τσεσέτι. Χωρίς αυτόν τα όνειρά της δε θα πραγματοποιούνταν ποτέ.

Όταν το ίδιο βράδυ ο Νταντρέ πήγε να τη δη, τα μάτια της Άννας ήταν κόκκινα από το κλάμα.

—Τον χρειάζομαι, Βικτόρ, είπε με λυγμούς. Μονάχα αυτός και κανένας άλλος δεν μπορεί να με κάνει εκείνο που θέλω να γίνω. Και τώρα φεύγει από δω.

—Νομίζω πως θα ξαναόσθ, την παρηγόρησε ο Βικτόρ. Στην Πολωνία τα πράγματα είναι τώρα πολύ άησχα. Είμαι βέβαιος πως σε λίγο θα ξαναγυρίσει.

Μέσα από τα δάκρυά της η Άννα χαμογέλασε.

—Είσαι πάντοτε τόσο καλός μαζί μου! Και ξέρεις να με παρηγορήσεις τόσο καλά! Ψιθύρισε. Δεν ξέρω τί θα έκανα χωρίς σένα!

—Θέλεις να γίνης γυναίκα μου, Άννα Παύλοβα; ρώτησε απλά.

—Βικτόρ, δεν έχω δικαίωμα να σκέπτομαι το γάμο! Δεν έχω καιρό για πράγματα που κάνουν ευτυχισμένες τις άλλες γυναίκες... για σπίνι... για άντρα, για παιδιά. Όχι, Βικτόρ, πρέπει να τα άσπρηθώ όλ' αυτή.

—Σ' αγαπώ, Άννα Παύλοβα! Αγαπώ όχι μονάχα τη γυναίκα, αλλά και τη μεγαλοφυΐα που είναι μέσα σου.

Τα σκούρα έκφραστικά μάτια της τον κύτταξαν θερμά, αλλά μελαγχολικά.

—Αγαπώ μου απάντησε, δεν έχω το δικαίωμα να δεχθώ την αγάπη σου. Πολλές φορές ήθελα να ήταν αλλοιώς, μα δε μπορεί να γίνη. Δε μπορώ να παντρευτώ. Πρέπει να χορεύω πάντα.

—Μα κι' εγώ θέλω πάντα να χορεύω. Γιατί ξέρω πως αυτή θα είναι η ζωή σου από δω κι' εμπρός. Χρειάζεσαι όμως να έχεις κάποιον που να σε υποστηρίξει, να σε φροντίσει, να σε προστατεύει.

Η Άννα σκέφθηκε κάμποσες στιγμές.

Όλοι οι γνωστοί της, όταν είχαν δυσκολίες, έτρεχαν στον Νταντρέ και η μητέρα της ακόμη. Πάντα όταν δεν ήξεραν να πάρουν μια απόφασι, τη ρωτούσε: «Τί λέει ο κύριος Νταντρέ γι' αυτό»;

Οι δυο τους βρίσκονταν πολύ συχνά μαζί και ο κόσμος έλεγε ότι ήταν αραβωνιασμένοι ή παντρεμένοι κρυφά. Η Άννα δε μπορούσε να φανταστεί πως θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν.

Στεκόταν διαρκώς δίπλα της, για να την οδηγή, να τη βοηθά, να την ήσυχάζει.

—Είσαι τώρα είκοσι χρονών, Άννα, εγώ τριάντα. Η ζωή είναι όλη μπροστά σου. Θα ταξιδέψεις έξω από τη Ρωσία και θα γυρίσεις όλον τον κόσμο. Τότε θα με χρειαστείς. Δε ζητώ τίποτε από σένα και ούτε θέλω να ασχολησαι μαζί μου. Ένα μονάχα ζητώ: να είμαι κοντά σου, να σε προστατεύω και να υπακούω τη μεγαλοφυΐα σου.

—Όχι, Βικτόρ, ψιθύρισε η Άννα. Ληπάμαι πολύ... αλλά ξέρεις, έχω αποφασίσει να μην παντρευτώ ποτέ.

Εκείνος χαμογέλασε, το ήσυχ, υπομονητικό χαμόγελό του.

—Ισως αλλότεις γνώμη αργότερα, Άννα Παύλοβα, είπε.

Και πραγματικά η Άννα άλλαξε απόφασι. Αυτό έγινε όταν η επανάστασι του 1905 ανατράσε τη Ρωσία. Παντού ξέσπασαν άγριες άπεργίες που άγγιξαν και το μπαλέτο ακόμη. Μια μέρα η Άννα, καθώς γύριζε στο σπίτι της δρέθηκε μέσα σε μια μάχη ανάμεσα σε Κοζάκους και επαναστατημένους εργάτες. Χωρίς πνοή είδε από το κοφάκι μιας μεγάλης πόρτας που είχαν μαζεωθεί, τα καμουτσίκια των Κοζάκων με μολυβένια κομμάτια στις άκρες τους, να σαρώνουν το πλήθος. Ένας λόχος στρατιώτες ήρθε να βοηθήσει, πυροβολώντας αδιάκοπα, νεκροί και πληγωμένοι έπεσαν στη γη, και η ζωή της διέτρεχε μεγάλον κίνδυνον. Αυτές τις στιγμές ο πιστός Νταντρέ φάνηκε, σαν ένας άγγελος, για να τη σώσει. Την έφερε παρακολουθεί, κι' έτρεξε κοντά της χωρίς να χάση καιρό.

Η επανάστασι κατεστάλη και η ζωή ξαναπέρασε τον κανονικό της δρόμο. Καί είχε αλλάξει όστος στην Άννα Παύλοβα. Ενοιαζε τώρα ότι δε μπορούσε να αποχωρήσει τον Νταντρέ. Και λίγο έπειτα από το τέλος της χρονιάς, όταν πήρε τη μεγαλύτερη διάκρισι που έλαβε ποτέ χορεύτρια στη Ρωσία, όταν άνωστάθηκε μπαλαρίνα — τίτλο που μόνον σε δυο άλλες χορεύτριες είχε δοθεί — παντρεύτηκε, χωρίς κανένα θόρυβο, τον Βικτόρ Νταντρέ.

«Ο θάνατος του Κίκνου»

Λίγες εβδομάδες ύστερα από το γάμο της Άννας, ο Φοκίν έκανε την τύχη του.

Οι μαθητές της Αυτοκρατορικής Σχολής Μπαλέτου έπρεπε να δώσουν μια παράστασι και ανέβησαν στον Φοκίν να τη διοργανώση.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

Δραματικό διήγημα

Η ΚΑΡΟΛΑ έβδυσε το φως, και τεντώθηκε με νωχέ- λεια στο κρεβάτι της. Ήταν τόσο ευχάριστα το σκο- τιά και η αναπαύσις, ύστερα από μια μέρα γεμάτη κοσμικές ταλαιπωρίες. Θυμήθηκε το Μάε τον άνδρα της που φιλώντας την στο σταθμό την είχε φορτώσει με πακέτα και συμβουλές:

«Να προσέχεις την υγεία σου Κάρολα, να μην κουράζεσαι στη θάλασσα, να κοιμάσαι νωρίς το βράδυ, και... να με θυμάσαι!».

Με ευχαρίστησε έφερε στο «ού της τον καλό της το Μάε, και η σκέψις ότι ήταν η τελευταία βραδιά που κοιμόταν σ' αυτό το δωμάτιο του πολυτελούς ξενοδο- χείου, μακριά από το σπίτι της, την έκανε να γαϊδεύει.

Κι όμως, πόσο είχε επιβιώσει πριν από δυο μήνες, ώπου να πείσει το Μάε να την αφήσει να ξαναγυρίσει για λίγο στην πα- τρίδα της την 'Ιταλία. Έκείνος διατάζε. «Όχι πώς δεν της είχε εμπιστοσύνη. Στα είκοσι χρόνια της συμβιώσεως τους η Κάρολα υπήρξε πάντα μια υποδειγματι- κή σύζυγος. Τον τρώαζε όμως η σκέψις ότι η γυναίκα του θα έκανε μόνη ένα τόσο μακρινό τα- ξίδι. Έξ άλλου δεν είχε πιά κα- νένα συγγενή στην 'Ιταλία. Άλ- λα εκείνη επέμενε:

—Είναι χρόνια τώρα Μάε που νοσταλγώ να ξαναδώ τα χώμα- τα της πατρίδας μου.

Κι ήταν αυτή η αλήθεια. Τι- ποτε άλλο δεν την τρωόυσε να γυρίσει πίσω. Οι γονείς της ή- ταν πεθαμένοι, οι φίλες ξεσασμέ- νες από χρόνια, κι όσο για πα- λές αγάπες, ο Μάε θα μπορού- σε να καυχώθι ότι ήταν ο μονα- χικός άντρας της ζωής της.

Κι όμως... Σκεπτόταν η Κά- ρολα με το βλέμμα ακουμπισμένο στο φωτεινό τετραγώνου που σχη- μάτιζε το παράθυρο. Κι όμως... υπήρχε και κάποιος άλλος. Μάε έπρόκειτο για μια ιστορία τόσο μακρινή, που έμοιαζε μάλλον σαν όνειρο.

Ο άλλος αυτός, ήταν ένα αγόρι δεκαπέντε χρονών—εκείνη ήταν τότε μόλις δεκατριών—που έμενε απέναντί από το σπίτι της. Ορφανό από πατέρα είχε εγκαταλειφεί το σχολείο, και έο- γάζεταν σ' ένα εργοστάσιο για να δώσει το ψωμί του. Η Κά- ρολα ήταν κορίτσι καλής οικο- γενείας, με ποίους λογάριζε κοινωνικές διαφορές σ' αυτή την ηλικία, όταν ο έρωτας μιλά στις καρδιές για πρώτη φορά!

Έτσι τα δυο παιδιά αγαπή- θηκαν παράφορα, με μια από τις αγάπες κενές, που νομίζει κανείς ότι δε θα τελειώσουν ποτέ.

Όταν όμως οι γονείς της κο- πέλας ανακάλυψαν τον πρόωγο αυτό ερωτικό δεσμό, ανησύχησαν και σκέφθηκαν να βάλουν την κό- ρη τους έσωτερική σε κάποιο κολέγιο.

Μάε το νεαρό ζευγάρι, υποσ- τάζα στον κίνδυνο του χωρισμού, αποφάσισε να π'όσκαπ από το σπίτι. Και μια νύχτα, η Κάρο- λα πήρε τα κάρτελα του κή- που, για να πάν να συναντήση- τον Έρικο. Την ώρα εκείνη ήταν νωτέρω σίδερο έκοιζε το υπα- ρύο της, με η κοπέλα άφρον- τας τον πόνο, έτρεξε κοντά στον αγαπημένο της. Ο Έρικο είχε βγάλει δυο εισιτήρια για τη Ρώ- μη. Θα έφευγαν, Κι ύστερα:

Ω ύστερα η ζωή θα έμοιαζε σαν όνειρο αφού θα ήτανε μαζί οι δυο τους. Όλα θα πηγαίναν κα- λά, φθάνει να πρόσθαιναν να μπούν σ' εκείνο το ευλογημένο τραίνο.

Είχανε σταματήσει σ' ένα χω- ράφι κοντά στο σταθμό, κά- θισαν και περίμεναν. Έπρε- πε να μπούν στο σταθμό την τε- λευταία στιγμή, ώστε να μην

προφθάσει κανείς να τους μαται- ώσει τα σχέδια.

Πιασμένοι από το χέρι, αμύ- λητοι, περίμεναν μέσα στο σκο- τιά και του χωραφιού ώρες ολόκλη- ρες. Η Κάρολα θυμόταν πάντα την άτλειωτη εκείνη προσμονή. Θυμόταν ακόμη τους φακούς των αστυνομικών που έπεσαν σε μια στιγμή επάνω τους, την αυστη- ρή φωνή του πατέρα που την πρόσταζε να τον ακολουθήσει, και τις παρακλητικές φωνές του αγοριού που αγωνίζεταν απελπι- σμένα για να ξεφύγουν από τους αστυνομικούς και να τρέξουν κον- τά της.

Ύστερα τα χρόνια στο κολέ- γιο κύλησαν άργα και ομοιομορ- φα, κι όταν κοπέλα πιά η Κά- ρολα άφησε τα μαθητικά βιβλία, γνώρισε το Μάε. Ένα ευτυχισ- μενο ειδύλλιο, που κατ'αλήθε- σ' έ- ναν ευτυχισμένο γάμο. Μόνο που ο άντρας της ήταν ξένος, και για να τον ακολουθήσει η Κάρο- λα, αναγκάστηκε να εγκαταλεί- ψει την 'Ιταλία. Ύστερα όμως από τόσα χρόνια, είχε πιά συνη- θίσει στην καινούργια της πα- τρίδα.

✱

«Άγριο ο Μάε θα με περιμένη στο αεροδρόμιο, σκέφθηκε με εύ- χαριστήρι». Μάε τη στιγμή εκεί- νη αισθάνθηκε το αίμα να παγώ- νη στις φλέβες της, ενώ μια πνιγμένη κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της.

Μια ανδρική σιλουέτα διαγρά- φηκε στο ανοιχτό παράθυρο, έ- νας άγνωστος πήδησε στο δωμά- τιο.

—Μή φωνάξεις! Πρόσταζε την Κάρολα, προτεινώντας ένα γυα- λιστερό αντικείμενο.

—Τι θέλεις; τον ρώτησε εκεί- νη προσπαθώντας με κόπο να ξαναβρεί τη ψυχραιμία της. Χρή- ματα;

—Όχι. Θέλω να με φιλοξε- νήσεις για κάμποση ώρα. Έχουν μπη αστυνομικοί στο ξενοδοχείο και ψάχνουν να με δρουν.

Πράγματι σε λίγα λεπτά ένας θόρυβος από δμήματα και συγκε- χυμένες ομιλίες, ακούστηκε στο διάδρομο.

—Αν με προδώσεις θα πυρο- βολήσω, είπε απειλητικά ο έ- νος, και κρούθηκε πίσω από ένα επίπλο.

Η Κάρολα σώπαινε τρέμον- τας από το φόβο. Την πάγωνε η σκέψις ότι βρισκόταν μόνη, μαζί μ' έναν όπλισμένο αλήτη. «Αν φώτιζε ο Θεός τους αστυνο- μικούς να μπούν να ερευνηθούν το δωμάτιο! Δίπλα της, πάνω στο κομοδίνο ήταν το τηλέφωνο, μα δεν τολμούσε φυσικά να ση- κώσει το ακουστικό.

Σε λίγο ο θόρυβος σταμάτη- σε, κι' ο άγνωστος πλησίασε στο παράθυρο.

—Το αυτοκίνητο της αστυνο- μίας είναι ακόμη εδώ, έκανε σά να μονολογούσε.

Στάθηκε εκεί ακίνητος, κυττά- ζοντας το σκοτάδι. Δεν ήταν καινούργιος στη δουλειά, μα πρώτη φορά του συνέβη να υπο- ληφθεί τόσο άσχημα από την αστυνομία. Κι' αυτή η κυρία που καθόταν στο κρεβάτι της φρονί- να και διατηρή, ήταν ίσως η μη- τηράς και να τον πρόδωξη τη στιγμή που θα περνούσε το πα- ράθυρο. Για να σωθεί ένας τρύ- πος υπήρχε. Έπρεπε να τη σκο- τώσει.

✱

Το βαθύ σκοτάδι της νύχτας, είχε δώσει τη θέση του σ' ένα μυστικό γκριζόγαλο φως. Είχε ημερωθεί. Ο άντρας όμως στε- κόταν ακόμη εκεί, ακίνητος, συ- νεπασμένος από τις αναμνήσεις.

—Έπρεπε να τελειώσουμε σκέ- φθηκε τέλος. Γύρισε προς τη γυ- ναίκα που ήταν καθισμένη πάνω στο κρεβάτι που τον κυττάζε με τρόμο.

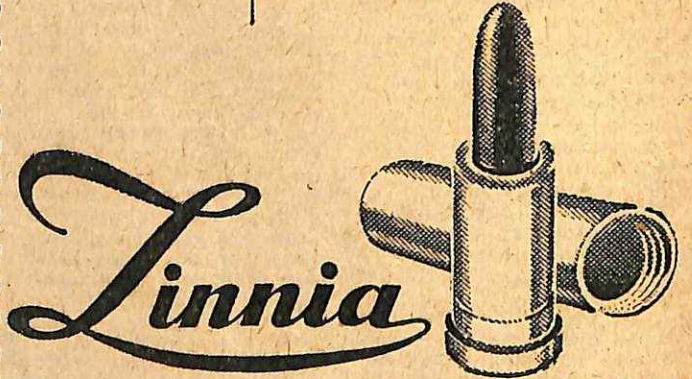
Δυο νοντά δάκρυα αβύλασαν το πρόσωπο του αλήτη. Η γυ- ναίκα τον κυττάζε τώρα με έκ-

«Γνώμη»

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

Ο καιρός αλλάζει!... Διατηρείστε τα χείλη σας ώρα, με το μοναδικό κρα- γιόν "ΖΙΝΝΙΑ". Προφυ- λάξτε τα να μη σκάσουν τώ- ρα με την αλλαγή του καιρού.

ΤΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Το βλέμμα του γάδεψε το τρυφερό γυναικείο κομμάτι, που διαγραφόταν όριμα και προκλη- τικά κάτω από το λεπτό ύψασμα της νυκτικής. Ύστερα η ματιά του σταμάτησε στο άριστο μπάζο της. Ένα βαθύ κόκκινο σημάδι που άρχισε λίγο πιο κά- τω από τον ώμο, έκανε την καρ- δια του να ντυπώση τρελλά. Ύ- στερα κυττάζε προσεκτικά το πόσσω της γυναίκας, εκείνα τα μεγάλα σκούρα μάτια, το παιδικό στόμα. Όχι, δεν τού ή- ταν άγνωστα. Ήταν εκείνη!...

πληξί, χωρίς να μπορεί να κατα- λάβει.

—Συγγνώμστε με κυρία, της είπε με φωνή πνιγμένη, συγγω- στε με για την ένδεχσις.

Έκανε να της πιάσει το χέρι, μα η Κάρολα τραβήχθηκε τρο- μαγμένη κι' εκείνος σκύβοντας το κεφάλι διευθύνθηκε προς το παράθυρο και έξαφανίστηκε.

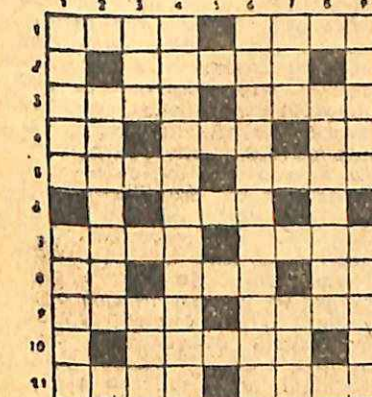
✱

«Τί παράξενος αλήτης», σκέ- φθηκε μόνη η Κάρολα όταν έ- μινε μόνη και μετάνιωσε που δεν τον άφησε να της σφίξη το χέρι!...

ΙΝΤΑ ΦΙΟΡΕ

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Έλληνικό βουνό—Μακρυά.
2. Αμειλίκτος διώκτης του 'Ιησού.
3. Γάλλος φιλόσοφος (1798—1857)—Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
4. Μόριον της Δημοτικής —Σύνδεσμος—Υποθέτει.
5. Γράμμα της Γραφής —Γράμμα του αλφαβήτου.
6. Πρόδρασις.
7. Δεν καταλήγει πάντα σε τέρας —Η Γκάμπο.
8. Διφθογγός —Στρατιωτι- κή μονάς —Στρατηγός της Γαλλικής Έπανάστα- σεις.
9. ... Τουαίν, περιφημός 'Αμερικανός συγγραφέας (1835—1900) —Το καλ- λιτεχνικό ψευδώνυμο της α- γαπημένης του Μυσσέ και του Σοπέν.
10. Με τον τόνο στην παραλή- γουσα δεν είναι γυναικείον άνομα.
11. Άλλος ο Τελαμώνιος, κ' άλλος ο Όϊλέας —'Αρ- χαία αιγυπτιακή πρωτεύ- ουσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Επίξηλον βραβείον —Χο- ρός.
2. Είναι άγνωστη στους Έλ- ληνες.
3. Μόριον της Δημοτικής —Μάρκα ραδιοφώνων.
4. Δεν είναι τέτοιος σύνδε- σμος ο 46 δριζοντίως.
6. Ψευδαισθησις.
7. Τοπικόν επίρρημα —Δη- λούν καλήν ποιότητα.
8. Άναφελές.
9. Άρχαία θεά —'Ο κάτοι- κος της πόλεως.

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Μητέρα και κόρη γιορτάζουν, κατά σύμπτωση, την ίδια μέ- ρα, τα γενέθλιά τους. Ο κ. Γιώργος είναι αρραβωνιασμένος με την κόρη, αλλά εκείνη τη μέρα έχει την ευκαιρία να περι- ποιηθή και τη μέλλουσα πεθερά του. Στέλνει λοιπόν και σ'ης δυο από ένα μεγάλο μπουκέτο κοκκινά τριαντάφυλλα. Τα ένα μπουκέτο έχει τόσα τριαντά- φυλλα, όσα είναι τα χρόνια της κοπέλας, ενώ το μπουκέτο της μητέρας έχει από ένα τριαντά- φυλλο για κάθε δυο χρόνια της.

Ο λογαριασμός, του ανθοπω- λείου είναι 5 δρχ. το τριαντά- φυλλο. Συνολικά, 210 δραχμές.

Πόση είναι η ηλικία της μέλ- λουσας πεθεράς, αν η κόρη έ- χη συμπληρώσει ακριβώς τα μι- σά από τα χρόνια της μητέρας;

ΠΟΙΟΙ ΗΤΑΝ;

*Ιδού μερικά ιστορικά πρό- σωπα, για τα οποία πολύ συ- χνά γίνεται λόγος. Είναι τόσο γνωστά, ώστε συχνά ξεχνούμε ...τί ήταν πραγματικά οι αν- θρώποι αυτοί. Μπορείτε να α- παντήσετε ποιο ήταν το επάγ- γελμά τους, ή απασχόλησις τους, ανάμεσα σ' αυτά που δια- βάζετε εδώ;

1. Ο Λούκιλλος: Φιλό- σοφος, μάγειρας, αυτοκράτωρ, στρατηγός, ποιητής;

2. Ο Μπουριντάν: Έμπορος, μυθογράφος, προφη- της, δάσκαλος, άρχοντας;

3. Ο Μαϊκήνας: Εύπα- τρίδης, πλούσιος κτηματίας, αυ- τοκράτωρ;

4. Ο Γκομπελέν: Ζω- γράφος, ταπητουργός, ύφανται, βαφείς;

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΡΩΤΗΣΙ

Για να μετρήσουμε το βάρος ενός αντικειμένου, μās άρκει μια ζυγαριά ή μια πλάστιγγα.

Η άρχη της μετρήσεως είναι ή ίδια, είτε πρόκειται για φύλλο ή για έλέφαντα. Αν όμως θέ- λουμε να μετρήσουμε το βάρος ενός πλοίου, είναι φανερό πώς δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε το σύστημα της πλάστιγγας!

Μπορείτε να βρήτε κανέναν άλ- λον τρόπο για τη μέτρησι του βάρους; Υπάρχει ένας πολύ α- πλός, που τον μεταχειρίζονται και συνήθως.

Ο ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Αρρενωπός, χαμογελαστός, με το λεπτό μουστάκι του, σάς κυττάζει αυτός ο ήθοποιός — ή μάλλον, αυτοί οι δυο, πολύ γνωστοί, άσπτερες του κινημα- τογραφικού στερεώματος. Μπο- ρείτε να βρήτε ποιοι είναι, σεις που αγαπάτε τόσο την 7η τέ- χνη και τους άσπτερες της;

Μια χωρική αγοράζει από τις γειτόνισσες 642 αυγά προς 1, 40 δραχμές το ένα, και πηγαί- νει στην πόλη για να πουλήσει τα αυγά της με 1, 60 σ' ο κ έ ρ ο σ, όσο της χρειάζεται για να μπορέσει να αγοράσει ένα ζευγάρι παπούτσια που στοιχι- ζουν 128,50 δραχμές. Τι άτυχια όμως! Στο δρόμο, σκοντάφτει το γαιδουράκι της και της σπά- ζου τα μισά ακριβώς αυγά. Προς πόσο πρέπει ώρα να που- λήσει τα υπόλοιπα αυγά, για να μπορέσει ν' αγοράσει τα πα- πούτσια;

ΑΥΓΑ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Η 'Ισάδνα έχει ένα θείο που λέγεται Λουκάς και μια ξαδέλφη που λέγεται Γεωργία. Έχει και ένα αδελφό, τον Παύλο, και μια αδελφή, τη Λουίζα.

1. Πόσες ξαδέλφες έχει η Λουίζα;

2. Πόσα παιδιά έχει ο Λου- κάς;

3. Πόσες αδελφές έχει ο Παύ- λος;

Οι λύσεις στη σελίδα 66

Η ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΙ... ΤΑ ΖΩΑ

Η νεαρή αυτή καί... αρκετά κακόγουστα ντυμένη γυναι- κα χρειάστηκε, για να ντυθή και να στολισθή, να χρησι- μοποιήσει τα προϊόντα ή καί... τα πτώματα των ζώων, που βρίσκονται στην άπέναντι εικόνα. Κυττάξτε πρώτα προσεκτικά ποια είναι τα ζώα αυτά, και προσπαθήστε κατόπιν να βρήτε πώς χρησιμοποιήθηκε το καθένα. Πα- ράδειγμα: Από το φασιανό, προέρχεται το φτερό του κα- πέλου της νέας...

ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Α. Πώς μπορούμε να γράψου- με τον αριθμό οκτώ, χρησιμο- ποιώντας πέντε σπίρτα; Υπάρ- χουν δυο λύσεις.

Β. Πώς μπορούμε να γράψου- με τον αριθμό δύο χρησιμοποιώ- ντας οκτώ σπίρτα; (καμιά από τις γραμμές δεν πρέπει να ξεπερνά το μήκος ενός σπίρ- του).

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η οικογένεια αυτή αποτελεί- ται από τέσσερα παιδιά, το ά- θροισμα των ηλικιών των οποί- ων είναι 27 χρόνια. Αν διαι- ρίσουμε την ηλικία του μεγαλύτε- ρου με 2, αν πολλαπλασιά- σουμε την ηλικία του δεύτερου με 2, αν προσθέσουμε 2 στην ηλικία του τρίτου, και αν αφαί- ρίσουμε 2 από την ηλικία του δεύτερου, βρίσκουμε και τις τέσσερις φορές τον ίδιον αριθ- μό. Ποιές είναι οι ηλικίες των τεσσάρων παιδιών;

ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

Η 'Ισάδνα έχει ένα θείο που λέγεται Λουκάς και μια ξαδέλφη που λέγεται Γεωργία. Έχει και ένα αδελφό, τον Παύλο, και μια αδελφή, τη Λουίζα.

1. Πόσες ξαδέλφες έχει η Λουίζα;

2. Πόσα παιδιά έχει ο Λου- κάς;

3. Πόσες αδελφές έχει ο Παύ- λος;

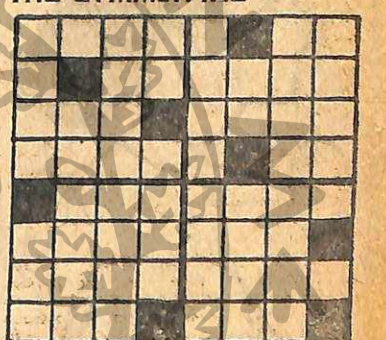
Οι λύσεις στη σελίδα 66

ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ

*Ιδού μια σειρά από μουσικά όργανα: ΚΙΘΑΡΑ, ΜΠΑΝΤΖΟ, ΜΑΝ- ΤΟΛΙΝΟ, ΓΙΟΥΚΟΥΛΕ...

Ποιο από τα έπόμενα τρία όργανα θα πρέπει, λογικά, να προστεθί στη σειρά αυτή; ΑΡΜΟΝΙΟ, ΛΑΟΥΤΟ, ΣΑ- ΞΟΦΩΝΟ.

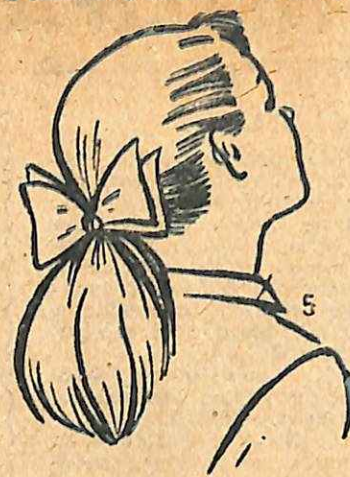
Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΡΙΑΣ

Μη νομίζετε πως έγινε λά-θος, φίλες μου! Δεν πρόκειται για σταυρόλεξο! Στο σχήμα αύ- τό, υπάρχουν μερικά τετράγω- να μαύρα — αυτά που το κά- νουν να μοιάζει με... σταυρόλε- ξο. Μπορείτε λοιπόν να βρήτε ποιά ακόμη τετράγωνα θα πρέ- πει να μαυρίσετε, για να σχη- ματισθί ένα εντελώς συμμετρικό σχέδιο, εν σχέσει με τους δυο κάθετους άξονες που χωρίζουν σ'α τέσσερα το μεγάλο τετρά- γωνο; Δοκιμάστε: ίσως επιτύ- χετε.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΥΛΕΣ!

• Πολλά κοριτσάκια έχουν μακριά μαλλιά, γιατί είναι τόσο ωραία, ώστε οι μητέρες λυπούνται να τους τα κόψουν. Συχνά όμως αντιμετωπίζουν το πρόβλημα πως να τα χτενίσουν, όταν οι στερεότυπες κοτσίδες δεν πηγαίνουν στο πρόσωπο του παιδιού. Σας προτείνουμε στη σελίδα αυτή, μερικές λύσεις, που θα σας εξυπηρετήσουν πολύ σχετικά μ' αυτό το ζήτημα.

1 Οι κοτσίδες γυρίζουν διπλές και δένονται με ωραίους φιόγκους στα πλάγια. Δείχνουν το παιδί πιο καλοχτενισμένο και δεν «ξεφτάνει» τόσο εύκολα. Για να στερεώσουν καλύτερα οι κοτσίδες, βάλτε και λαστιχένιες μπαρέτες εκτός από τους φιόγκους.

2 Για μαλλιά που φτάνουν περίπου εις τους ώμους: Βελούδινη κορδέλα, με τη μεριά του χνουδιού προς τα μέσα, για να μη γλυστράει. Οι άφελιες δίνουν ποικιλία και χάρη στο χτένισμα.

3 Για σγουρά μαλλιά. Είναι κρίμα να τα σφίγγετε σε κοτσίδες. Καλύτερα να τα χτενίζετε σε μπούκλες και να τα δένετε με ένα φιόγκο.

4 Τα κοντά κοτσιδάκια είναι προτιμότερο να δένονται πίσω με φιόγκο.

5 Κλασικό δέσιμο πίσω για ήμιμακρα μαλλιά. Στο μέτωπο μια πολύ ελαφριά άφέλεια πάνω στο μέτωπο.

6 Πολλά πρόσωπα «γλυκαίνουν» αν στις αυστηρές κοτσίδες προστεθεί και μια ελαφριά άφέλεια πάνω στο μέτωπο.

7 "Αν τα μαλλιά του παιδιού δεν είναι πυκνά, να προτιμήσετε να τα δέσετε ψηλά σε μια ωραία ελεύθερη «ούρα».

8 Πρωτότυπο μοντέρνο χτένισμα. Μια μόνο κοτσίδα που αρχίζει από ψηλά, διπλώνει και δένει τέλος με ένα φιόγκο.

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

• Συζυγική αγάπη.

Κάποτε ο αυτοκράτορας της Γερμανίας Κονράδος ο Γ', πολιορκούσε μια μικρή πόλη που ανήκε στο δούκα της Βυτεμπεργης. Παρ' όλη όμως την τρομερήν επιθεσί των αυτοκρατορικών στρατευμάτων, οι πολιορκούμενοι, υπεράσπιζαν με γενναϊότητα την πόλη τους. Ο αυτοκράτορας ώργισμένος απ' την πεισματώδη αντίστασή τους αποφάσισε να παραδώσει την πόλη στη φωτιά και να θανατώσει τους κατοίκους της. Υστερα όμως από πολλές παρακλήσεις των ακολουθών του, δέχτηκε να χάσει τη ζωή στις γυναικείες στής οποίες έδωσε την άδεια ν' αναχωρήσουν ανενόχλητες αφού πάρουν μαζί τους ό,τι πολυτιμότερο είχαν. Τότε η σύζυγος του δούκα, βέβαιη ότι ο Κονράδος δε θα παρέβαινε την υπόσχεσή του, πήρε στους ώμους τὸν άντρα της. Και τὸ παράδειγμά της τὸ μιμήθηκαν και οι άλλες γυναίκες. Ο Κονράδος βλέποντας αυτό το θέαμα συγκινήθηκε τόσο που έλυσε την πολιορκία κι' έφυγε.

• Πότε κυβερνᾶται καλά μιὰ χώρα;

Ίδου τί γράφει ὁ μέγας Κινέζος φιλόσοφος, ὁ Κομφούκιος, σ' ἕνα ἀπ' τὰ βιβλία του, τὸ «Σαί Γίγκ» (Βιβλίο τῶν Ἀσπιάντων).

«Ὅταν τὰ σπαθιά είναι γεμάτα σκουριά και τὰ δρεπάνια αστράφουν. Ὅταν οἱ σιταποθήκες είναι γεμάτες και οἱ φυλακές ἄδειες. Ὅταν οἱ φουναράριοι θγαίνουν περίπατο με φορεία (ἀμάξια) δὲν ὑπάρχουν στὴν ἐποχὴ τοῦ Κομφούκιου» κι' οἱ γίαιτροι πεζοί. Ὅταν οἱ σκάλες ἀπ' τὶς παγοβένες εἶναι καταφαγωμένες ἀπ' τὰ πατήματα τῶν ἀνθρώπων και οἱ αὐλὲς τῶν δικαστηρίων σκεπασμένες ἀπὸ χορτάρι, τότε τὸ κράτος κυβερνᾶται καλά».

• Ἡ εὐτυχία τοῦ Κλεισθένει.

—Πόσον εἶναι εὐτυχισμένος ὁ Κλεισθένης, ἔλεγε κάποιος στὸ Διογένη. Ἐχει τέτοια θέσι στὰ ἀνάκτορα ὥστε παίρνει κάθε μέρα μέρος στὰ συμπόσια τοῦ Ἀλεξάνδρου.

—Δὲ λὲς καλύτερα πόσο δυστυχισμένος εἶναι, ἀπάντησε ὁ κυνικός φιλόσοφος. Εἶναι ἀναγκασμένος νὰ τρώει και νὰ πίνει μόνον ὅταν ἔρχεται ἡ ἀρεὶ στὸν Ἀλέξανδρο.

• Ὁ Ρεγκὼ και τὰ χρώματα.

Ὁ ζωγράφος Ρεγκὼ ἀπέφευγε νὰ κἀν πορτραῖτα κυριῶν. «Ὅταν τὰ πορτραῖτα τους μοιάζουν, ἔλεγε, δὲν τὰ θέσκουν ὠραία. Ὅταν πάλι βελῶν νὰ τὶς κολακέψω τότε παύουν νὰ τους μοιάζουν!» Μιὰ μέρα, ὥστόσο, ἔκανε τὸ πορτραῖτο μιᾶς ἀριστοκράτισσας ἣ ὁποία εἶχε βάλει ὑπερβολικὸ κοκκινάδι στὰ χεῖλη κι' εἶχε βαμμένα ἔλκεϊνὰ τὰ μάτια της. Ἡ κυρία σ' ἄλῃ τὴ διάρεια τῆς ἐπόζας γκρίνιαζε και παραπονιόταν γιὰ τὴν κακὴ ποιότητα τῶν χρωμάτων τοῦ ζωγράφου.

—Ἀπὸ ποῦ τ' ἀγοράζετε; τὸν ρώτησε τέλος.

—Μὰ θαρρῶ, κυρία μου, εἶπε ὁ Ρεγκὼ χάνοντας τὴν ὑπομονή... ἀπ' τὸν ἴδιο ἔμπορο ποῦ ἀγοράζετε τὰ δικά σας!

ΕΝΑ ΣΟΒΑΡΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΓΙΑ Τ' ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ ΜΟΝΟ "Η ΔΙΠΛΟ ΚΡΕΒΑΤΙ;

• ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΟΤΙ ΤΑ ΔΥΟ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ; • ΣΟΒΑΡΟ ΘΕΜΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ Τ' ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Ο ΓΑΜΟΣ, ἀπὸ ὅποια πλευρᾶ και ἂν τὸν ἐξετάσει κανεῖς — πρακτικῇ, οἰκισκῇ, θρησκευτικῇ, ἢ... ἐπιχειρηματικῇ — ἀποτελεῖ ἕναν ἀληθινὸ συνεταϊρισμὸ. Μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε στὴν ἐκκλησία, ἢ στὸ σπῆτι, νὰ κάνετε γάμο πλούσιο ἢ φτωχὸ, κοσμικὸ ἢ μοναχικὸ; ὁ σκοπὸς εἶναι πάντα ἕνας: ἡ ἑνώσις δύο χωριστῶν ἀτόμων σὲ μιὰ μονάδα, μιὰ ὀντότητα ποῦ στὰ διάφορα σοβαρά ζητήματα ἐνεργεῖ σὰν ἕνα ἄτομο.

Ἐνα σημεῖον ὅμως ποῦ ὅλα τὰ ζευγάρια πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσουν, εἶναι τὸ ἂν ὁ συνεταϊρισμὸς τους θὰ περιλαμβᾶνῃ και τὸν τρόπο τοῦ ὕπνου — ἂν δηλαδὴ θὰ ἀγοράσουν γιὰ τὸ σπῆτικό τους ἕνα διπλὸ κρεβάτι ἢ δύο μονά. Φυσικᾶ, πρόκειται γιὰ ἕνα θέμα ποῦ οἱ πρόγονοί μας οὐδέποτε τὸ συζητοῦσαν — ὄχι, μόνο γιὰτὶ ἦταν ἀπὸ τὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα τὸν παλῶ καιρὸ ἦταν ντροπὴ νὰ μιλά κανεῖς, ἀλλὰ και γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε ζήτημα: Τὰ ζευγάρια κοιμόταν πάντοτε σὲ διπλὸ κρεβάτι — τουλάχιστον ἐπίσημως και... τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου.

Τὸ ζήτημα τοῦ διπλοῦ κρεβατιοῦ δὲν ἀπέτελεσε ἀντικείμενο συζητήσεως παρὰ μόνο στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Τὸ τέλος τῆς Βικτωριανῆς ἐποχῆς εἶδε τὶς πρῶτες διεκδικήσεις τῆς νέας γυναίκας γιὰ ἐλευθερία. Ἐμφανίσθηκαν οἱ πρῶτες «σουφραζέτες», οἱ πρῶτες ἐργαζόμενες γυναῖκες, και οἱ πρῶτες... βολικὲς φοῦστες. Μερικὲς γυναῖκες, μάλιστα, τόλμησαν νὰ ἐπαναστατήσουν και ἐναντίον τῶν συνηθειῶν τοῦ γάμου. Ἦθελαν νὰ πᾶν νὰ εἶναι παιχνίδια στὰ χέρια τῶν συζύγων, νὰ πᾶν νὰ γεννοβολοῦν ἕνα παιδί κάθε χρόνο, ὅπως συνηθίζονταν στὰ χρόνια τῆς βασιλίσσας Βικτωρίας. Διεκδικοῦσαν ἰσότητα με τοὺς ἄνδρες, και ἔβλεπαν τὸ βαρὺ διπλὸ κρεβάτι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σὰν τὸ πῶς χαρακτηριστικὸ σύμβολο τῆς γυναικείας σκλαβιάς. Τὸ νὰ μπορῆτε νὰ κοιμηθῆτε μόνη σας, νὰ ἔχετε, ἂν ὄχι χωριστὸ δωματίο, τουλάχιστον χωριστὸ κρεβάτι, ὅπου νὰ μπορῆτε νὰ κανονίζετε ἑσείς τὸ πόσο κουβέρτες θὰ βάλετε — αὐτὸ ἦταν ἕνα σύμβολο ἐλευθερίας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη...

Ἔτσι, στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ αἰῶνα μας, μερικὲς πῶ μορφωμένες και ἀποφασιστικὲς γυναῖκες, ποῦ οἱ σύζυγοί τους εἶχαν ἀρκετὴ κατανόηση ἢ ἀρκετὴ ἀδυναμία ὥστε νὰ ἐντονερίζωνται τὶς ἰδέες τους, ἀρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν τὰ δύο κρεβάτια στὸ γάμο. Καὶ ἡ μόδα διαδόθηκε σὲ λίγο και στὰ ζευγάρια ποῦ εἶχαν ἤδη ἀρκετὰ χρόνια παντρεμένα, ἔφ' ὅσον βέβαια εἶχαν ἀρκετὰ χρήματα ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀντικατα-

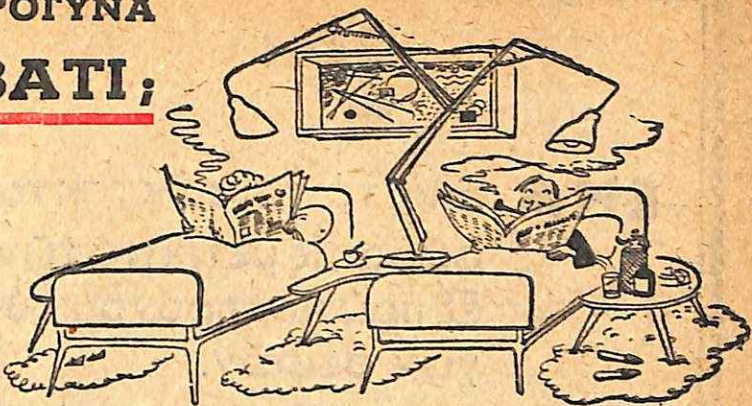
στήσουν τὸ διπλὸ τους κρεβάτι με δύο μονά.

Γρήγορα διαπιστώθηκε ὅτι τὰ χωριστὰ κρεβάτια εἶχαν πρακτικὰ, καθὼς και συμβολικὰ πλεονεκτήματα. Οἱ ἄνθρωποι ἀρχισαν νὰ σκέπτονται ὅτι ἂν ἕνας σύζυγος ἤθελε νὰ σκεπάζεται με δύο κουβέρτες και ἡ γυναῖκα του με τέσσερις, ἂν ἐκεῖνος ροχάλιζε σὰ θηρίο ἐνῶ ἐκείνη κοιμόταν σὰν ἀγγελοῦδι, ἂν ὁ ἕνας στριφογυρίσει σὰ σκουλήκι στὸν ὕπνο του ἐνῶ ὁ ἄλλος κοιμόταν σὰν πουλάκι — δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ κάνουν ἀμοιβαίως ὑποχωρήσεις και νὰ ὑποφέρουν σιωπηλὰ: Μποροῦσαν θαυμάσια νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ χωριστὰ κρεβάτια, ποῦ θὰ ἔδιναν και στοὺς δύο τὴν ἡσυχία και τὴν ἀνάπαυση.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ δύο κρεβάτια εἶναι πάντα ἀρκετὰ πῶς δαπανηρὰ ἀπὸ τὸ ἕνα διπλὸ, τὰ περισσότερα ἀντρώγια ἐξακολούθησαν — και ἐξακολουθοῦν ἀκόμη — νὰ κοιμούνται σὲ ἕνα, διπλὸ, κρεβάτι.

Ἀς δοῦμε ὅμως τί γίνεται στὴν ἐποχὴ μας, στὶς ἄλλες χώρες τοῦ ἐξωτερικοῦ, σχετικὰ με τὸ θέμα αὐτό; Σύμφωνα με τὰ συγκεντρωμένα στοιχεῖα τῶν σχετικῶν στατιστικῶν στὸ Λονδίνο, π. χ., ἡ ἀναλογία τῶν διπλῶν με τὰ μονά κρεβάτια εἶναι πηνήντα με πηνήντα τοῖς ἑκατὸ, ἐνῶ στὴν ἀγγλικὴ ἐπαρχία τὸ διπλὸ κρεβάτι ἐξακολουθεῖ νὰ προηγῆται, με ποσοστὸν 70 %.

Στὴ Σουηδία, τὸ ποσοστὸ τῶν διπλῶν κρεβατιῶν εἶναι πῶς ἐξαιρετικὰ μικρό. Στὴ Βιέννη, μιὰ τελευταία στατιστικὴ ἀπέδειξε ὅτι οἱ νεόνυμφοι προτιμοῦν τὰ δύο κρεβάτια ἐγὼς αἰ-

• Κατὰ μέσον ὄρον, ἡ γυναῖκα σβύνει τὸ φῶς μετὰ δεκατέσσερα λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ θὰ πῆση στὸ κρεβάτι — ἐνῶ ὁ ἄντρας ὕστερα ἀπὸ δεκαεννέα λεπτά. Ὅταν τὸ κρεβάτι εἶναι διπλὸ, αὐτὴ ἡ διαφορά τῶν πέντε λεπτῶν μπορεῖ νὰ φανῇ μισὴ ὥρα σ' ἐκείνον, ποῦ ἀνυπομονεῖ τόσο πολὺ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

σθητικούς λόγους, μεταπηδοῦν ἀργότερα σὲ διπλὰ, και ξαναγυρίζουν στὴν προτίμησή τους πρὸς τὰ μονά ὅταν φθάσουν σὲ ἡλικία ποῦ ὁ καθένας θέλει τὴν ἡσυχία του...

Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἐξ ἄλλου, ἡ ἀναλογία τῶν διπλῶν κρεβατιῶν εἶναι μόνον 40% ἐναντὶ 60% τῶν μονῶν.

Ἐν τούτοις, γενικὰ, οἱ ἄνθρωποι ἐπηρεάζονται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ ζήτημα τῶν κρεβατιῶν τους ἀπὸ διάφορους παράγοντες. Ἄλλοι προτιμοῦν διπλὸ κρεβάτι ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τους εἶχαν δύο μονά και δὲν ἔχσαν εὐτυχισμένοι, ἢ παίρνουν μονά ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τῶν εἶχαν διπλὸ κρεβάτι και χώρισαν. Ἄλλοι πιστεύουν πῶς τὸ διπλὸ κρεβάτι συντηρεῖ τὸ γάμο, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα τσακωμὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φιλιώση κανεῖς γρήγορα με τὸν ἄλλον, ὅταν κοιμάται στὸ ἴδιο κρεβάτι και πρέπει νὰ σκεπασθῇ με τὶς ἰδιες κουβέρτες. Ἔρω δύο νέους ποῦ πῆραν διπλὸ κρεβάτι ὅταν παντρεύθηκαν. Ἀργότερα ἐπειδὴ ὁ ἕνας στριφογυρίσει πολὺ, σκέφθηκαν νὰ πάρουν δύο

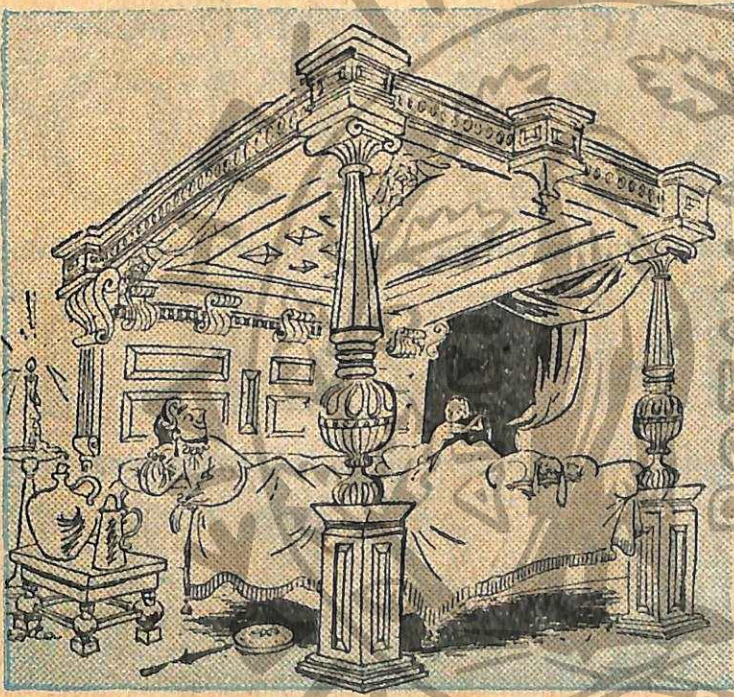
ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

• Στὴν ἀρχαία Ἀθῆνα οἱ νέες ποῦ ἔφταναν σὲ ὠρὰ γάμου, ζητοῦσαν συγγνώμη ἀπὸ τὴ θεὰ Δήμητρα γιὰ τὴ θυσία τῆς παρθενίας τους.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὠδηγοῦσαν τὴ νύφη στὸ σπῆτι τοῦ γαμπροῦ μ' ἕνα ἀμάξι και ὅταν ἔφταναν στὴν πόρτα, ἔκαιναν τὸ τιμόνι γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε ἀπὸ δῶ κι' ἔμπροσθεν ἐλευθερία, οὔτε δικαίωμα νὰ ξαναβῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο.

• Στὴ Ρώμη οἱ δύο σύζυγοι ἔδραζαν στὸ λαῖμό τους ἕνα εἶδος ζυγοῦ. Ἀπὸ κεῖ προήλθε ἡ λέξις σύζυγος. Στους Ρωμαῖους ἦταν συνηθεῖα ἡ νεόνυμφη νὰ προσποῖται ἀπέχθεια. Ὁ νυφικός θάλαμος ἦταν σκοτεινός. Τὴν ἐπομένη ἡ νύπαντρη ἔδινε γεῦμα καθισμένη στὸ νυφικὸ κρεβάτι μαζί με τὸν ἄντρα της, και μιλοῦσαν τόσο ἐλεύθερα γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῆς πρώτης συζυγικῆς νύχτας, ὥστε ἔμεινε στὴ Ρώμη παροιμιώδης ἡ φράσις: «Μιλεῖ σὰ μιὰ νεόνυμφη».

• Οἱ πρῶτοι γάμοι στὴν Εὐρώπῃ γίνονταν, χωρὶς παπάδες, μπροστὰ στὰ δικαστήρια και στοὺς γονεῖς. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης Σωτήριος ὁ πέμπτος, γιὰ νὰ ὑψώσει τὸ γόητρο τοῦ κλήρου, ἐθέσπισε νὰ λαβαίνει μέρος και ὁ κλῆρος στὴν ἐπίσημη τελετῇ, και ἔδωλε δι' αὐτὴν ὅτι, καμμιά γυναῖκα δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο στὸ μέλλον «νομίμως» παντρεμένη ἂν δὲν ἔκανε τὸ γάμο παπᾶς.

• Τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐλισάβετ, οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν τὰ κρεβάτια τους ἐξ ἡμέρας μήκος και τέσσερα πλάτος. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κατάρθωναν νὰ συνδυάζουν τὴ μοναξιά τοῦ μονοῦ κρεβατιοῦ με τὰ ἄλλα προσόντα ποῦ παρουσιάζουν τὰ διπλὰ κρεβάτια...

1^{ON}

ΕΝΑ από τὰ τρία ἔκτακτα δώρα εἰς μετρητὰ τῶν ἑξ πρώτων προνομιοῦχων σειρῶν.

1ον ΔΩΡΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 600.000 (600 ἑκατομ. παλαιῶν)
2ον » » 100.000 (100 » »)
3ον » » 50.000 (50 » »)

2^{ON}

ΕΝΑ από τὰ τριάκοντα (30) εἰδικὰ ΚΕΦΔΗ-ΣΠΙΤΙΑ καὶ εἰδικὰ κέρδη μετρητὰ, τῶν ἑξ πρώτων προνομιοῦχων σειρῶν

ΠΟΥ ΣΥΜΠΟΣΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 4.500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ (4½ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ)

3^{ON}

ΕΝΑ από τὰ Σπίτια - Γενικά Κέρδη, μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ τὸ ΣΠΙΤΙ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ τοῦ "Αλσους.

4^{ON}

ΤΟ ΕΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ (ἓν δισεκατομ. παλαιῶν) τοῦ γενικοῦ δώρου.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ (4) ΑΥΤΑ ΚΕΡΔΗ

μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε μὲ ΕΝΑ γραμμάτιον τῶν ΕΞ ΠΡΩΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

(ΠΡΩΤΗ - ΕΚΤΗ) ΤΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

1954

(Ἡ παρούσα διαφήμιση δημοσιεύεται μόνον κατόπιν ἐγγράφου ἐντολής τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Α.)

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Από τους μάγους τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων ὡς τὴ σημερινή ἐποχή.

ΠΙΝ ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, ἡ ἱατρικὴ καὶ ἡ μαγία ἦσαν συνώνυμες. Ὁ πρωτογόνος ἄνθρωπος, πού κατοικοῦσε στὰ σπηλαιοὶ καὶ ἦταν ἐκτεθειμένος στὴ μάνα τῶν στοιχείων, πίστευε μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα ὅτι διάφορες ὑπερφυσικὲς δυνάμεις ἐπέδρασαν καὶ καθώριζαν τὴν κίνησιν καὶ τὸν τελευταῖον κατοικοῦ τῆς γῆς. ὅτι ἄλλοτε γαμογελοῦσαν μὲ κλωσύνην καὶ ἄλλοτε ἐξώντωναν τὸ ἀσθενικὸ ἀνθρώπινο πλάσμα. Γιὰ νὰ κατενύσῃ λοιπὸν τὴν ὀργὴν τῶν ὑπερφυσικῶν αὐτῶν πλάσμάτων τῆς φαντασίας τοῦ ὁ ἀνθρώπος, ἄρχισε νὰ τοὺς προσφέρει θυσιᾶς. Σὲ μιὰ τέτοια προσφορά, ἦταν φυσικὸ καὶ ἀναπόφευκτο νὰ βρῇ τὴ θέσιν τοῦ ἑνός «μεσολαβητῆς», ἑνός ἐνδίαμμος: ἑνός ἀνθρώπου πιδ τολμηροῦ καὶ πιδ ἐξυπνοῦ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, πιδ ἀρχισε νὰ ἐφαρμόζει διάφορες «μυστηριώδεις» μεθόδους, γιὰ νὰ κατενύσῃ τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν καὶ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν εὐμενείαν τοὺς.

Ἡ Μαγία, τὸ παλαιότατο αὐτὸ μέσον ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀποκρύφων δυνάμεων, πῆρε ἀργότερα τὸ ὄνομα «ἱατρικῆ» καὶ ἐκείνοι πιδ ἡσυχολοῦντο μαζί τῆς ὑπῆρξαν ἐμπειρικοὶ γίαιτροί, μάγοι, ...κατενύσσαν τὰν θεῶν, καὶ κύριοι διαφόρων ἐκπληκτικῶν — γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — μυστικῶν.

Ἐξ ἴσου μυστηριώδεις καὶ ἀπροβλέπτεις, ὅσο καὶ ἡ μάνα τῶν στοιχείων τῆς φύσεως — τὰν «θεῶν» δηλαδὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — οἱ ἀσθενεῖς καὶ ὁ θάνατος εἶχαν ἐν τούτοις τὴν ἴδιαν δύναμιν μὲ αὐτὰ νὰ θέτουν τέρμα στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἔτσι ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ συσχετισθοῦν τὰ δύο αὐτὰ ἐξ ἴσου τρομέα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα: ἡ ἀρρώστεια καὶ ὁ θάνατος, μὲ τὴν ὀργὴν τῶν «θεῶν». Ποῖός λοιπὸν ἦταν περισσότερο ἐνδεδειμένος γιὰ νὰ μεσολαβήσῃ μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς σώματος καὶ τῶν θεῶν, ἀπὸ τὸ μάγο, αὐτὸν πιδ εἶχε ἥδη τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν νὰ προσελκύῃ τὴς εὐεργετικὰς δυνάμεις νὰ φέρῃ τὴς πλοῦσιες ἐσοδείας ἢ νὰ σκορπίῃ τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν συμφορὰν στὸν ἐχθρὸν.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ μάγοι ὑπῆρξαν καὶ οἱ πρώτοι γίαιτροί. Καὶ αὐτὸ συνεχίσθηκε ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, καὶ ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχὴ μας βρισκομε γύρω μας παραδείγματα ἀπλοῶν φυλῶν ἢ καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων, πιδ ἐμπιστεύονται σὲ «μάγους» καὶ «μάγισσας» τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν ἀπὸ τὴς ὁποῖες ὑποφέρουν.

Ἀνάμεσα στοὺς πρώτους αὐτοὺς «ἱερεῖς» ὑπῆρξαν ἀσφαλῶς καὶ μερικοὶ πιδ δὲν ἦταν ἀπαιτεῖνες. Κάθε τόσο, κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς εἶδεινε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μορφή τῆς παθήσεως καὶ τὰ παθολογικά τῆς συμπτώματα, καὶ μετεδίδαξε τὴς παρατηρήσεις τοῦ στοὺς διαδοχικοὺς του. Ἀλλωστε, ἀν ἡ μόνη αἰτία ἀσθενείας τὴν ὁποία παρεδίδοντο ἦταν ἡ δυσἀρέσκεια τῶν θεῶν, οἱ πρωτόγονοι αὐτοὶ γίαιτροί ἦταν πάντως σὲ θέσιν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ δυσἀρέσκεια αὐτὴ ἐξεδηλώνετο συνὰ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μὲ τὰ ἴδια συμπτώματα... Ἄς καὶ οἱ θεοὶ βαρύνονταν νὰ ἐφεύρουν νέες τιμωρίες!

Μερικὲς ἀπὸ τὴς πρώτες αὐτὲς παρατηρήσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν μάγων — ἱατρῶν ἔοσαν στὰ χεῖρά μας, χάρις σὲ ἀρχαιοτάτα κείμενα πιδ ἔχουν περιρῶνται μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀκρίβεια, ὅμοιος ἀκριβὴς ὥπως τὴς δλεπούμε καὶ σήμερα. Καθὼς προχωροῦσε στὴν κατάκτησιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ἀνθρώπος ἐτελειοποιεῖτο στὴν τέχνην τοῦ νὰ ἐξοντώνῃ τοὺς γείτονές του, ἐνὼ συγ-

Συμβουλὲς ὁμορφιάς τῆς ZINNIA

Ἡ ἐξέλιξις καὶ οἱ καθημερινὲς κατακτήσεις τῆς Αἰσθητικῆς Ἐπιστήμης, τείνουν στὴν κατάργησιν τῶν γρηταιῶν καὶ ἐξασφαλίζουν στὴ γυναῖκα ὑγείαν καὶ ὁμορφίαν.

Οἱ ἀνοιχτοὶ πόροι, οἱ λεπτὲς καὶ γενικὰ κάθε ἀσκήμα τῆς ἐπιδερμίδος, προλαμβάνεται σήμερα καὶ θεραπεύεται ἐντελῶς. Γι' αὐτὸ καὶ ἀσκήμας γυναῖκες δὲν ὑπάρχουν πιά ἢ μάλλον δὲν ποτε νὰ ὑπάρχουν. Ἀρκεῖ ἡ κάθε γυναῖκα νὰ ἐξοφλῇ τὴν κάμν γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὁμορφίαν τῆς.

Εἶναι ἔλλειψις πολιτισμοῦ ἢ δικαιολογία πιδ προβάλλουν μερικὲς γυναῖκες, πιδ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἑαυτοῦς. Οἱ ὑγιεινὲς καὶ αἰσθητικὲς φροντίδες, πιδ χρειάζεται κάθε γυναῖκα, εἶναι ζήτημα καὶ ἂν ἴσως νὰ θελῇ. Κατ' ἀρχὴν συνηθίστε κάθε βράδυ, πιδ πῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν. Κατ' ἀρχὴν συνηθίστε κάθε βράδυ, πιδ πῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν. Κατ' ἀρχὴν συνηθίστε κάθε βράδυ, πιδ πῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν.

Ἡ περαιοματικὴ φυσιογνωμία ἀποδεικνύει πιδ ἀνκαλυφθῶν οἱ πόροι ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος, π.χ. μὲ πῖσσα, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν. Κατ' ἀρχὴν συνηθίστε κάθε βράδυ, πιδ πῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν.

Γιὰ κάθε ἀπορία πιδ πῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν. Κατ' ἀρχὴν συνηθίστε κάθε βράδυ, πιδ πῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καλῶς καὶ μόνον, ἢ ὁποία ἀποκτάται μὲ ἐπιμονὴν καὶ θυσίαν.

Αὐτὸ ζητοῦσα!

Κυρίες μου,

Σὰς ὁμιλεῖ ἡ ἱατρὸς Μαιευτῆρ Γυναικολόγος Κυρία Ἐριφιλὴ Καρπουζέλλη.

Ἡ Γυναῖκα εὐρίσκειται διαρκῶς εἰς κίνδυνον μολύνσεως μὲ σοβαρὰς — σοβαρωτάτας διὰ τὴν ὑγείαν τῆς συνεπειὰς λόγῳ τῶν παθογόνων μικροοργανισμῶν, πιδ ἀναπτύσσονται εἰς τὰ γεννητικά τῆς ὄργανα.

Διὰ τὸ καλὸ τῆς ὑγείας τῆς πρέπει νὰ φροντίζῃ τὴν καθαριότητα τῆς, δηλαδὴ τὴν καταστροφὴν τῶν Νοσογόνων αὐτῶν μικροβίων. Μὲ τὸ κατάλληλον Ἀντισηπτικὸν καὶ Μικροβιοκτόνον ἀποφύγει ὁ σ φ α λ ὡς τοὺς κινδύνους μολύνσεως καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς σοβαρὰς συνεπειὰς.

Ἡ προτίμησις τοῦ καταλλήλου Ἀντισηπτικοῦ εἶναι ζήτημα πρωταρχικῆς σπουδαιότητος διὰ τὴν ὑγείαν τῆς Γυναίκας καὶ τοῦ τοῦ διότι χρειάζεται ἀντισηπτικόν, τὸ ὁποῖον νὰ καταστρέφῃ τὰ μικροβία καὶ νὰ ἐξουδετερωνῇ τὴν Παθογόνο αὐτῶν ἐνέργειαν ἐνὸς συγχρόνως νὰ μὴ εἶναι ἐν ἑλπη τῆς ὁδὸς, νὰ μὴ εἶναι καυστικόν καὶ νὰ μὴ ἐρεθίζῃ.

Μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ΝΤΕΤΟΛ, πρόβλημα δὲν ὑφίσταται πλέον.

Τὸ ΝΤΕΤΟΛ ἀπεδείχθη τὸ πλέον εὐχρηστὸν Ἀντισηπτικόν. Εἶναι δραστηκὸν πιδ μὴ κινδυνεύει τὸν ὁρμόνιο, στερεῖται οἱ αὐτοὶ σφῆς, δὲν εἶναι καυστικόν, δὲν ἐρεθίζει, δὲν προκαλεῖ κηλίδας, ἀναδίδει εὐχάριστον ὀσμὴν. ΚΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ Ἡ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ Εἶναι ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ.

Ἱατρὸς Μαιευτῆρ Γυναικολόγος ΕΡΙΦΙΛΗ ΚΑΡΠΟΥΖΕΛΛΗ.

Δρ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Βρεφολόγος—Παιδίατρος Δέχεται 8—11 καὶ 4—6 Τηλεφ. 610.888 Ὀμήρου 54

Γιὰ Κυρίες καὶ Δεσποινίδες

Ἐπανεβλῶν ἐκ Παρισίων ἡ καλλιτέχνης κομμωτὴς Χορστάκης, τελειοποιεῖ εἰς τὰ ἔργαστήρια τῆς L'OREAL - PARIS εἰς τὴν περμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

παρακολουθήσας τὰ μαθήματα GRANDE SEMAINE DE LA COIFFURE τῆς Σχολῆς COUPE MONDIALE τοῦ Λονδίνου, ἐπανάλαμβάνει τὰς ἐργασίας, τοῦ εἰς τὸ γνωστὸν κομμωτήριον «ΜΑΣΚΩΤ»

ΧΡΗΣΤΑΚΗ & ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ Εὐτυχίδου ἀρ. 1, τηλ. 72-406 ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Γιὰ νὰ αἰσῶν τὰ μαλλιά μου! Προσμητικὰ, ἀφότου ἄρχισεν νὰ τὰ λούζῃ μὲ τὸ γνήσιον Σαμπουνὶ TÊTE-NOIRE ἀπέκτησαν γυαλῶδα καὶ ἔγιναν μεταξένια.

Τὸ Σαμπουνὶ «Tête-Noire» εἶναι ἀπληλλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐπιβλαβὴ χρωστικὴ οὐσία καὶ εἶναι κατασκευασμένο μὲ τὰ πιδ τελευταῖα δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Ἀποφύγετε τὴς ἀπομυήσεις καὶ λούζετε τὰ μαλλιά σας μὲ Tête-Noire γιὰ νὰ τὰ ἔχετε πάντα ὑγιή καὶ σὸ φυσικὸν τοὺς χρώμα καὶ σχῆμα.

Ζητεῖτε μ' ἐπιμονὴν τὸ γνήσιον Σαμπουνὶ

Φάρμακοι-Φιάλαι-Κρέμα

Ὁ Νευρολόγος-Ψυχίατρος

Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, Γανία Χαρ. Τρικοῦπη. Νέος ἀριθ. τηλεφ. 614.620.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Σύγχρονο αθηναϊκό κοινωνικό μυθιστόρημα του Ν. Μαραγκά

28ον Από το Κάιρο, όπου πια άρχισε να γονατίζει ο Χίτλερ, πήγε στο Λονδίνο όπου σπούδασε θέατρο. Ύστερα από λίγα χρόνια έσκαυσε στην Αθήνα. Την επιστροφή της την έμαθε ο Καρατζάς από τις εφημερίδες και μέσα του εξαφούνωσε το παλιό μίσος. Άρχισε λοιπόν να καταστρώνει το σχέδιο. Την πολίωρκε στενά, μα δεν βρήκε την ευκαιρία να τη σκοτώσει. Ύστερα όμως, σ' αυτό το διάστημα, η Άσημάκη γνώρισε κάποιον θράσο με μιά συντροφιά των καθηγητή και κάποιος που της τον σύστησε, πρόσφερε άστυνόμενος: «Ο κ. καθηγητής κάποτε ήθελε να σε σκοτώσει, Τζούλια. Ένωθ' τον καιρό της κατοχής. Τότε πού σε νόμιζε άνθρωπο των Γερμανών!...» Όλοι γελάσανε. Κι' η Άσημάκη γέλασε. Ο Καρατζάς όμως έδειξε πολύ ταραγμένος. Ύστερα από αυτό το «άστειο» αναγκάστηκε ν' αλλάξει το σχέδιό του. Τώρα έπρεπε να οργανώσει διαφορετικά το έγκλημά, παρουσιάζοντας ένα άτακταχτο άλλοθι για τον έαυτό του και ο νους του πήγε στην Τερέζα Αποστόλου. Ήταν ένας παχυματικός σατανάς στις επινοήσεις του. Ένα πρωί η Τερέζα έλασε το παιδί της. Ο Καρατζάς το είχε παραδώσει σ' ένα νοσοκόμο κι' εκείνος πάλι το παρέδωσε στη γυναίκα του, στη Μαρία Παρίδου, να το προσέχει. Φαντάζεται ο καθένας το τι επακολούθησε. Η δυστυχισμένη μητέρα σπάρξε αναζητώντας το χαμένο αγόρι της. Όταν πια έγινε ένα ανθρώπινο έρείπιο — ύστερα από πολλές μέρες — ο Καρατζάς της φανέρωσε πως το παιδί της βρίσκεται σε καλή χέρια και πως θα το ξαναέχει πολύ σύντομα κοντά της. Με πρόπο, χωρίς να διαλέξει, άρχισε να καλλιεργεί στην ψυχή της την ιδέα του εγκλήματος. Ήταν μιά δυστυχισμένη γυναίκα η Τερέζα Αποστόλου, χωρίς θέληση, και ο Καρατζάς έεασκούσε μιά φοβερή επίβληση άπάνω της. Μία μέρα της έδειξε τη Τζούλια Άσημάκη. Της είπε πως αυτή η κοπέλλα στάθηκε άφορη να του φέκεισθ' ο άντρας της και πως αυτή έγινε αίτια να είναι ορφανό από πατέρα το παιδί της. «Η ψυχή του Δημήτρη Αποστόλου ζητεί έκδίκησι!», της είπε. «Εσύ τί θα κάνεις;» Η Τερέζα αντιμετώπηκε όσο υπέρεσε. Ύστερα υπέκυψε. Υποψιάζομαι πως ο Καρατζάς κατάφερε να την κάνει πειθιγιο δογανό του, υπνωτίζοντας την. Δεν έβρω. Ούτε μπορώ να είμαι φυσικά βέβαιος γι' αυτό. Γεγονός πάντως είναι ότι την παραιμωή της προμερέας του θεάτρου «Τριάντα», όπου έπρόκειτο να άνεβή η επίθεώρησι «Ανοικιότικες Μελωδίες», ο Καρατζάς συνώδευσε την Τερέζα σ' ένα μακρινό περίπατο. Φτάσανε με το αὐτοκίνητο στην Κάτω Κηφισιά κι' εκεί κατέβηκαν. Μέσα στο έρημικό δάσος που υπάρχει εκεί, της έμαθε το χει-

ρισμό του πιστολιού που θα χρησιμοποιούσε για το φόνο. Η γυναίκα υποχρεώθηκε από τον θράσος της να πυροβολήσει κάμποσες φορές σηματούοντας ένα πεύκο. Την άλλη μέρα το θράδυ, δόθηκε η προμερία. Η άτυχη Τζούλια τραγούδησε για τελευταία φορά στη ζωή της. Ο κόσμος την αποθέωσε. Στην πλατεία του θεάτρου ήταν κι' ο Καρατζάς. Όλοι τον είδαν να χειροκροτά και όταν άκούστηκαν οι τρεις πυροβολισμοί στο καμαρίνι της Άσημάκη, εκείνος βρισκόταν ανάμεσα στους θεατές. Δεν είχε σαλπίσει από τη θέση του. Κανείς φυσικά δεν μπορούσε να τον υποψιαστεί κι' ως υπήρχε εκείνο το «άστειο» στη μέση. Εκτός απ' αυτό όμως, όλοι οι άνθρωποι της σκηνής είχαν δη τη γυναίκα με τη ρενάρ' στους ώμους να μπαίνει στο καμαρίνι της άμορφης ντιζέ με μιά ανθοδέσμη στα χέρια. Ήταν, όπως καταλαβαίνεις, η Τερέζα. Λίγα λεπτά ύστερα από την είσοδό της, άκούστηκαν στο καμαρίνι οι πυροβολισμοί και μέσα στη σύ-

γυσι κατάφερε να εξαφανιστεί. Όταν βρήκαν τη Τζούλια θανεία χτυπημένη μέσα σε μιά λίμνη από αίμα, κανείς δεν είχε άμφιβολία για το δολοφόνο. Έτυχε εκείνο το θράδυ να βρίσκονται στο θέατρο κι' εγώ. Παραστάθηκε στις τελευταίες στιγμές της Άσημάκη και τότε για πρώτη φορά είδα τον Καρατζά. Είχε κληθεί από την πλατεία, να παρασχη τις πρώτες βοήθειες στην πληγωμένη. Δεν έβρω γιατί, αλλά κάτι δε μου άρεσε απ' αυτόν τον άνθρωπο. Έπειτα νόμισα πως μέσα στις τελευταίες αναλοιμένες του βλέμματος της έτοιμοθάνατης, ξεχώρισα κάτι παράξενο. Καθώς είδε τον Καρατζά σκυμμένο πάνω από το κεφάλι της, τα μάτια της κινήθηκαν τρομαγμένα και κάτι ψιθύρισε. Άλλά κανείς δεν άκουσε τί είπε. Όμως τότε δε μπορούσε να πάη ο νους μου τόσο μακριά. Δηλαδή δε μπορούσε να πιστέψω πως αυτός που προσπαθούσε να συνφέρει την άμορφη Τζούλια, ήταν ο ήρωας άυτοσυργς ενός τόσο άποτρώπαυο έγκληματος. Όλο το προσωπικό της σκηνής, οι περίπου αὐτόπτες μάρτυρες δηλαδή του φόνου, μιλούσαν για την άγυνστη κυρία με τη ρενάρ. Οι έներγες λοιπόν της άστυναιμής σπράφθηκαν πούς την κατεύθυνσι αυτή. Άρχισαν οι αναζητήσεις για την άνακάλυψι και σύλληψι της δολοφόνου. Άλλά ο Καρατζάς την κρατούσε πάντα κοντά του και την πρόσεχε. Και να ήθελε να μιλήσει δε θα το τολμούσε. Εί-

χε το παιδί της στα χέρια του και την εξέβιαζε... «Μ' αυτό τον τρόπο πίστευε τον εαυτό του έεασφαλισμένο. Ήταν σίγουρος πως κανείς ποτε δε θα μπορούσε να μάθι την αλήθεια. Ύστερα ήρθε η σειρά του Στέφανου Καρατή. Ο Καρατής τον θυμήθηκε τρεις μήνες πάνω - κάτω μετά από τη Τζούλια Άσημάκη. Ο Καρατής ήταν ένας από τους πιο γνωστούς δικηγόρους της Αθήνας, πρίν των πόλεμο. Υπήρξε τίμιος άνθρωπος, άγνος πατριώτης, που πάλαψε άντοικία τους Γερμανούς στην κατοχή. Το μοναδικό κέρδος που του άπόμεινε από τοῦτο το σκληρό άγώνα, ήταν η φτώχεια και οι ρευματισμοί. Ο Καρατζάς λοιπόν τον θυμήθηκε. Στο άορυστόμένο μυαλό του φούντωσε πάλι η ιδέα του φόνου. Δεν τον λυπήθηκε που ήταν άνικανος να κινήθι. Πρώτα άρχισε ένα πόλεμο νένων με το τηλέφωνο. Κάθε φορά που χτυπούσε το τηλέφωνο και σηκωνε ο Καρατής το άκουστικό, από την άλλη άκρη του σύρματος άκούγονταν μιά βραρεία φωνή: «Είσαι πρόδοτης. Ή ώρα της τιμωρίας πλησιάζει!» Στιν άρχή ο Καρατής υπέθεσε ότι επρόκειτο ίσως για τηλεωνήματα που σκόρωνε κάποιος άγνωστος φαρσέρ. Ύστερα άρχισε να γίνεται νευρικός. Στο τέλος άναγκάστηκε τη φωνή και τότε έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Άγγελο Πετρίτη και τον προσκαλούσε επείγοντως σπ'ι του να του μιλήσει «για κάποιον κίνδυνο που τον άπειλούσε και που ένδιέφερε κι' αυτόν». Αυτά τα έμαθα από μιά παραδουλεύτρα που πήγαινε κάθε τόσο και φρόντιζε το σπίτι του δικηγόρου. Ο κ. Πετρίτης όταν έλαβε το γράμμα, πήγε να συναντήσει τον Καρατή. Άλλά δεν τον πρόφτασε ζωντανό. Ο Καρατζάς είχε προλάβει. Τον κατακρεούργησε κυριολεκτικά μ' ένα μαχαίρι. Άλλά τούτη τη φορά άφησε ένα ίχνος. Μέσα στα χέρια του νεκρού έμεινε ένα δαχτυλίδι με γαλάζια πέτρα, μιά άκουσα μαρίνα. Στην πάλη που προηγήθηκε του φόνου, ο Καρατής έπιασε το χέρι του δολοφόνου κι' όταν εκείνος το τσάβηξε, δεν πρόσεξε μέσα στην ταραχή του, ότι από το δαχτυλό του έλειπε το δαχτυλίδι με τη μπλε πέτρα. Το δαχτυλίδι αυτό βρέθηκε άργότερα στη φούχτα του νεκρού. Τούτο ήταν ένα στοιχείο. Άλλά εκείνος ή εκείνοι που θα μπορούσαν να βοηθήσουν την άνάκρισι δεν ήθελαν ν' άποκαλύψουν ποίος ήταν αυτός που είχε στα χέρια του αυτό το δαχτυλίδι πρίν απ' το έγκλημα. Ένας άνεξήγητος πανικός είχε κυριέψει όλους εκείνους που μάντευαν το δολοφόνο. Τον μάντευαν, σχεδόν ήταν βέβαιοι, άλλά κανείς δεν τολμούσε να κάνει το άποφασιστικό βήμα, να πη μιά κουβέντα.

Μά, αν θυμάμαι καλά, είπε ο δημοσιογράφος, τότε ή έοφημερίδες γράψανε ότι ο φόνος του Καρατή είχε ως έλατήριό τη ληστεία. Ο άγνωστος που μπήκε στο σπίτι της οδού Ήπποκράτους, σκότωσε το δικηγόρο για να πάρη μερικά κοσμήματα και ένα στοργυλό ποσό σε μετρητά. Ο άστυνός Παπαδόπουλος άνασκήωσε τους άμους. —Ναι. Εγώ ή ίδιος παρακάλεσα τότε τους άστυνικούς ρεπόρτερς — είναι όλοι καλά παιδιά κι' άς γκρινιάζω κάθε τόσο μαζί τους — να γράψουν πως έπρόκειτο για ληστεία και δε φέριαν αντίρρησι. Στα άσ-

θρα τους άπέδωσαν το έγκλημα σε άγνωστους ληστές και δε γράψανε λέξη για το δαχτυλίδι. Μ' αυτό τον τρόπο ο δράστης ηύχασε. Διαβάζοντας τις εφημερίδες, πίστεψε πως ή Άσφαλεία είχε πάρει στραβά δρόμο και ήσυχασε. Όσο για το δαχτυλίδι, ούτε του πέρασε από το νου ότι βρισκόταν στα χέρια μου. Φαντάστηκε ότι το έλασε είτε στο δρόμο είτε κάπου άλλο. Έκείνο που δεν του πέρασε από το νου, ήταν ότι το έλασε στη φούχτα του νεκρού. —Ξεράτε, ρώτησε ο δημοσιογράφος, ότι ο δολοφόνος ήταν ο Καρατζάς; —Όχι, φυσικά. Άν το ήξερα, θα τον είχα συλλάβει. Τότε ακόμα περπατούσαμε στο σκοτάδι. Σ' αυτό το μεταξύ σκηνοθετήθηκε η άυτοκτονία της Τερέζας Αποστόλου. Όταν το πάτωμα της γυναίκας αυτής βρέθηκε στο Παλιό Φάληρο, ούτε το φαντάστηκε πως ήταν δυνατό ή Ιστορία τούτη να έχη σχέση με τα δύο προηγούμενα έγκληματα. Άργότερα όμως... Ο άστυνός σταμάτησε για μερικά λεπτά να μιλήσει. Ήταν σά να προσπαθούσε να δώσει στη σειρά ώρισμένα πράγματα που είχε στο μυαλό του. Άντικειμενικά και συνέχισε: —Η πρώτη άχτίνα που άρχισε να φωτίζει τη σκοτεινή αυτή υπέθεσι, ήταν ένα γράμμα. Μιά έπιστολή από το άεροδρομίο του Έλληνικού. Το γράμμα της Έφης Λεκού, μιάς υπαλλήνου της Τερέζας Άσημάκη. Αυτή έοριζε το πρώτο φώς. Άνέφερε φυσικά άόρστα πράγματα, μιά καμμία φορά από ένα τίποτα λύνονται τα πιο δύσκολα αίνιγματα. Το γράμμα αυτό έγινε άφορη μιά άπό κάποιον φίλο μου ύπαυτόνιο, τον Άργυρίου, ότι ο Καρατζάς την ίδια μέρα που ταχυδρομήθηκε το γράμμα, έφυγε με το άεροπλάνο για τη Ρώμη, συνοδευόμενος την... Έφη Λεκού! Όπως προέκυψε άργότερα, ή κοπέλλα δεν ήξερε ποίος ήταν εκείνος πού τη συνώδεε. Της είχε δώσει ένα ψεύτικο όνομα και της είχε πη πως ήταν ένας πλούσιος έφοπλιστής παράφορα έρωτευμένος μαζί της. Η δυστυχισμένη κοπέλλα είχε πιστέψει πως έκανε την τύχη της. Στην πραγματικότητα όμως είχε πέσει στα δίχτυα μιάς φαρμακερής άράχνης. Ο Καρατζάς είχε μάθει πως ή Λεκού φλυαρούσε πολύ κάνοντας λόγο τυνά για εκάποιο γιστρο, που φοβόταν ή Τζούλια Άσημάκη. Έπειτα ή Λεκού είχε άναγνωρίσει — απ' τη φωτογραφία που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες — την Τερέζα. Ήταν βέβαιη πως ή Τερέζα ήταν εκείνη που σκότωσε τη Τζούλια μπαίνοντας το θράδυ της προμερίας του «Τριάντα» στα παρασκήνια. Ο Καρατζάς είδε τον κίνδυνο. Άρχισε να την παρακολουθί και κάποιον θράδυ που κατάφερε να της μιλήσει, ή κοπέλλα πίστεψε πως συνάντησε τον άνθρωπο που θα

την έκανε εύτυχισμένη. Ύστερα από μερικές μέρες της είπε πως επείγουσες εργασίες του τον ύποχρώνων να κάνει ένα ταξίδι στο έξωτερικό. Της πρότεινε να την πάει μαζί του. Έκείνη δέχτηκε χαρούμενα την πρότασι, έντελώς άνυππη για το τέλος που την περίμενε. Ο Καρατζάς είχε προετοιμάσει ένα τέλειο έγκλημα. Είχε διαβατήριο με ψεύτικο όνομα, είχε μελετήσει το φόνος σε όλες του τις λεπτομέρειες και φρόντισε ή άπουσία του από την Ελλάδα να μη γίνει γνωστή. Στην προετοιμαμένο γιστρο της κλινικής του είπε πως θα έκανε «χάρι άναμνηχής» ένα ταξίδι ως τις Σπέτες το Σάββατο πρωί έφυγε μαζί με τη Λεκού για τη Ρώμη. Την Κυριακή το θράδυ κομήθηκε στην Αθήνα. Κανείς δε θα ύποψιαζότανε πως ο Καρατζάς μέσα σε 36 ώρες πήγε στη Ρώμη, διέπραξε ένα φόνο και γύρισε πάλι στην Ελλάδα πρίν ακόμα καλά - καλά στεγνώσει το αίμα που είχε στα χέρια του. Μπήκανε όμως στη μέση οι φωτορεπόρτερς και τον άπογειώδη το άεροπλάνο και ενώ οι επίβατες άνεβαίναν στο σκάφος, ένας φωτορεπόρτερ τράβηξε μιά φωτογραφία θέλοντας να άποθανάτιση την άναχωρήσι του Ρεμπέρτ Έλλος, που είχε έπισκεφθι την Ελλάδα εκείνες τις μέρες. Η φωτογραφία όμως πήρε κι' άλλα πρόσωπα και όταν δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες άνάμεσα σ' αυτά με κάποιια φαντασία μπορούσε να ξεχωρίσει τον Καρατζά και τη Λεκού. Ο ύπαυτός μου Άργυρίου με βοήθησε σ' αυτό. Πήγε και βρήκε τον φωτορεπόρτερ και ζήτησε μιά κανονική φωτογραφία. Τώρα δεν μιά έβανε καμμία άμφιβολία πως ο γιστρος είχε ταξιδέψει στη Ρώμη. Άρχισαμε την παρακολούθησι του. Έν τω μεταξύ μάθαμε ότι ή γυναίκα του, μιά δυστυχισμένη κοπέλλα, ή Ρένα Αποστόλου, τον είχε έγκαταλείψει. Τη συνάντησα και της πήρα μιά κατάθεσι. Μου διηγήθηκε την τραγωδία της και τότε για πρώτη φορά έμαθα πως ή Τερέζα είχε ένα παιδί με το όποιο ο Καρατζάς την εξέβιαζε. Στην Αποστόλου έδειξε το δαχτυλίδι με την άκουσα μαρίνα, που βρέθηκε στη φούχτα του Καρατή. Το άναγνώρισε άμέσως. Το φορούσε πάντα ο πρίν άντρας της και το θεωρούσε για μασκότ. Τώρα έέραμε αρκετά πράγματα. Άλλά έπειδη ο Καρατζάς ήταν ένας άνθρωπος που όλοι τον πίστευαν έντιμο και έκτος πάσης ύποποίας, έπρεπε να δώσουμε γερά τη δουλειά. Η παρακολούθησι συνεχίστηκε κι' ένα θράδυ σ' ένα σπίτι της οδού Ήακωβάτων — τον είχα παρακολουθήσει ή ίδιος μερικές εκεί — άκουσα με τ' αυτιά μου να καυχείται για τα έγκλημάτα του. Σχεδίαζε ένα καινούργιο φόνο, άλλά τον πρόλαβα. Με πυροβόλησε κι' άναγκάστηκε να τον σκοτώσω...

Ο Παπαδόπουλος έοτταξε τη γραβάτα του και κύτταξε το ρολόι του. —Νά με συμπαθές, είπε στο δημοσιογράφο. Άλλά είμαι ύποχρεωμένος να σταματήσω εδώ, γιατί διάζομαι. Έχω ένα έπείγον ραντεβού. Ο δημοσιογράφος μισόκλεισε το μάτι και χαμογέλασε. —Καμμία καινούργια κατάκτησι πάλι; ρώτησε. —Ναι. Κάτι τέτοιο! άπακρίθηκε εύθυμα ο άστυνός

Μιά καινούργια κατάκτησι που αξίζει τον κόπο. —Ωραία! —Άγγελο! —Νέα; —Τον έρχόμενο Δεκέμβρη κλείνει δεξη χρόνια της ηλικίας της. Ο δημοσιογράφος γούρλωσε τα μάτια του. Ο Παπαδόπουλος άνασκήωσε τους ώμους και χαμογέλασε. Ύστερα έκανε ένα βήμα κι' άνοισε την πόρτα του διπλανού γραφείου. Ένα μικρό άγόρι ξεφώνισε χαρούμενα κι' έτρεξε κοντά του. —Η καινούργια μου κατάκτησι! είπε. Δε σ' άρέσει; —Μά ναι... έκανε σά χαμένος ο δημοσιογράφος. Πολύ συμπαθητικός πιστοικός. —Είναι ο γιός του Δημήτρη Αποστόλου και της Τερέζας, έήγησε ο Παπαδόπουλος. Αυτάν ήθελε να βγάλι από τη μέση εκείνο το θράδυ ο Καρατζάς. Μά δεν πρόφτασε... Φόρεσε το καπέλο κι' έπιασε το μικρό από το χέρι. —Χμ! Έχει γούστο να τον βγάλις περίπατο τώρα! ξεφώνησε ο δημοσιογράφος. Νά, κάτι που δεν ήξερα τόσο χρόνια

4 ορόκηρα ΠΛΕΚΤΑ

6ε 8ωρη εργασία

αποδίδει η ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

PASSAP M201

Τύποι 2.300

Διά την πλέξιν όλων των σχεδίων χειροπλεκτικής καθώς και διά την πλέξιν του χόρτου, διαδεόμεν τον τύπον PASSAP-D

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΣ Ή ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

ΑΘΗΝΑΙ: ΘΩΜ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ-ΝΙΚΗΣ 21 ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΒΕΡΡΟΙΑ: Ν. ΛΙΟΛΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Η. ΜΠΕΜΠΗΣ, όδός Χρήστου Εϋθυμίου.
ΚΡΗΤΗ: Γ. ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΙΣ, όδός Καντανολέων — Ήράκλειον.
ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ύψηλάντου 88.
ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. Β. ΜΠΑΧΙΛΑΣ Ο. Ε.

"ΑΛΕΚΤΩΡ."

ΜΕΛΠΑΝ

Ο φύλαξ
"Άγγελος της
Όμορφιάς σας."

"ΜΕΛΠΑΝ," ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ

ΠΕΡΖΙΑ

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

ΜΟΔΑ

ΛΙΛΙΑΝ.—Συνηθίζεται το πολύ ανοιχτό μπλε ή το χρώμα «καμένης ξαφνης». Ένα ελαφρότατο δηλαδή ξανθο, καφέ. Πολύ ωραίο θα είναι να έχετε το πλεονάζοντα στο ίδιο αυτό χρώμα. Θα κάνει ωραίο σύνολο.

ΓΡΙΦΟΣ 1954.—Να κάνετε ένα δελανφιο κοτλέ καφέ, πράσινο, μπλε, κόκκινο ή γκρι. Αν δεν θέλετε δελανφιο κοτλέ διαλέξτε ένα καλής ποιότητας μάλλινο, στα ίδια χρώματα. Κάνετε το να κουμπώνει με μια σειρά κουμπιά, όχι σταυρωτό για να μη σας κοιτάει. Γραμμή όχι ασυμμετρική, όμως στενή (που να σας αβάνει) όπως τα περπατάτε ελεύθερα. Μοκασέν είναι ένα είδος παπούτσια σπορ. Μπορεί ονομάζεται το περπάτημα, (γυμναστική, γονιό και χωρίς γονιό) από το οποίο κάνουν συνήθως σπορ αλλά και αμπαζιέ παπούτσια, π.χ. γόβες με ψηλό τακούνι.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΡΙΑ.—Το φόρεμά σας να το κάνετε απλό, χωρίς να φαρδύει φούστα (έκτος βέβαια αν είστε παιχάρι). Όποτε πρέπει να αποφεύγετε τα πολλά φάρδια και να φοράτε στενές ή μετρίως φάρδους φούστες. Για το έσπασμα διαλέξτε κανένα ωραίο ντε, κοτλέ από τα διαφόρα μοντέλα που δημοσιεύουμε στη «Γυναίκα». Το ντεκοτλέ σας να είναι όμορφο με καλή γραμμή, αλλά όχι πολύ τολμηρό, αφού είστε νέα και έχετε σε επαχθεία, ώστε να μη σας σχολιάζουν.

Α.Δ.—Τρίπολη.—'Απαντούμε μόνο, μέσω του περιοδικού. Καλύτερα να κάνετε το τούλι λευκό. Δεν αποκλείεται φυσικά και το σιέλ αν το προτιμάτε. Το λινό για το οποίο με ρωτάτε ως γυνή, πλάκε με μια ελαφρά γαρνιτούρα στην άκρη.

Χ.Γ.Κ. 62, Πειραιά.—Μπορείτε να κάνετε μια μπλουζίτσα ταφτά καρεβάκι ψηλό άνω-γκρί ή μια άλλη μπλουζίτσα κτριανή, κρέμ, ρόζ, φυστίκια ή σιέλ. Το ύψος μπορεί να είναι και ζερσέ, αρκεί να μη είναι το σχέδιο σπορ. Καταστήματα, δυστυχώς, δεν υποδεικνύουμε ποτέ, για να μη δημιουργούνται παρεξηγήσεις. Ζητήστε πληροφορίες από κάποιο γνωστό σας. Το λινό (ή το ημίλινο που το αντικαθιστά πολύ καλά), συνήθιζαν τώρα τελευταία περισσότερο. Κάνετε όμως και μερικά λεπτά, πολλοί τα προτιμούν. Το καλύτερο φυσικά είναι να πληροφορηθείτε με τρόπο, αν μπορείτε, από το ίδιο το πρόσωπο ή από συγγενή ή φίλο, τι προτιμάει. **ΛΙΝΑ ΑΙΛΙΑΝΟΥ**

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ-ΠΛΕΚΤΑ
ΠΙΤΣΑ.—Ειδικό φάρμακο δεν υπάρχει. Δοκιμάστε να βγάλετε

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
ΕΤΗΣΙΑ (26 τεύχη) δρ. 156
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ (13 τ.) » 80
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ετήσια):
Αίμα Αγγλίας (χαρ.) 2.10.0
Δολάρια 7.00
Βελγικά φράγκα 3.50
Γαλλικά φράγκα 2.500
Τα έμβιασμα δέον ν' αποστέλλονται προς Ε. Τερζόπουλον εκ μέρους του Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης, εκ δε του Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938: Διευθυντής: Εὐάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία ὁδὸς Μπουκουβάλα 25. Προϊστάμενος τυπογραφείου Δημήτριος Κορδάκης, Πέτρας 29 Ἀθῆναι

τοὺς λεκέδες με βρομοῦσα ἢ λευκαντικό, ἂν δὲν ἔχετε δοκιμάσει. Ἴσως ἔχετε ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ βέβαια ἂν τὸ λινό εἶναι ἄσπρο.

ΛΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ.—Στὸ προσεχές παράρτημα κεντημάτων θὰ φροντισοῦμε νὰ δημοσιεύσουμε αὐτὰ πού μᾶς ζητάτε. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς φίλης σας, ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰ πράγματα. Πρῶτα τί ἀμπαζιέ φοῦστα εἶναι καὶ τί εἶδους εἶναι. Ἐνδερόν ἂν φορῇ φίλα τακουνία. Πάντως μιά γόβα ἀπὸ καλὸ μαῦρο καστόρι εἶναι πάντα κρίσιμη.

ΤΖΕΝΗ ΚΡΙΜΙΖΗ
ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ
Μ.Σ., Ἀργαστόλιον.—Χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσο ἐνυγκρινό καὶ θερμὸ γράμμα σας. Τὰ ὠραία σας λόγια ἀποτελοῦν τὴν καλύτερη δικαίωση τῆς προσπάθειάς μας καὶ ἐνισχύουν τὸν ἀνδρα μας. Καὶ πάλι σας εὐχαριστοῦμε.

ΜΑΡΙΑ Α. ΣΟΥΣΑΜΛΗ.—Ἐχετε ἀναμφισβήτητα κάποια ποικιλία φέβδα. Βρίσκειθε ὅμως στὸ στάδιο τῶν ἀναζητήσεων ἀκούη. Νομίζουμε, ὁ σωστός δρόμος πού πρέπει νὰ ἀκολουθεῖτε εἶναι ἡ «ἐκρηκτική». Τὸ σονέτο αὐτὸ ἔχει ἀλήθεια καὶ συγκίνησι. Τὸ κρατᾶτε καὶ ἴσως τὸ δημοσιεύσουμε με μιά μικρὴ διόρθωσι. Τὸ «Ὡς πέτε» εἶναι γλυσσισμός τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Τέτοια ν' ἀποφεύγετε.

ΒΕΡ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΟΥ.—Ἡ ρουτίνα τῆς ἀγάπης ὑστερεῖ πολὺ ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

ΑΛΕΞ. ΣΚΛΗΡΗΝ. Ἀλιάρτος. —Δυστυχῶς, ἔφτασαν καθυστερημένα, ὅταν τὸ φύλλο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἶχε τυπωθῇ.

Ο ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΗΣ
Καν ΝΙΝΕΤΑ Γ.—Μοῦ γράφετε ὅτι δὲν ἔχετε σπῆτι ἀκόμα κ. λ.π. Ὅταν θὰ ἐγκατασταθῇ, λοιπόν, στείλετέ μου τὸ σχέδιο τοῦ σπιτιοῦ σας νὰ σας ἀπαντήσω στὶς λεπτομέρειες πού μοῦ ζητάτε. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σεβδία ἐφ' ὅσον ἔχετε, ὅπως μοῦ γράφετε, μεγάλη οικονομικὴ εὐνεία, δὲν πρέπει νὰ σας λείψουν οὐτὲ τὰ κρυτάλλα, οὐτὲ οἱ πορσελάνες, οὐτὲ τὰ ἀσημένια μαγειροῦρουνα. Νὰ προτιμήσετε ἐπίσης κρυστάλλινες πολυελαίους μὲ καὶ ἔχετε ἐπιπλά στυλ ἀξίας, ὅπως μοῦ γράφετε. Τὴ λαμπριδιὴ νὰ τὴν τοποθετήσετε στὸ σαλόνι. Οἱ ἀπλῆκες συνήθιζαν καὶ πολλοὶ. Στὴν περίπτωσί σας θὰ τοποθετήσετε κερὰ. Στὴν τουαλέτα σας τοποθετήστε δύο μικρὰς βογιέζες με ἀμπαζοῦ ἀπὸ ταφτά ροζ, μπογιοῦνε. Ν' ἀποφύγετε νὰ βάλετε τὴν ἴδια στοῖφα πού ἔχετε, στὶς πολυθρόνες με τίς κουρτίνες. Τὸ δωμάτιο τὸ παιδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ χαρούμενο. Νὰ ἔχη ζωάρια χρώματα σὲ ἀρμονικὴ ἀντίθεση.

Καν Α.Β.Γ.—Σοφάδες Θεσσαλονίκη.—Στὸ δωμάτιο ὅπου θὰ μένετε ἐσεῖς καὶ ἡ ἀδελφὴ σας, θὰ τοποθετήσετε δύο ἀπλά ντιβάνια, τὸ ἓν στὴν πλευρὰ ντιβάνι (στὸ βάθος) καὶ τὸ ἄλλο στὴν πλευρὰ τῶν 4.15 (ὅσον τοῖχο πού βρίσκεται ἡ πόρτα). Τὰ δύο ντιβάνια θὰ σχηματίζουν ὀρθὴ γωνία. Στὸ κενὸ πού θὰ ἀφήσουν τὰ δύο ντιβάνια στὴ γωνία τοῦ τοίχου θὰ τοποθετήσετε ἓνα τραπέζι τετράγωνο πού οἱ διαστάσεις του θὰ ἦσαν καλὸ νὰ εἶναι ὅσο τὸ φάρδος τῶν ντιβανίων. Πάνω στὸ τραπέζι αὐτὸ πού θὰ ἔχη ὕψος 70 περίπου πόντους, θὰ τοποθετήσετε μιά λάμπα πορτατίφ. Στὸ ὕψος τῶν ντιβανίων πού δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τοὺς 40 πόντους — τὸ τραπέζι καὶ θὰ ἔχη ἓνα ράφι. Στὸ ράφι αὐτὸ θὰ τοποθετήσετε βιβλία περιοδικὰ καὶ τὴ «Γυναίκα», πού ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ. (Βλέπε τυχὸς δὲ με τὴ διαφορά ὅτι καὶ τὰ δύο ντιβάνια ποῖτε στὴν πρ-

οῖ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ Χ.—Πρῶτον μὴ ἐξετάσει τὸν ὄρνον εἶναι ἀπαραίτητη, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ ζάχαρο κ.τ.λ. Δεύτερον νὰ δάξτε τοπικὰ ἀλοιφὴ Προκτόν καὶ ἐσωτερικῶς ταμπλέτες Σοβεντόλ 3 τὴν ἡμέρα, ἐπίσης καὶ δύο ἐνέσεις Καρδιοκόλ τὴν ἡμέρα δίνον ἀποτελέσματα σὲ ὁρισμένους ἡπτάσεις. Ἐὰν με ὅλα αὐτὰ δὲν πέλθῃ θεραπεία, τότε ἐπιβάλλεται νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ ἓνα γυναικολόγο. Ἐπίσης πρέπει νὰ γίνῃ καὶ μικροβιολογικὴ ἐξέταση τῶν ἐκκρίσεων.

ΑΝΝΑ — ΜΑΡΙΑ Σ.Σ.Σ.—Θὰ κάνετε 3 ἐνέσεις ἀπὸ αὐτὲς πού σας ἔχει δώσει ὁ γιὰτρός σας καὶ 5 ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου θὰ κάνετε 3—4 ἐνέσεις Λουτόν ἢ Λουτόλ ἢ Προλυντόν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.—4—5 ἐνέσεις Ἑστροπρόλ τὸ μῆνα ἐπὶ τρίμηνο. Θὰ τις κάνετε τὴν 22α ἡμέρα ἀπὸ τῆς 1ης ἡμέρας τῆς περιόδου, μὴ τὴν ἡμέρα μέχρι τῆς 27ης ἡμέρας.

ΜΙΜΟΖΑ 151.—Μπορεῖ νὰ παρασταθῇ ἐπὶ ἓνα ἔως δύο ἔτη ἀκούη. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν ἔχει ἐπίδρασι ἐπὶ τὸ τελευταῖον ἐρωτηματίος σας πού ἐξαρτᾶται καθ' ὁλοκλήριον ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ατόμου.

ΜΑΡΙΑ ΤΑΦ.—Σὰς συνιστῶ 3—4 ἐνέσεις τὸ μῆνα Ἀρρενόμι ἢ Τεστοβιρόν τὴν 25 μὴ. Ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο, μὴ τὴν ἡμέρα, καθὼς καὶ 3 ταμπλέτες τὴν ἡμέρα Ε—δίτ. Βιταμίνης Ε ἐπὶ δύο μῆνες.

ΔΥΟ ΦΙΛΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥ. ΠΕΛΛΗ.—Πολὺ σωστὴ ἡ γνώμη σας. Ἴσως σὲ κανένα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα νὰ γράφῃ κατὶ ἐν ἑκτάσει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τώρα, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σας συστήσω θεραπείαν τοπικὴ με χρυσουκίνη με τὴν διαφορά ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ προληπτικῶς 3—4 ἡμέρες πρὸ ἐκάστης περιόδου καὶ 4—5 ἡμέρες μετὰ. Τὰ πολλὰ φάρμακα καὶ οἱ πολλὲς μεθόδοι θεραπείας δεικνύουν καμμία φῶρα τὸ δύσκολον τῆς θεραπείας. Ὅσο γιὰ τὸ τελευταῖον ζήτημα μόνο προφορικῶς μπορεῖτε νὰ ζητήσετε πληροφορίας.

Σ.Ο.Σ. ΕΛΕΟΝΟΡΑ.—Ἐκτὸς ἀνὰ τρόπον ἐξακριβώσεως δι' εἰδικὴ ἐξετάσεως καὶ ἀντιδράσεως τῶν ὀρνων. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ περιμένετε ἐπὶ ὀκταήμερον ἀκούη καὶ σὲ περίπτωσι ἀντικίνη, τότε ἀπαραίτητως θὰ ἀναγκασθῇτε νὰ ἐπισκεφθῆτε γυναικολόγο. Ἐστὶ μόνο εἶναι δυνατό νὰ διευκρινισθῇ τὰ πράγματα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ
Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΑΝΔΡΑ. Βύρωνα.—'Ασχετα με τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀφορμὲς πού γράφετε ὡς αἰτία τῆς τωρινῆς ἀπογνωστικῆς σας καταστάσεως, τώρα πάσχετε ἀπὸ ἀγχώδη μεγαλοχολία καὶ ἐπομένως ἔχετε ἀνάγκη ἀμεσῆς ἐισαγωγῆς σας σὲ νευρολογικὴν κλινικὴν γιὰ νὰ προσταθεῖ ἡ ζωὴ σας ἀπὸ τὶς ἀπονοημονεῖς πράξεις πού ἀναφέρετε. Ἡ ἀσθένεια σας εἶναι θεραπεύσιμη. Ματαιοπονεῖτε ζητώντας τὴν χαρὰ σὲ κείνες, πού ὅπως γράφετε, τὴν βρίσκατε ἄλλοτε οὐτὲ καὶ ἡ ἐπανασυνθεσίς σας με τὴν γυναικα σας πρόκειται νὰ ἐγὼν τώρα πιά θεραπευτικὴ ἐπίδρασι. Τὸ ὅτι πίνετε πολὺ, ἐπιδεινών-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

μετα καὶ με ἐντελὴς ἀπαραίτητα ἔξοδα. Κρεμάστε δύο — τρία καδράκια πᾶν ἀπ' τὶς ἐταζερῆς, στὶς ὁποῖες μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε βιβλία, μπριμπέτο κ.λ.π. Τὰ ὑπολόγια τὰ ἀφίον στὸ προσωπικὸ σας γούστο καὶ στὶς ἀνάγκες σας. Εἶμαι σύμφωνος γιὰ τὰ ἐπιπλά πού σκεφθήκατε νὰ βάλετε στὸ γὰλ. Τὰ χρώματα τῶν τοίχων νὰ γίνων ἀνοιχτά. Τὸ χρώμα τῶν κουφωμάτων μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε ἰσοῦρ. Περισσότερες λεπτομέρειες δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ σας γράψω. Εξοφλίστε τὰ προηγούμενα τεύχη τῆς «Γυναίκα» καὶ διαβάστε τὰ θέματα μου καὶ τις ἀπαντήσεις πού δίνω στὶς ἀναγνώστριες καὶ θὰ ὠφεληθῇτε πάρα πολὺ.

Γ. ΣΕΡΕΤΑΚΟΣ
Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α. ΚΡΙΝΟΝ.—Γιὰ νὰ γίνῃ δικηγόρος ὁ υἱὸς σας πρέπει νὰ ἔχη, σύμφωνα με τὸν νέον κώδικα περὶ δικηγόρων, πτυχίον νομικοῦ τμήματος τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου (δὴλ. Ἀθηνῶν ἢ Θεσσαλονίκης) ἢ πτυχίον νομικοῦ τμήματος ἀλλοδαποῦ πανταγοῦ Πανεπιστημίου. Νὰ ἔχη συμπληρώσει διητη πρακτικὴ ἀσκήσι σὲ δικηγόρον καὶ νὰ μὴ ἔχη ἡλικία ἀνωτέρω τῶν 35 ἐτῶν. Ὅταν θὰ δώσῃ ἐξετάσεις γιὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀδείαν τοῦ δικηγόρου. Συνεπῶς πρέπει ὁ υἱὸς σας νὰ φροντίσῃ νὰ φοιτήσῃ στὴν Ἀμερικὴ σὲ πανεπιστήμιον δημογίης με τὰ ἑλληνικά πανεπιστήμια, μολὺς δὲ λάβῃ τὸ πτυχίον τοῦ νὰ ἐλθῇ στὴν Ἑλλάδα νὰ κἀν τὴν διητη πρακτικὴ ἀσκήσι.

Κ.Κ.Π.—Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ στὴν ὑπόθεσί σας ἔάν τὰ εἰσοδήματα πού μισθοῦ καὶ τῶν συννοκούντων μετ' αὐτοῦ οἰκείων, τοῦ ὑπερβαίνουν τὸ ὅριον τοῦ νόμου ὅσον πρὸς οἰκονομικὴν ἡ ἰδιότης τοῦ μισθοσυντηρητοῦ. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐξακριβώσῃτε ποῖα εἶναι ἡ ἐκ πᾶσης πηγῆς τακτικὰ μηνιαία εἰσοδήματα τῶν ἀνω προσώπων. Ἐπίσης ποῖα πρόσωπα κατοικοῦν μαζὶ με τὸ μισθωτὴ σας καὶ τί συγγενεῖα ἔχουν πρὸς αὐτὸν ὡς καὶ ποῖον χρόνον ἔχουν ἐγκατασταθῇ στὴν οἰκίαν. Ἐὰν με πληροφωροῦν ἐπὶ τῶν σημείων αὐτῶν ἐλπίζω ὅτι καὶ καταρθώσῃτε ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτήματα σας.

Γ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΤΡΕΑ.—Εἶναι ἀνάγκη νὰ σας δῇ ἓνας γιὰτρός, γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ προσωπικὰ τὴν εἶδους σκληρυνσίς εἶναι αὐτὴ. Ὅσα ἀσθένειες εἶναι αὐτῆς, νὰ κάμετε συστηματικὰ πάντως (Παντουκίνη) νὰ παίρνετε συγγὰ ἐσωτερικῶς Ἐπατοροφίν καὶ νὰ κάμετε Μούλτι — Μπέ ὅπως ὁρίσθη ὡς ἀσὰς δὲ ὁ γιὰτρός σας.

ΠΑΡΑΣΙΤΑ Μ.Ε.—Πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ διορθώσετε τὴν δυσκοιλιότητά σας, ἀκολουθώντας ὅλες τίς ὁδηγίες πού δίνω στα ἄρθρα μου γιὰ τὴν δυσκοιλίαν ἀπὸ τὴν 111—112 ὅττα στὰ ὑπ' ἀριθ. 111—112 τεύχη τῶν περιοδικῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, μὴ πίνετε πολλὰ νερά, καὶ ὅποτε πίνετε βάξτε μετὰ Φρουκτοζάλ ἀπαραίτητως. Μὴ κάμετε καμμία ἀπολύτως ἀντιπαρυστικὴν θεραπείαν ἀλλὰ ἀκολουθεῖτε αὐτὸ τὸ σχῆμα: 1) Ἐπὶ 15 ἡμέρες: πρῶτ' — μεσημέρι — βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ μισὸ χαπάκι Μπελαδουίνην καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπὸ δύο χαπάκια Πανκρέολ. 2) Συνεχῆς ἐπὶ 6—8 ἡμέρες: πρῶτ' — μεσημέρι — βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἀπὸ ἓνα ἄν, πρὶν ἀπ' τὸ φαγητὸ, ἀπὸ ἓνα χαπάκι Πεψάμο καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπὸ ἓνα χαπάκι Φαστάλ. Κάμετε μὴ σερὰ ἐνέσεις Καλτοειδρωμίνης καὶ παίρνετε Πεπτοζέν μετὰ τὸ φαγητὸ, τὸ δεύτερον μῆνα. Γράφετέ μου. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ὅσα μοῦ γράφετε.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΣΑ Μ.Μ.—Δὲν πρέπει καθόλου νὰ ἀνησυχεῖτε. Παίρνετε κατὰ περιόδους καὶ συγγὰ Καλμινερίνη καὶ γιὰ τὰ ἐνοχλήματα θὰ Χολατροπίνη δέκα ἡμέρες τὸ μῆνα, ἀπὸ 2 χαπάκια μεσημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ, ἐπὶ ἀρκούντος μῆνης. Γιὰ ὅτι μοῦ λέτε εὐχαριστῶ καὶ θὰ γράψω σύντομα γιὰ τὸ θέμα πού σας ἐνδιαφέρει.

Δρ Ν. Ι. ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

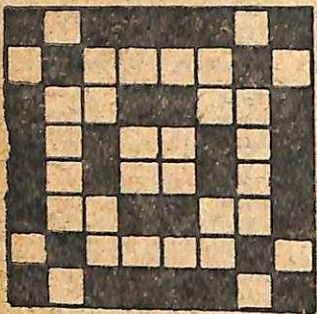
Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν τοίχων θὰ τὰ καλύψετε με ὑψάσμα πλισσαρισμένο (βλέπε τεύχος ἀριθ. 102). Ἐστὶ θὰ σχηματίζουν γωνία στὸς δύο τοίχους τῶν ντιβανίων. Τὸ μετα-

Εὐ τῶν ἐταζερῶν καὶ τῶν ντιβανίων τμήμα τῶν το

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

(ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΑ 57)

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΡΙΑΣ
'Ιδού με παλιντρόπον τρόπο πρέπει να μαυρισθούν τα τετράγωνα για να σχηματισθεί ένα συμμετρικό σχήμα:

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Οι ηλικίες είναι 3, 4, 8 και 12 χρόνια. Αφού το μισό της ηλικίας του μεγαλύτερου είναι ίσο με το διπλάσιο της ηλικίας του μικρότερου, η ηλικία του μεγαλύτερου είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερη από την ηλικία του μικρότερου. Αν προσθέσουμε εξ άλλου τις ηλικίες του δεύτερου και του τρίτου, βρίσκουμε το τετραπλάσιο της ηλικίας του νεότερου. Πράγματι, τα δύο χρόνια που αφαιρούνται από τον ένα και προστίθενται στον άλλον, δεν μεταβάλλουν το άθροισμα της ηλικίας των. Το άθροισμα 27 λοιπόν αντιπροσωπεύει $4+1+4=9$ φορές την ηλικία του μικρότερου. Άρα η ηλικία του είναι $27:9=3$. Ο μεγαλύτερος είναι $4 \times 3 = 12$ χρονών. Το άθροισμα των ηλικιών του δεύτερου και του τρίτου είναι επίσης 12. Επομένως, οι αντίστοιχες ηλικίες είναι $6+2=8$ και $6-2=4$.

ΑΥΓΑ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Προς 3, 20 δραχ. το ένα. Για να αγοράσει τα 642 αυγά πληρώσει 642X1,40=898,80 δραχ. Έπρεπε, λοιπόν, να τα πουλήσει 128,50 δραχμές ακριβέστερα, για να μπορούσε να αγοράσει τα παπούτσια. Άρα, πρέπει να τα πουλήσει συνολικά προς 898,80+128,50=1027,30 δραχ. Γώρα όμως που έσπασαν τα μισά αυγά, το ίδιο αυτό ποσό πρέπει να το συγκεντρώσει πουλώντας τα 321 αυγά. Επομένως, πρέπει να τα πουλήσει προς $1027,30:321=3,20$ δραχ. το ένα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ορίζονται οι λέξεις: 1) ΟΣΣΑ — ΠΕΡΑ, 2) ΑΝΑΣ, 3) ΚΟΝΤ — ΡΩΜΗ, 4) ΑΜ — ΙΝΑ — ΑΝ, 5) ΡΟΥΘ — ΙΩΤΑ, 6) ΕΙΣ, 7) ΣΟΥΤ — ΘΕΙΑ, 8) ΑΙ — ΙΛΗ — ΟΣ, 9) ΜΑΡΚ — ΣΑΝΤ, 10) ΣΟΦΙΑ, 11) ΑΙ — ΑΣ — ΣΑΙΣ, 12) ΚΑΘΕΤΩΣ, 13) ΟΣΚΑΡ — ΣΑΜΠΑ, 14) ΟΜΟΝΟΙΑ, 15) ΣΑΝ — ΡΣΑ, 16) ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΟΣ, 17) ΠΑΡΑΙ — ΣΘΗΣΙΣ, 18) ΕΣΩ — ΑΑΑ, 19) ΜΑΤΑΙΟΝ, 20) ΑΘΗΝΑ — ΑΣΤΟΣ.

ΠΟΙΟΙ ΗΤΑΝ:

1. Στρατηγός, 2. Δάσκαλος της Θεολογίας, 3. Ρωμαίος ευπατρίδης προστατευόμενος και ο ίδιος του αυτοκράτορος Αυγούστου, 4. Βαφείς, 5. Οικογένεια των Κομπλέν είχε εγκαταλείψει εν τούτοις πριν πολλά χρόνια την εργασία της, όταν στο κτήμα που έφερε το όνομά της εγκαταστάθηκε η περίφημη βιομηχανία ταπητών.

ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ

1. Μία ξαδέλφη: τη Γεωργία. 2. Ένα παιδί: τη Γεωργία. 3. Δύο αδελφές: την Ιωάννα και τη Λουίζα.

ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Α. Πρώτη λύση: VIII. Δεύτερη λύση: 7+1 (το επτά σχηματίζεται από δύο σπάρτα, το ένα οριζόντιο και το άλλο λοξό προς τα κάτω, και το συν από δύο σπάρτα κάθετα).

Β. $1+1=11$ (τα σημεία συν και ίσον σχηματίζονται καθένα από δύο σπάρτα).

ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ!

ΤΟ ΛΑΟΥΤΟ συμπληρώνει τη σειρά, που αποτελείται από έγχωρα όργανα.

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

42 χρόνια. Η κόρη κλείνει τα 21 της.

Ν ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΙ... ΤΑ ΖΩΑ

1. Ο μεταξοσκώληκας: η κομπινάζον. 2. Το στρείδι: τα μαργαριτάρια του κολιέ. 3. Το άγακι «καρκαλιού»: ο γιάκας από αστρακάν. 4. Ο φασιανός: το φτερό του καπέλου. 5. Ο κορκόβελος: η τσάντα. 6. Το έλαφι: τα γάντια. 7. Η χελώνα: τα κοκκίνα κουμπιά του φορέματος. 8. Το κατσίκι: τα παπούτσια. 9. Το λούτρη: το γούνινο καπέλο. 10. Το πρόβατο μερινός: το μολλινό φόρεμα.

Ο ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ο Ντέιβιντ Νίβεν (αριστερά) και ο Κλάρκ Γκέμπλ (δεξιά).

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Χάρη στην περίφημη «αρχή του Αρχιμήδους», είναι γνωστόν ότι το βάρος του πλοίου είναι ίσο προς το βάρος του νερού που εκτοπίζει. Άρκει λοιπόν να ξέρουμε τον όγκο του σκάφους που βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια του νερού. Ο όγκος αυτός έχει υπολογισθεί από τον κατασκευαστή, και εξωτερικά στο σκάφος υπάρχουν σημάδια που επιτρέπουν την άμεση «ζύγισι».

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οι λύσεις των πνευματικών παιχνιδιών

ΑΙΝΙΓΜΑ

Γαρύφαλο (Γάρ—Υφαλλος)

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Θα συναντήσετε 4 καράβια. Το πέμπτο θα ξεκινήσει όταν έσείς θα θάνατε.

Ο Δρ

ΝΙΚ. Ι. ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γενική Ιατρική Παθολογία
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 52
Τηλέφωνον 28-497

Δέχεται: Καθημερινώς
4—7.30 και το πρωί επί συνεντεύξει.

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μοναδικό για ηθισμό

ΜΙΛΟΥΝ Τ'ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν το μέλλον για το διάστημα από 4 - 17 Νοεμβρίου γι' αυτές που γεννήθηκαν στους παρακάτω άστερισμούς

Κριός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαρτίου): Θα επιτύχετε παρά τα εμπόδια που θα σας παρουσιασθούν. Οι κακοί δεν επικρατούν πάντοτε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Μαρτίου—9 Απριλίου): Κάνετε ένα αυτοέλεγχο και θα βρήτε τον υπεύθυνο της θλιβεράς κατάστασής σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—19 Απριλίου): Εύτυχας που κάποιος ισχυρός προστάτης θα ενδιαφερθεί για την περίπτωση σας και θα λύσει πολλά προβλήματα της.

Ταύρος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20—30 Απριλίου): Μη χάνετε την εμπιστοσύνη προς τον εαυτό σας γιατί σας αγαπούν πραγματικά.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαΐου): Περισσότερο δοκιμάζει κανείς τη χαρά όταν περάσει προηγούμενος από πολλές λύπες.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαΐου): Εκείνοι που ενδιαφέρονται για σας δεν βλέπουν τη ζωή κάτω από το ίδιο πρίσμα. Υπάρχει όμως έδαφος συνεννόησης.

Δίδυμοι

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαΐου): Όλα καλά εκτός από μια δυσάρεστη ενόχλησι. Θα δοκιμάσετε και μια καινούργια συγκίνησι.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ιουνίου): Πρέπει να προσέχετε που διαβάζετε αυτό το δεκαπενθήμερο. Να πηγαίνετε πάντα με συγκεκριμένο σκοπό κι όχι στα κουτούρο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ιουνίου): Μη γυρεύετε πράγματα τα που δεν γίνονται. Χάνετε άδικα τον καιρό σας.

Καρκίνος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ιουνίου—1 Ιουλίου): Πολύ καλές ενδείξεις για τις 7, 10 και 15 Νοεμβρίου.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ιουλίου): Περίεργες σκέψεις κάνετε, που δεν είναι προς όφελός σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ιουλίου): Προχωρήστε γρήγορα και αποφασιστικά.

Λέων

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ιουλίου—1 Αυγούστου): Μη είσαστε προληπτική.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Αυγούστου): Πολλά σχέδια θα τραβήξουν την προσοχή σας. Σκεφθείτε καλά.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Αυγούστου): Από τις 10 έως τις 15 μη διατάζετε. Ένεργήστε αποφασιστικά.

Παρθένος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. 23 Αυγούστου—2 Σεπτεμβρίου): Μη παραλείψετε να κάνετε αυτό που ποτέ να κάνετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—12 Σεπτεμβρίου): Προσοχή στη συνάντησι που έχετε και μπορεί να παίξει σπουδαίο ρόλο στη ζωή σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Σεπτεμβρίου): Ουαλό και ήσυχος δεκαπενθήμερο με γενική προώθησι των ζητημάτων που σας απασχολούν.

Ζυγός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Σεπτεμβρίου—1 Οκτωβρίου): Θα πητε: «Είναι τέρας!», μα δεν έχετε δικη και καλύτερα είναι να μη χάσετε την ψυχραιμία σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—12 Οκτωβρίου): Θα νοιώσετε σά σε φυλακή.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Οκτωβρίου): Προχωρήτε με ήμα σταθερό κυττάζοντας μόνο μπροστά σας.

Σκορπιός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Οκτωβρίου—2 Νοεμβρίου): Πολύ χαρούμενο δεκαπενθήμερο. Επίσης η τύχη θα σας ευνοήσει.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—11 Νοεμβρίου): Μη επιδιώχετε να προχωρήσετε περισσότερο γιατί δε θα σας δώθι σε καλό.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Νοεμβρίου): Μία ξαφνική αλλαγή, όχι όμως μεγάλης σημασίας.

Τοξότης

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22 Νοεμβρίου—1 Δεκεμβρίου): Η πρόβλεψις δεν είναι και τόσο καλή και θα πρέπει να αντιδράσετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Δεκεμβρίου): Μη ξαναγίνασθε τόσο πολύ.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Δεκεμβρίου): Θα πραγματοποιηθή όπως σκεφθήκατε, αλλά όχι άμεσα.

Διόκευς

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Δεκεμβρίου—1 Ιανουαρίου): Τα γεγονότα θα παίξουν κάποιο ρόλο στη ζωή σας αυτό το δεκαπενθήμερο.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—11 Ιανουαρίου): Το παλιό καταστρέφεται και καινούργιο δημιουργείται.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Ιανουαρίου): Μία θύελλα, μα δεν είναι γνωστό αν θα σας άγγιξει.

Υδροχόος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22—30 Ιανουαρίου): Καλή διάθεσι, αισιοδοξία και πίστι θα σας οδηγήσουν σε εύτυχη αποτελέσματα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Ιανουαρίου—9 Φεβρουαρίου): Παρά τις αντιδράσεις, που θα παρουσιασθούν, θα γίνη.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—20 Φεβρουαρίου): Περιμένετε τίποτα. Αν το επιθυμήτε πολύ, θα γίνη.

Ίχθεις

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—29 Φεβρουαρίου): Με τον αυτοέλεγχο θα λυτρωθήτε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαρτίου): Συγκρούσεις με ένα αγαπητό σας πρόσωπο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαρτίου): Όλα είναι ευνόικα, μη σταματήσετε.

ΣΙΒΥΛΛΑ

Όλα τα νεώτερα συστήματα περμανάντ και βαφής, εκτελούνται εις το Κομμωτήριο «ΛΟΥΞ» από ειδικευμένους εις το έσωτερικόν τεχνίτας με τα καλύτερα υλικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59Α • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23.776

«ΑΘΗΝΑ»

ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ EXTRA ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

• Όλων των τύπων και μεγεθών.

• Πλήρης συλλογή εξαρτημάτων.

• Θερμάστραι Ευρωπαϊκά διαρκούς καύσεως εις μεγάλην ποικιλίαν.

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΓΑΜΒΕΤΑ 12

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28.138

«ΑΘΗΝΑ»

ΑΘΗΝΑ

ΝΕΛΣΟΝ

ΚΡΑΓΙΟΝ - ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΟΠΟΥ

Με το ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ έχετε παντού και πάντοτε τα ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΤΕΡΑ, γιατί είναι ηρρησμένον ότι δεν βγαίνει ακόμη και αν το σκουπίσετε. Με την ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ θα αποκτήσετε την ΠΡΑΙΟΤΕΡΑΝ και πλέον ΑΠΑΛΗΝ επιδερμίδα με νεανικήν φρεσκάδα γιατί την καθαρίζει από τα ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ ή τις ΑΝΟΜΑΛΙΕΣ που προκαλούνται από διάφορους ερεθισμούς. ΚΡΑΓΙΟΝ ή ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ είναι από τα ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΝΑΓΟΝΙΣΤΑ κομμωτική και της γυναίκας ομορφιάς.

ΑΝΤΙΠ.ΒΟΡ.ΕΛΛΑΔ. Ι.ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΙΛΑΣΠΙΤΟΥ 31 ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

